

GROOVE

Nummer 7 • 2000 | Sveriges största musiktidning

Erasure
Hammerfall
Timbuktu
Type O Negative
At the Drive-In

SONIC YOUTH

Kim Gordon och
grabbarna gör
nedslag i Skåne

Steve von Till • Bob Log III • Spiller • Peter Kvint • Morgan • Downset • Svenson

Allas ögon riktas hit

I mitten av november kommer all världens musikkändisar att dricka champagne i Stockholm då den sjunde MTV Europe Music Awards går av stapeln. Kalaset föregås av en vecka med liveframträdanden där den svenska branschen spänner musklerna, uppspelta musiker kommer att trängas på alla caféer och klubbar innanför tullarna. Förhoppningsvis föds en del schysst musik också.

Annars är det väl just festandet och galans tittarsiffror som är mest i fokus. I en så krogstillvänd bransch är ju en gala egentligen bara en anledning att få umgås via alkohol och samtidigt ge erkännande till ett antal (redan framgångsrika) artister. En direktsänd, sponsrad och rejält hypad firmafest således.

En snarlik händelse i mindre skala arrangeras över en helg i början av februari nästa år i Göteborg då Sveriges andra stad får epitetet Popstad 2000. En utmärkelse för lång och trogen tjänst kan man gissa. Konceptet är detsamma: alkohol, ryggdunkningar och direktsända konserter. Bra så.

Men det intressanta i båda fallen är eventuella långsiktiga förändringar. Kommer fler begåvade sångare, musiker, klubbarrangörer, humpare, recensenter och fotografer att slå sig fram i sina karriärer? Tar vi vara på våra 15 minuter?

Vad gäller Popstadsarrangemanget är det uttalat att det ska drivas året ut, inte bara försvinna efter en intensiv helg. Vad det innebär konkret är relativt oklart, men förhoppningsvis finns det en vilja i musikverige att förstärka det redan vinnande laget. För visst finns det ett överflöd av intressant musik i Sverige idag, och då menar jag inte bara Timbuktu, Hammerfall och Svenson som du kan läsa om i detta nummer av Groove.

chefred@groove.st

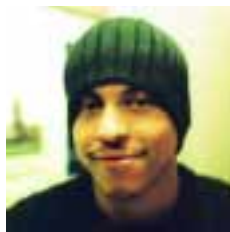
Svenson	sid. 4
Downset	sid. 5
Fyra frågor till...	sid. 5
"Fläsksvålar och tvåkoppar"	sid. 5
Morgan	sid. 6
"Tobak i öronen"	sid. 6
Type O Negative	sid. 7
"Det kallas locked grooves"	sid. 8
Steve von Till	sid. 10
At The Drive-In	sid. 11
Timbuktu	sid. 12
Erasure	sid. 13
Hammerfall	sid. 14
Spiller	sid. 15
Sonic Youth	sid. 16
Peter Kvint	sid. 20
Bob Log III	sid. 21
Jason Ringenberg	sid. 23
Recensioner	sid. 24
12" recensioner	sid. 28

Vince Clarke, Erasure
sid. 13

Sonic Youth
sid. 16

Timbuktu
sid. 12

Jason Ringenberg
sid. 23

Ansvarig utgivare & recensansvarig
Per Lundberg Gonzalez-Bravo,
info@groove.st

Chefredaktör
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, bilder@groove.st

Layout Henrik Strömberg

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar, Miriam Fumarola

Web Michael Stooss

Grooveredaktion

Gary Andersson

Olof Berghe

Josefin Claesson

Niclas Ekström

Jonas Elgemark

Mattias Elgemark

Fredrik Eriksson

Johannes Giotas

Johnny Jantunen

Robert Lagerström

Pigge Larsson

Karin Lindkvist

Per Lundberg G.B.

Björn Magnusson

Thomas Nilson

Thomas Olsson

Tove Pålsson

Maxime Sarrazin

Daniel Severinsson

Magnus Sjöberg

Peter Sjöblom

Mathias Skeppstedt

Henrik Strömberg

Magazine Groove

Box 112 91

404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslagsbild:

Sonic Youth av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på Geson Skandiatrickeriet AB
Upplaga 50 000 ex.

ISSN 1401-7091

The Latin Kings

**THE LATIN KINGS
NYTT ALBUM: MITT KVARTER.**

UTE NU.

BARUSTA ÄR TILLBAKA MED EN FULLMATAD EP!

Vill vara en Svenson

text: Jonas Elgemark • bild: Johannes Giotas

Varför vill Dieter Schöön och California Sunshine bli Svenson? Hur gick det till? Var de kanske tvungna?

Förhoppningsvis försöker ni förtränga honom, men kanske minns ni Ulf Brunnberg som galen skivbolagskille i den hemska filmen *G*? Han var bara intresserad av sångaren i bandet Barn, de andra ville han sparka. Tyvärr finns den sorten kvar i verkligheten. – Jag vet inte om det handlar om att jag är solidarisk mot resten av bandet, men just nu känns det bäst så här, säger

Lundgren på distbas, Anders G:son på hårda och lösa trummor och Jesper Jarold på styv gitarr och sång. Tre grymma musiker som fungerar utmärkt. Allt var bättre än någonsin tyckte Dieter, förutom skivbolagskille's dystra kommentar: "Dieter! Sparka bandet så gör vi en platta, Sverige behöver inte ännu ett band. Vi vill ha dig solo".

Svenson

Dieter Schöön. Vi är ett band. Många skivbolagssnubbar i Stockholm tycker att inställningen i Göteborg bland rockmusiker är slapp, typ: "Nu spelar vi lite go boogierock", och det stämmer väl till viss del.

Historien går några år tillbaka i tiden när Dieter satt och pulade med syntar och gitarrer och gjorde små kompositioner, ganska skumma saker med inslag av funk och hiphop, men tillräckligt intressanta för att skivbolagen skulle göra närmanden. Det blev bestämt med en platta och alla var nöjda och glada ända tills skivbolaget gick i konkurs. Dieter fortsatte göra låtar och ett stort bolag blev plötsligt intresserat, men då hade han bestämt sig för att spela live. Han skaffade sig ett band, California Sunshine. Timo

Bandet har numera döpt om sig och vad känns mer rätt än Svenson? De har just avslutat inspelningen av en självbetitlad EP. Ganska primitivt, stundtals hotfullt och aggressivt. Många atmosfärska ljud. Från den skoningslöst mantraliknande *How Long* till den intensiva balladen *Morning Calls* med Dieters sorgsna stämma.

– När vi repar brukar vi trycka på bandspelaren och jamma, sedan lyssnar vi och snickrar ihop det. En slags upprepning tills det blir bra. Vi har aldrig hamnat i det klassiska versstick-refräng-köret. James Brown är en influens rent idémässigt.

De grå skivbolagsmännen får något att bita i och innan de ändrat uppfattning får vi nöja oss med Svenson på scen.

Downset

Skit gör sig bäst rå

text: Per Lundberg G.B.

1995 hörde jag Los Angeles-kvartetten Downset för första gången. Hardcore med blod, hardcore med stake. Sångaren Rey Orpeza berättar att det inte är någon skillnad på Downset då och nu.

– Det är samma skit, samma råa energi, säger Rey. Vi behöll mycket från demoinspelningarna när vi gjorde nya plattan. Det lät helt enkelt mycket råare och tyngre.

Downset har hängt med sedan början av 90-talet och har turnerat världen över med bland annat Deftones och Slayer och kommer till Europa igen inom kort.

– Jag har faktiskt bott i Sverige ett tag, jag älskar ert land. Sverige är ett bra land på alla sätt och vis. Där funkas sjukvård och kollektivtrafik bra. I USA blir det mer och mer segregerat. Bara den som har pengar kan få sjukvård, menar Rey.

Downsets texter är socialrealistiska och handlar om engagemang. Man skulle kunna kalla Downset för ett politiskt band. Fast det gör inte Rey längre.

– Jag tycker att det börjat röra på sig. Ta förra året när WTO, World Trade Organisation, hade möte i Seattle – det var massor med människor som var ute och demonstrerade för en avskrivning av alla skulder till u-länderna. Samma sak hände i Prag nyligen. Men jag är inte lika arg som jag brukade vara. Man lär sig att backa undan. Det kallas väl för att växa upp, menar Rey.

mossig. Det är ju ändå samma Östergren som en gång i tiden satt i Slitz och hyllade Pogues. Tragiskt att något så förutsägbart och ofarligt som Beatles är hans val för dagen.

Eller varför inte ta upp världens bästa deckare, *Uppdrag mord*. Alltid bra musik, alltid svidande vackert och alltid amerikansk lo-fi (i alla fall de första omgångarna innan stora stygga NBC köpte serien och försökte göra om den till, jag vet i faan, *LA Law*).

Sen har vi alla nördars favoritprogram *Arkiv X*. Jag skiter hur ute eller inne den serien är men alla serier som låter en bindgalen alien med stälkåke ha ihjäl folk till Nick Caves *Red Right Hand* har mitt fulla stöd och min totala respekt. Eller avsnittet när mordandet visades till en helt underbar Gary Numan-tolkning av Foo Fighters. Jag vet inte hur de gör men de få covers Foo Fighters gör känns alltid rätt.

När hörde ni Nick Cave eller Tindersticks i *Hassel* senast? Måste det vara så här? Eller finns det hopp för musiken i svensk TV? Jag vet i faan, har inte blivit riktigt övertygad sen Cia Berg gjorde comeback och visade videor i nya kreaturer och öppningslåten var den då så rätta, så rakt på nutidspulsen, så underbart sexiga *Clipped* av Curve. Oj, så rätt det blev då.

Vill ni inte att det ska bli så igen, jag menar, vill vi inte alla att *Vem vill bli miljonär* ska öppnas med Einsturzende Neubautens hypnotiska skrotblues i *Haus Der Lüge*, eller nån

kapten som sakta dör i *Rederiet* medans Sort Sols alltigenom svarta och superelaka tolkning av Black Sabbath svärta bilderna med svavel och onda tankar. Eller varför inte meningslöst pubertal dialog i *Nya tider* med Sly and the Family Stone vanvetligt groovande i bakgrunden.

Så, alla ni som läser det här, ta genast era plattor under armarna och knalla upp till SVT, 3:an, 4:an, Femman och alla de andra, och kräv att Public Enemy får vara i alla *Vita lögner* och att Big Brother... äh, skit i Big Brother, låt dem ha Bert Karlsson.

Mathias Skeppstedt, november 2000
petshopboy666@hotmail.com

fyra frågor till...

Russell Simins, trummis i Jon Spencer Blues Explosion, som är aktuell med svängiga soloplattan *Public Places*.

Vilka musiker var med på plattan?

– Bland annat Vivian Trimble från Luscious Jackson och Rick Lee från Butter 08, kompisar helt enkelt.

Har ni haft några livespelningar ännu?

– Nej, men vi sätter ihop ett band nu. Det ser jag fram emot väldigt mycket.

Hur kommer det att låta live?

– Total rock!

Förresten, vad håller Blues Explosion på med numera?

– Vi träffas ett par gånger i veckan och skriver låtar. En ny platta kommer förhoppningsvis nån gång nästa år.

Gary Andersson

Fläksvålar och tvålkoppar

Hur kommer det sig att svensk TV inte kan välja musik? Hur kommer det sig att svenska TV-serier och filmer har så rusigt dålig musikmak?

Tänk efter nu, kommer ni ens ihåg vad det är för signaturmelodi till *Kockduellen*? Inte? Tänk väl det.

Men hur är det med Floyd då? Denna rödvinsstne mästerekock hade givetvis Stranglers mäterliga *Waltz In Black* som öppningsmusik.

Eller ett annat exempel, *Förhåxad*. Har ni tänkt på den? Givetvis, oavsett hur den är som serie så MÅSTE man se och stöja en TV-serie som har Smiths nobelpris till mäterlåt *How Soon Is Now* som öppningsmusik. I och för sig i en ganska ljummen coverversion. Men ändå. Samma låt som får Janeane Garofalo att gråta varje gång hon hör den bara för att den får henne att minnas hur jävligt det var att växa upp. Det är ett val som inte bara tyder på bra musiksmak utan även risktagande och inte nåt svensk dansbandsmörande.

Det närmaste vi kommit i Sverige är väl Klas Östergrens nya serie *Soldater i månsken* med sina underliga Beatlescovers i tid och otid. Beatles är ju aldrig fel, men det är ändå Klas Östergren, och det definitiva beviset på att han blivit gammal och

Släktträff med Pete Townshend

Morgan

text: Jonas Elgemark

- Min pappa är mycket klokare och har mer livserfarenhet än jag, därför låter jag honom skriva mina låttexter.

Så säger Morgan Nicholls som spelat in höstens vassaste sommaralbum.

Den underbart feta hammondorgeln är dominerande på flera av låtarna på Morgans debutalbum *Organized*. Det är en fullständigt förvirrad mix av olika stilar med en underliggande känsla av sommar, både sol och regn. Allt är väldigt unikt, om det så handlar om easy listening, Small Faces-liknande pop eller country.

- Jag hade egentligen inte tänkt göra en platta, många av låtarna har legat halvfärdiga hur länge som helst. Hela projektet var som en vårstädning bland idéer och låtar och jag trodde aldrig att den skulle bli utgiven. Jag skriver allt själv men min pappa är med och skriver texter, jag är inte bra på att sätta ord på papper.

Många låtskrivare tror att de är bra på det säger Morgan. Redan tidigt insåg han att han inte skulle fixa det. Låtämnen väljer han oftast däremot själv, varje låt kommer ur en idé och en känsla.

Varför samarbeten med familjen?

- Det var mer en slump. De är alla musiker och håller på med egna grejer. Jag hade tänkt plocka in folk från andra band men det min

Morgan Nicholls bär jacka

familj gjorde var så bra. Så min lillebror William är med, min syster Amy och min kusin Maurice. Min mamma Anne gjorde omslaget.

På låten *Heaven Come Quickly* spelar en kille vid namn Pete Townshend bas. Är det...?

- Ja det är han, jag fick låten av min pappa som spelade in den 1974 med Pete Townshend på bas i hans studio. Den har legat på en hylla i pappas garage sedan dess. Ingen annan har hört den förrän nu. Jag remixade den,

la på en hammond och bad en kompis lägga på nya trummor, annars är allt original.

En fantastisk låt!

- Ja verkligen.

Ska du ta med familjen ut på turné?

- Det är inte planerat, min lillebror går fortfarande i skolan och förresten skulle det vara en mardröm att ha med familjen i en turnébuss. Vi kommer kanske göra en del mindre spelningar på bröllop och julfester här i området istället.

Tobak i öronen

Man vill förbjuda rökning på krogen. Inte mig emot, jag röker inte (cigarrer räknas inte – att puffa på en Cohiba är en kulturgärning i solidaritet med Kuba) och tycker inte om när kläderna stinker apröv på grund av någon annans cancerönskan.

Det är mycket som försvinner om man tar bort nikotinet från krogmiljön. Det blir svårt att se ut som något annat än en värlatad lärarstudent utan en cigg i mungipan.

Det blir svårt att stå och se cool ut med ett cocktail-parapy i munnen när man hänger vid bardisken.

Det blir svårt att erbjuda en dam eld, och därmed öppna en konversation typ:

- Kan jag få bjuda på lite eld?

- Tack! (damen drar in röken från den nytända taggen) OK, nu kan du försvinna, ditt äckel!

Men är verkligen rökningen det största problemet på krogen? Anabola Belgian Blue-wannabes är heller aldrig kul, men frågan är om inte krogägarnas musiksmak ändå är det mest störande inslaget i baren.

Nej, jag vet, det går inte att hitta ett slags musik som ALLA gillar. Men det underliga är att det verkar vara möjligt att hitta musik som INGEN gillar (utom lärarstudenter, förstås...). Ännu märkligare är att många krögare har upptäckt att de säljer mer sprit om de spelar musiken INGEN gillar högt som fan! Sambandet mellan hög alkoholkonsumtion och hög ljudnivå är sedan länge bevisad, men vad vetenskapen ej kunnat ge svar på är VARFÖR vi dricker mer när idiotmusiken dånar? En teori är för att stå ut med dynglåtarna (det är ju ändå omöjligt att prata med någon), en annan teori är att musik låter bättre ju mer man dricker – det här stämmer inte på mig, jag blir bara mer pissed off* (* "avpissad", Svenska akademiens ordlista).

Min personliga teori är att man blir så deprimerad och nedstämd av Absolute Crap-samlingen som vevas på CD-växlaren bakom bardisken, att man helt enkelt måste ta till flaskan för att döva smärtan i öronen. En sista – om än något långsökt – teori är förstås om någon samlar mod för att stöta på lärarstudenterna, då kan det ju behövas starksprit. Kanske till och med träsprit.

Niclas Ekström
petterniclas@penis.com

Parkförvaltaren som sadlade om

text: Thomas Olsson

– För mig finns det inga alternativ, tala sanning och spela inte någon du inte är. Från välansade rabatter till de stora arenorna. Den gotiska översteprästen gläntar på dörren till sitt svarta sinne.

Pete Steele – drygt två meter lång, muskulös, långt svart hår och med en basröst som får själ-vaste Martin Ljung att rodna. Så kan man beskriva basisten och sångaren i Type O Negative som tillsammans med keyboardisten Josh Silver skriver och gör musiken i bandet.

– Hello, it's Pete.

Att han inte var någon större pratkvart visste jag. Det var inte förrän vi kom in på ämnet skivbolag som han yttrade en hel mening. Att Roadrunner mer eller mindre tvingade bandet att spela in en liveplatta (inspelad i studion med en mick och grusigt ljud) är numera vida känt, därför var jag nyfiken på om även nya samlingen tillkommit på samma sätt.

– Jo, Roadrunner bestämmer helt över våra skivsläpp. Men för att överraska våra fans har vi lagt in outgivna spår, nya mixar samt diverse svåråtkomligt material.

De nya låtarna är *It's Never Enough* och *Stay Out of My Dreams* som blev över från förra albumet, men de hör snarare hemma vid tiden för *October Rust*. Dessutom släpps plattan i en smutsig och en ren version där vissa låtar är ersatta och andra bortplockade. Men Pete är inte nöjd med sitt skivbolag.

– Mest frustrerad är jag över hur planerna ändras dag från dag och att man aldrig vet vad som ska hända, suckar han uppgivet.

Type O Negative firar tioårsjubileum i år och förutom att trummisen Abruscato hoppade av till Life of Agony har medlemmarna varit desamma. Men iklädd djurhudar och ishockey-skydd och med träpåkar som vapen debuterade Pete cirka tio år tidigare i gruppen Carnivore. Bandet skulle föreställa köttätande krigare som just överlevt ett kärnvapenkrig. De blev snabbt omtalade. Förutom hardcore kom influenserna även från black metal-gruppen Venom, vars gitarrist Mantas producerade debuten. När jag jämför Carnivore med GWAR får jag honom att skratta.

– Ja, troligtvis har de slängt ett och annat öga på oss.

Type O
Negative

Senast Carnivore körde live var för tre år sedan, hur kändes det?

– Jag är inte hemma i rollen som krigare längre. När det sen dyker upp personer som tror de ska få höra Type-låtar blir hela grejen fel, suckar han.

När jag frågar hur han tror Carnivore skulle låtit idag om de fortsatt säger han att soundet troligtvis skulle vara detsamma som Type O Negatives, vilket visar att cirkeln nu är slut. Vilken väg Type kommer att ta i framtiden är däremot höljt i dunkel.

- Under Stockholm Music Week, 12-17 november i samband med MTV-galan, kan man se Teddybears Sthlm, The Ark, Meja, Andreas Johnson, The Hives, Jessica Folker, Petter, Shimoli, Solomon, Eskobar och Hardcore Superstar på olika ställen runt om i Stockholm.
- Henry Fiats Open Sore har ny trummis som heter Don Wanna. Bandet är på gång med en ny platta på svenska!
- PST/Q har spelat in 15 låtar till sitt debutalbum som släpps i slutet av januari. Mer koncentrerat, tajtare och långsammare, säger PST/Q själv om det nya materialet som bland annat innehåller *Egotripp* som är en klassisk skrytlåt och *Vid hans dödsbädd*. För besaten står Kristus, DC, DJ Embee och Erase.

- Tom Waits kommer till Köpenhamn. Han har skrivit musik till Georg Büchners pjäs *Woyzeck*. Robert Wilson regisserar uppsättningen som spelas på Betty Nansen-teatern under hösten.
- På K103:s albumlista hittar vi följande ställning: Håkan Hellström, Roni Size Reprazent, Powdermonkeys, Black Eyed Peas och Radiohead.
- And You Will Know Us By The Trail Of Dead spelar på Smålands Nation i Lund den 15/11. Missa inte.

- Broder Daniel går i december in i studion. Det färdiga materialet beräknas komma ut under våren.
- Ny klubb har startat i Malmö. Fredmans på Regementsgatan ska erbjuda sköna singer/songwriter-kvällar och annat mys.
- Under nästa år kommer uppföljaren till Kristofer Åströms spröda album *Go Went Gone*. Personen i fråga befinner sig i skrivande stund i studion.

- Det vankas turné för brödrabanden Black Crowes och Oasis. Enligt bandens managers så är det bara en del detaljer som ska lösas. Om allt går i lås startar turnén i juni 2001.
- R.E.M. håller på att färdigställa sin nya skiva. För fansen har Michael Stipe lagt ut sin dagbok på www.remhq.com.
- Danska Future 3 står bakom den föränderliga samlingen *System F3* med skönt dubbig elektronisk musik. Bland andra band på samlingen hittar vi Opiate, Altra och Dub Tractor. Musiken går bara att få tag på i mp3-form på www.systemf3.com.

Det kallas locked grooves

text och bild: Henrik Strömberg

Runt, runt, runt. Ett cirkulärt spår kan spelas i en oändlighet – eller i alla fall tills nålens diamant har ätit sig igenom vinylen.

Då CD tog över som totalt marknadsledande musikbärarmedium i början av 90-talet var det många som trodde att vinylskivans tid snart var all. Det visade sig dock att vinyl har en del fördelar, den mest omdebatterade är givetvis huruvida vinylens analoga ljudåtergivning faktiskt låter bättre. Från en DJ:s synpunkt är vinyl överlägset, vinyl är lättare att snabbt lyssna igenom, det går att direkt *se* hur en låt är uppbyggd eftersom lugna partier ser annorlunda ut jämfört med mer trum-intensiva, för att inte tala om hur mycket lättare det är att scratcha med vinyl.

En tillverkare av vinylskivor kan också göra en hel del roliga saker rent fysiskt med spåren. Till exempel har både Monty Python-gänget och gruppen

Fine Young Cannibals gett ut plattor med två ”parallella” spår, två olika spiraler sida vid sida, vilken låt lyssnaren fick höra berodde mer eller mindre på slumpen. Det Detroitbaserade skivbolaget Underground Resistance roade sig med att låta vissa låtar ha en spiral som gick åt ”fel” håll, skivan spelades inifrån och ut. Dessa exempel är dock helt visuella och inverkar inte på ljudupplevelsen, skivorna kunde ha pressats på normalt vis och det hade blivit samma resultat ut ur högtalarna. Mer svårspelad är en remixtolva av Ganger/Two Lone Swordsman, vars ena sida har två spiraler: en normal med musik, och en brantare spiral tryckt ovanpå vars spår korsar den första. Nålen vet inte riktigt vikt spår den ska åka i, och byter spår lite hur som helst. Resultatet blir mer konst än musik. Mer användbart är då någonting som blivit allt populärare på senare tid, i alla fall inom experimentell dansmusik, helt cirkulära spår, eller ”locked grooves”.

Varje sida på en vinylskiva har ett cirkulärt spår längst in, som är där för att hindra att nålen åker in över etiketten. Vanligtvis är detta ”run-out groove” tyst, men genom åren har många artister valt att låta sista låten fortsätta ända in. Låten slutar då i en loop som fortsätter i all oändlighet, eller i alla fall tills någon plockar bort nålen. Det här fungerar givetvis bara på skivspelare utan automatisk avstängning. Några exempel; Beatles *Sgt. Pepper*, Lou Reeds *Metal Machine Music*, Sonic Youths *Evol* och Gescoms *Key Nell* har alla låtar som slutar i loopar, och på tolvor från J Saul Kane (Depth Charge/Octagon Man) är det snarare regel än undantag. Problemet med att låten slutar i en loop är att det är svårt att få det att bli bra, eftersom låtens takt måste vara en exakt multipel av skivans hastighet, det vill säga om skivan går i 33 1/3 rpm (varv per minut) så måste låten gå i en takt jämt delbar med 33 1/3 bpm (takter per minut). Dessutom är det svårt att undvika det knäppande ljud som uppstår när skivans vanliga spår och loopen går samman. Med spår som endast består av en locked groove är det enklare, eftersom det inte finns någon föregående låt

att jämföra med. Är loopen bara av rätt längd så låter det bra. Rätt längd är vid $33\frac{1}{3}$ rpm 1,8 sekunder.

De första skivorna med flera cirkulära spår lär ha varit ljudeffektssamlingar BBC använde i radiopjäser och språkkurser från Linguaphone. Skivan upprepade de främmande orden tills du antingen lärde dig uttala dem eller drömde en slägga i grammfonen. Lustigt nog gav Josh Wink 1996 ut en liknande skiva som promotion för hans nya skivbolag Ovum, en tolv med ett enda cirkulärt spår som upprepade frasen "Are you there?".

Det första musikalbum som bara bestod av locked grooves var NON:s *Pagan Muzak* 1978. Alla skulle förstås inte kalla det musik – albumet bestod av 17 stycken med ljud. Konstnären Boyd Rice menade att varje spår kunde spelas på vilken som helst av de fyra olika hastigheterna (dåtidens grammfoner hade inte pitch-kontroll); $16\frac{2}{3}$, $33\frac{1}{3}$, 45 och 78 rpm. Skivan hade dessutom två olika borrhål för skivtallrikens centrumpigg, det vanliga i mitten och ett asymmetriskt. Det senare hålet ger en svajande nål som spelar upp ljudet med stadigt varierande hastighet. Teoretiskt sett hade skivan då $2 \times 4 \times 17 = 136$ olika spår som alla var nära oändligt långa.

Riktigt populära blev dock inte locked grooves förrän de började återfinnas på technotolvor. Jeff Mills var en tidig pionjär, hans *Cycle 30* har en sida med åtta stycken. För en DJ är locked grooves ett utmärkt verktyg, mer taktfast och förutsägbar låt får man leta efter, ytterligt enkel att mixa

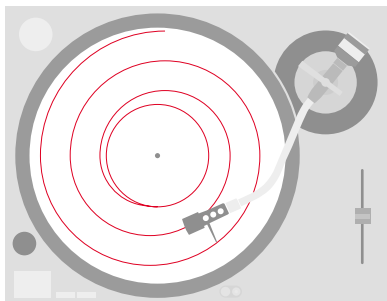
med andra låtar. Och att mixa två locked grooves är bland det enklaste man kan företa sig. Har man sedan lite effekter kopplade till mixern kan man ha riktigt roligt, och gränsen mellan DJ och musiker börjar alltmer suddas ut.

Thomas Brinkmann är en DJ-musiker som använt sig mycket av locked grooves. Han har till och med gått så långt att han gjort sina egna på ett väldigt handfast sätt. Han tar helt enkelt en skalpell och täljer ut ett ljudspår ur ett tyst run-out groove på en redan existerande skiva. Ljud uppstår som bekant genom att nålen fås att vibrera på grund av ojämnheter i vinylspåret. Så varför inte skapa sina egna ojämnheter? Brinkmann har gett ut flera hyllade tolvor baserade på denna teknik.

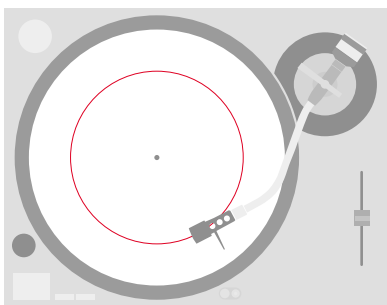
De senaste åren har sett allt fler skivor med locked grooves komma ur pressarna. Bland annat kan nämnas de tre *Loops*-samlingarna från Serotonin Records, *Cologne Cycles* från Wizoo Records, *Endless Loops Editions* av Noto, *Buy Me, Sue Me* av Stock, Hausen and Walkman och tidigare i år kom Snd ut med singeln *Systems Medley*,

med åtta locked grooves på b-sidan. En av de mer extrema skivorna torde vara skivbolaget RRR:s samling *RRR-500*, som innehåller 500 spår från 500 artister, 250 på varje sida. Det är närmast omöjligt att ta reda på vilket spår som är gjort av vilken artist, eller att ens hitta samma spår igen.

Efter ett halvt sekel finns det fortfarande nya och intressanta saker att göra med vinyl.

Vanlig skiva, med det cirkulära spåret längst in.

Skiva med bara ett cirkulärt spår.

THIS WINTER
ZOMBA GIVES YOU HED

En samtidspjäs av Mattias Andersson
Regi Jasenko Selimovic. Urpremiär 24 nov 2000

Med Chato-E och Max från Hammerhill Click

I ett Sverige som aldrig mått bättre

15 människors öden vävs samman i korta utsnitt av vardagen under totalt tre dygn.

De saknar ett språk och en röst.

De är rädda, förbannade och pank.

Varje dag handlar om att överleva.

Dom handlar om en verklighet nära dig.

Biljetter 031-61 50 50

www.stadsteatern.goteborg.se

STADSTEATERN
PÅ STORA TEATERN 2000-2002

Konsten att se i mörkret

Steve von
Till

text: Peter Sjöblom

Steve Von Till hittar urkällan, handlar shamanskt och gör mörk musik som lyser upp. Sant inspirerad musik. Musik som är magi.

Det är en uråldrig idé att musik inte alltid ska vara underhållning. Att den också i någon mening ska kunna vara rituell, eller hämtad från bortom den del av medvetandet som är utstakad av intellektet. Och att inspiration kan vara något som är mycket, mycket starkare än att få en nog så bra idé till en låt.

Det handlar också om att tordas hitta källan, inspirationens själva urdarbrunn. Det kräver sina uppoffringar (inte minst till de syvende och sist ovidkommande kommersiella sådana), men de som mäktar med det vinner också förmågan att nå långt både in i sig själva och in i andra lyssnare. Ett shamanskt förhållningssätt.

Steve Von Till hör till dem som törs, och därför är *As the Crow Flies* av en dignitet som helt, och jag menar helt, saknar motstycke bland nya skivor. Det krävs ett mod också att lyssna på den på djupet, eftersom den har förmågan att reflektera lyssnarens rädslor och mörka farhågor. Men den återgäldar genom att beskriva dem sakligt och förvandla dem till hopp. Därför är *As the Crow Flies* betydelsefull.

De flesta som känner Steve Von Till sedan tidigare, gör det som sångare och gitarrist i hardcorebandet Neurosis, möjligen också som delaktig i sidoprojektet Tribes of Neurot. Men hans soloplatta är avsevärt mer återhållen. Den instrumentella stommen i de sju låtarna är Von Tills djupa röst och akustiska gitarr. De mycket långsamma sångerna vidgas och fördjupas av cello och violin. Men skillnaderna mellan de olika projekten är egentligen bara ytliga. Källan är densamma.

– Det är, säger Steve Von Till, vår filosofi både i Neurosis, Tribes of Neurot och det jag gör på egen hand att musik är magi, och musik är en shamansk handling. Spelar man sant inspirerad musik, om man öppnar sig för musikens ande och säger, *detta* är den känsla som måste ut, *detta* är vad som väljer upp ur mig och jag tänker ge efter för musikens ande och låta den flöda igenom mig, då blir man i något avseende som en shaman. Man blir ett medium för anden i musiken och för sin känsla.

Det är en av anledningarna till att låtarna som spelades in under tre år spelades in på natten, kring och under vargtimmen. Då, när trafiken avstannar och allting tystnar, kan man koppla ihop sig med ”anden i musiken”. I mörkret är det lättast att se. Också för den som lyssnar. *As the Crow Flies* gör sig bäst i mörkret,

och visst kan man se den som mörk i sig. Knappast är den en munter skiva, men det betyder inte att den är kvävande eller deprimerande. – När man betraktar saker på ett andligt sätt är de inte ljusa eller mörka. De bara är. Det är egentligen bara en melankolisk form av introspektion, vilket jag tror att folk behöver ägna sig åt för att vara hela.

Steve Von Till försäkrar att han kommer att fortsätta göra soloskivor.

– Nu när jag har gjort det en gång, är det lättare att fokusera eftersom jag vet vilket slutresultatet kan bli och kunna göra något ännu bättre nästa gång. Det lär bli mer arrangerat, mer genomtänkt

där det tidigare mest bara var idéer fästa på band. Om jag verkligen ägnar tid åt att på förhand jobba med arrangemangen och allting, kommer materialet att bli starkare. Jag har redan så mycket mer av den sortens grejer.

Men hur påverkar det du gör själv Neurosis?

– Enbart på ett positivt sätt. Alla projekten påverkas och förbättras av varandra. Det ena gör det andra renare. Det är svårt att förklara, men de påverkar varandra, även om de har sin egen tydliga funktion. De kan inte blanda sig med varandra, men de har samma anda och agerar med samma typ av energi. De har sin egen distinkta estetik.

At The
Drive-In

Smygsatsning i stor skala

text: Gary Andersson

Nej, rock'n'rollen är inte död om du trodde det, den är bara lite andfådd. Men i det nya årtusendet finns ett band som orkar frälsa oss från liknöjdheten.

Sångaren heter Cedric Bixler. Han verkar springa fram och tillbaka på en knivsegg. Han skriker. Han sliter sönder sin strupe bara för din och min skull. Jag är tacksam för det. – Vi kanaliserade mycket känslor på nya plattan, vi drev ut många demoner. Och jag lärde mig att släppa loss som på scen utan att vara rädd att slå sönder saker.

Bandet är som en racerbil, det finns bara en väg och det är framåt. Första sjutumssingeln hette *Hell Paso*, en kommentar över Texashemstadens möjligheter. Men via otaliga turnéer har de skaffat många nya vänner. Vänner som kommit och sett dem spela tillsammans med fem andra okända band en tisdagskväll på lokala ölschappet. Eller tillsammans med Rage Against the Machine på stora arenor. Vad bandet

att vara en person. Numera funkalar det bara som en marknadsstrategi i ett mötesrum.

Cedric är engagerad och när vi diskuterar något han brinner för kommer han upp i varv. Inte oväntat är han kritisk mot många artisters moral.

– Slayer brukade börja sina konserter med att säga ”Vi står för musiken och ni för underhållningen”. Det var åt helvete! De tog inget ansvar för alla som skadades under kvällen. Sånt är fel. Det motverkar syftet med den styrka som finns i musiken. När vi spelar live är vi de enda ”aporna” i lokalen.

Band som Korn får också ta emot tunga bredsidor, enligt Cedric har de blivit parodier på sig själva. Mediaexponering och pengar förändrar allt.

alltid levererar är total inlevelse. På scen jobbar kvintetten hårdare än Refused, de är mer melodiska än Jumper och textmässigt svårare än Radiohead.

– Folk uppfattar oss som aggressiva och fler machotyper kommer på våra konserter vilket vi hatar, förklarar Cedric. Jag gillar tjejer i publiken bättre för de är mer intelligenta och mottagliga för våra budskap.

Attityder hos folk som branschen förvandlat till musik-konsumenter, lämnar i Cedrics ögon mycket att önska. Och våldet är alltid närvarande i USA, vita förortsskallar bär vapen för att gangsterrapparna gör det. Affärsmän styr hur medelklassynglen ska revoltera från vecka till vecka.

– Punken, som jag växte upp med, var ett stort ”fuck you” till hela rockbranschen. Den innebar ett hot och handlade om nya idéer och att byta ut det gamla, att inte vara ett får,

– Band som vi, Fugazi, The Eternals och Burning Airlines kommer förhoppningsvis att förändra rocken genom att visa den nya estetiken och etiken. Att musiken kan vara könsobunden, rasobunden och uppriktig.

Att omslaget på nya skivan *Relationship of Command* visar en trojansk häst har också en mening. At The Drive-In vill nämligen smyga sig in i våra medelklasshem med sin musik.

– Att fucca upp grejor från insidan av systemet är det ultimata sättet att göra revolution, om du inte ser ut som stereotypen kan du åstadkomma mycket mer. Punkens måste skaffa sig en förklädnad och smälta in. Släpp in oss på dagen så kommer vi ut på natten via din stereo och förändrar ditt sätt att tänka. Det är vad vårt band försöker göra.

Astray over

How do you stay innocent in a day when everyone is taking sides?

Save The World, Lose The Girl

With a right college boyfriend I'd USA and we give girls a message. What's it gonna be?

Cityrats & Alleycats cover

When the world is in a state of chaos, it's time to take a stand. Cityrats & Alleycats are going to take the world by storm. They are the new voice of the underground. They are the new voice of the underground. They are the new voice of the underground.

Hate To Say I Told You So

We're going to take the world by storm.

WWW.BURNINGHEART.COM

Hookar som en behå

text: Daniel Severinsson
• bild: Mattias Elgemark

Han är dörrvaktsdissare, trapphuspissare, hotellrumsrivare och hatbrev-till-ravekommissionen-skrivare.

Han är Timbuktu.

Timbuktu

Han heter egentligen Jason Diakité och har precis solodebuterat med dubbel-CD:n *T2: KontraKultur* på egna bolaget Juju Records. Skivan består av tolv svenska och tolv engelska låtar som alla är producerade av polarna Måns och Märten som utgör Breakmecanix. Som extra bonus får man dessutom på spåret *Independent Moves*, en ”gör det själv”-kurs där Jason berättar hur det gick till när han släppte första egna 12”-an *Absorb This*.

Jason, som kommer från Lund, bor numera i Årsta i södra Stockholm, närmare bestämt i Breakmecanix’ studio Beat Butiken. Pensionärerna runtomkring är misstänksamma mot verksamheten och alla skumma typer som kommer och går hela tiden, men de kan också vara en källa till inspiration. – En dag kom en granne som är tantfrissa och jävligt skön in och berättade att dom i huset bredvid hade skrivit till HSB och klagat på oss, men inte vågat komma och säga till. Då gick Måns upp i huset och knackade på hos alla för att snacka med dom, men ingen öppnade så han trodde att ingen var hemma. Sen när han gick ut såg han att folk stod och glodde i fönstren men hade vägrat öppna. Då blev vi jävligt förbannade och var tvungna att få det ur oss på nåt sätt, så då gjorde vi låten *Det räcker*.

En annan låt Jason gärna vill framhålla är *Pendelparanoia* som handlar om de fördomar som svenskar har om invandrare och tvärtom.

– Det är inte bara en raspryl utan även en klassfråga. Jag ville få sagt något om situationen i Sverige. Den låten känns viktigast på plattan. Överhuvudtaget har de svenska låtarna mer teman men det är medvetet för att folk ska hata meningen när jag kör ute, fortsätter Jason som har rappat i tio år men bara kört på svenska senaste året.

En för mig oväntad gäst på plattan är Blues. Han brukar inte vara med på independentgrejer?

– Nej, men just därför var det kul att ta med honom. Jag kunde tagit med nån från Natural Bond men då hade folk bara sagt att det var för att sälja fler skivor. Jag känner de flesta stora artisterna och även independentsnubbarna och folk är sjsyssta och sköna och har ungefär samma värderingar. Trots det går många och tycker illa om varandra, egentligen utan anledning. Jag har till exempel sammanfört Swing och Looptroop [båda gästar på plattan] och även Ken och Looptroop som hatat varandra hur länge som helst. Dom har ju egentligen samma inställning till musiken. Hur som helst tyckte jag i alla fall att det var kul att ta med Raymond på plattan eftersom han är grym och hans stil skiljer sig så mycket från min.

Jason är ett stort fan av europeisk hiphop, till exempel tysk.

– Folk i Sverige har mycket fördomar mot Tyskland, typ att det kan ju inte va fett, men det är mäktigt där. Vi spelade på en tredagarsfestival utanför Dresden med bara hiphop, drum’n’bass och ragga, och det var hur coolt som helst. 27 000 pers som hade med sig turntables och soundsystems på camping. Så fanns det en marknad där man kunde köpa vinyl, kläder, sprayburkar och magic mushrooms – vad som helst.

När det gäller framtiden har Jason mycket på gång. Han håller på att spela in fler engelska låtar till plattan som ska släppas internationellt, och han jobbar på en EP under namnet *Sedlighetsroteln* tillsammans med Looptroop, Spotrunnaz och Organismen, som Breakmecanix och DJ Embee producerar.

Dessutom finns en halvfärdig platta med Promoe som kommer så fort den senares soloalbum är klart och i mitten av november börjar Sverigeturnén tillsammans med Looptroop. Den 6 december kör de på Kägelbanan i Stockholm tillsammans med The (International) Noise Conspiracy.

– Det är skitkul att blanda olika stilar. Punkattityd går hand i hand med min syn på hiphop.

Sakta svalnande varumärke

text: Thomas Nilsson • bild: Mattias Elgemark

De sparkades ut från Disneyklubben för att Andy Bell är homosexuell. De fick diskutera penisförstoringar med Gert Fylking. Och nu har de räkat ut för Grooves elakaste skribent. Erasure borde nog sluta göra promotion i Sverige.

I sin ungdom lyssnade Vince Clarke för mycket på Pink Floyd. För några år sedan fick han för sig att Erasures fans skulle må bra av att ta del av hans influenser. Alltså började han peta in flummiga instrumentala partier i låtarna och sträckte ut dem till närmare tio minuters längd. Det spelade inte så stor roll att en del av låtarna egentligen var riktigt bra. De flesta som köpte albumet *Erasure* somnade ändå. Sedan dess har Erasure inte sålt så mycket skivor.

När de var i Sverige våren 1997 och gjorde promotion för albumet *Cowboy* var det uppenbart att en stor del av stjärnstatusen försvunnit. Vince och Andy gjorde tv-framträdanden i eftermiddagsprogrammet Västmannagatan 44A och i något underligt nattprogram på TV3 där Gert Fylking ställde frågor om penisförstoringar. De såg inte ut att ha kul. Jag tyckte att det hela var lite tragiskt. De gjorde ju fortfarande ganska bra popsinglar. Men det verkade bara vara deras alltjämt trogna fanskara som brydde sig om dem.

Loveboat är Erasures nionde album. Entusiastiskt berättar Vince Clarke vad man behöver veta om skivan.

– Den är väldigt bra. Den kostar 14,99 pund ute i butikerna. Den innehåller elva låtar. Poplåtar. Jag spelar och Andy sjunger.

– Jag tycker att den låter ganska gammalt, säger Andy Bell. Men inte 80-tal, utan mer 60-tal. När vi gjorde den här skivan lyssnade jag mycket på musiken som ursprungligen fick mig att börja sjunga som tonåring. Som... Phil Spector.

Gillar du Phil Spector?

– Jag älskar Phil Spector. Jag brukade sjunga med i hans låtar hela tiden när jag växte upp utan att jag egentligen visste vem han var.

Det visar sig att Andy Bell planerar att spela in en soloskiva enbart bestående

av covers på Spectorlåtar.

– Jag tänker åka till Nashville någon gång nästa år och göra den där.

Vilka låtar tänker du spela in?

– *Ebb Tide, Walking In the Rain, Do I Love You?* och *Baby, I Love You*. Och kanske också *You've Lost That Lovin' Feelin'*. De är bara så fantastiska poplåtar. Nuförtiden känner inte kidsen till dom. Dom känner inte till någonting. Allt de överhuvudtaget känner till är ABBA.

Ni startade hela...

– Jag vet, avbryter Andy. Förlåt, förlåt. Jag är hemskt ledsen.

Känner ni er ansvariga för att A-Teens finns?

– Vilken låt är det de gör... *Dancing Queen*? De låter som Alvin and The Chipmunks. Känner du till dom? Amerikanska små tecknade figurer som gjorde *Take A Chance On Me*.

Andy Bell är inte längre så förtjust i att prata om ABBA. Vince Clarke var inte ens särskilt glad för åtta år sedan när Erasure toppade den brittiska singellistan med *ABBA-esque EP*. Han hade ju inte tänkt sig att de skulle få sin första, och hittills enda, listetta med låtar någon annan skrivit.

Efter förra skivan *Cowboy* tog Vince och Andy en lång paus från Erasure. Andy flyttade till Spanien och gjorde ingenting. Vince komponerade filmmusik till ett par amerikanska independentfilmer och spelade tillsammans med Martin Ware från Heaven 17 in en instrumentalskiva som fick namnet *Pretentious*. Ingen av dem saknade popstjärnelivet. De saknade bara att göra musik tillsammans.

– Jag älskar att göra skivor med Andy, säger Vince. Det är fantastiskt. Varje gång. Jag tröttnar aldrig på det.

– Så länge vi betalar för inspelningarna själva behöver vi inte göra några listettor, förklarar Vince. Det är bra. Om du skrev riktigt dåliga artiklar så skulle du förlora ditt jobb. Vi bara fortsätter.

Bekymrar det er att ni inte säljer så mycket skivor längre?

– Lite, medger Andy. Det är ganska sorgligt. Man vill ju alltid att så många människor som möjligt ska höra skivorna.

Brinna eller försvinna

text: Thomas Olsson

Portarna till borgen har öppnats och Hammerfall håller hårdrocksfanan högt. De fem riddarna är redo för det stora korståget – att erövra världen.

För att få en förklaring till bandets succé träffade jag gitarristen Oscar Dronjak och basisten Magnus Rosén över en fika. Inför Hammerfalls nya platta gällde djungelns lag – vinna eller försvinna. Med två plattor bakom sig var det nu det gällde. Efter inspelningen av förra plattan *Legacy of Kings* kändes Studio Fredman som ett avslutat kapitel.

– Även om jag gillar Fredrik i Fredman och både jag och sångaren Joacim Cans alltid anlitat honom var det dags att gå vidare, säger Oscar.

Bandet sökte ett brett sound och ville jobba med en stor producent, namn som Sascha Paeth (Rhapsody), Bob Rock (The Cult) och Michael Wagener (Accept) dök upp. Ja, till och med svenske Max Martins (Backstreet Boys) namn nämndes.

– Orsaken till att Max kom på tal var hans förflutna inom hårdrocken.

Att valet föll på Mr Wagener var lite av en dröm. Han har byggt sin lilla studio strax utanför Nashville. – Michael var kanon. Engagerad, lyhörd och kunnig. Visste exakt vad hans studioprylar var kapabla till.

Stämningen var gemytlig och de var snarare sex kompisar som jobbade ihop än ett band och en

producent. Dessutom var hans inspelningssätt något helt nytt.

– Vi började med bas och trummor och sen låt för låt istället för instrument efter instrument, vilket fick Jocke att vila varannan dag och verkligen ta i när det var hans tur.

När plattan var klar gällde det att plocka fram en singel som skulle vara slagkraftig och samtidigt representera plattan.

– De personer vi testade plattan på var alla överens, *Renegade* var låten som kom först och kändes bäst lämpad.

Nu gällde det bara att spela in en bra video. Man hittade den ultimata platsen, SKF:s gamla lagerlokaler djupt inne i ett bergtrum. Från början spelades monstret i videon av en riktig person.

– Ja, det var en stor kille från Åmål. Insmord i någon svart sörja såg han riktigt cool ut, skrattar Oscar.

I slutsekvensen plockar Hammerfall upp de flyende ungdomarna och drar iväg på sina motorcyklar å la Oscars hjältar, Judas Priest.

– Ha, ha, ja där fick vi verkligen till det, förutom att motorcyklar är coola hade vi väldigt kul.

Renegade placerade sig som nummer 17 på singellistan och videon kom även in på Voxpop.

– Eftersom vår hemsida är flitigt besökt sa vi åt våra fans att slå ett slag för hårdrocken och rösta på oss.

Vädjan bönhördes och efter tre veckor på förstaplatsen tågade de, till programledarens förtret, ut med hårdrocksflaggan i topp.

Förutom att produktionen och låtmaterialet numera är starkare finns det ännu en bidragande faktor till succén, bandets nya trummis Anders Johansson. Hans professionalism, driv och samspelet med Magnus har höjt bandet ytterligare ett snäpp. Dessutom känner de varandra sedan tiden i bandet Billionaires Boy's Club.

Förväntningarna inför turnén tillsammans med Freedom Call och Virgin Steele som startar den 10 januari, stegrades markant efter den följande signeringsturnén. Köerna ringlade sig långa utanför landets skivbutiker och plattan gick upp på förstaplatsen på albumlistan. Nu gäller det att ha fötterna på jorden. – Att spela diviga rockstjärnor skulle aldrig falla oss in, säger Magnus. Vi uppträder mot våra fans på samma sätt vi själva vill bli bemötta av våra idoler.

Spiller

Pastadisco

text: Thomas Nilsson

Groovejet (If This Ain't Love)! Den bästa jävla italienska discosingeln sedan *Blackbox Ride On Time*!

Den italienska DJ:n Cristiano Spiller gav ett exemplar av en låt han precis färdigställt till sin kollega Boris Dlugosch. Låten var instrumental och hade inget namn. Dlugosch spelade den samma kväll på en klubb i Miami. Den låt fantastiskt. Alla som var på klubben *Groovejet* den där kvällen älskade den.

Spiller döpte låten efter klubben och började själv spela den på klubbar runt om i Europa. Någon uppmanade honom att lägga på sång och han beslutade sig för att göra det.

– Alla tyckte att jag skulle använda mig av någon av de klassiska svarta rösterna som alla använder på samplade discolåtar, berättar Spiller. Men jag ville att *Groovejet* skulle ha en annorlunda känsla. Så jag gjorde den med Sophie.

Sophie heter Ellis-Bextor i efternamn och sjunger vanligtvis i det brittiska indiebandet *theaudience*.

– Hon har en ljuvlig, vit röst. Jag spelade låten för henne och hon gillade den. Det var helt perfekt.

Under en vecka låg Cristiano och Sophie överst på den brittiska singellistan tidigare i höst. Sedan petades de ner av Madonna.

– Alla sa till mig att de var ledsna över att jag inte längre var etta. Men för mig

var det hur stort som helst. Jag hade en poster på Madonna på väggen i mitt sovrum när jag var åtta år. Och nu petade hon ner mig från förstaplatsen. Det var en ära.

Groovejet innehåller en sampling från Carol Williams salsouklassiker *Love Is You* (Blackbox samplade för övrigt också i salsoultolva på *Ride On Time* – Loleatta Holloways *Love Sensation*).

– Jag älskar sjuttioalsdisco och jazz-funk. Salsoul var förmodligen en av de bästa etiketterna.

– De flesta DJ:s har sina rötter i svart musik, fortsätter han. Men mina rötter finns i dansmusik och därifrån har jag upptäckt soul, funk och latin.

Spiller började jobba som DJ när han var fjorton för att imponera på tjejer.

– Jag hade inga särskilda musikaliska rötter på den tiden. Så jag spelade all möjlig musik som var populär. Techno. Hiphop. Kommersiella saker. Jag var förmodligen världens sämsta DJ.

Try Again med Aaliyah. *Shackles (Praise You)* med Mary Mary. *How We Used To Live* med Saint Etienne. Och så *Groovejet (If This Ain't Love)* med Spiller. Japp, de är årets singlar.

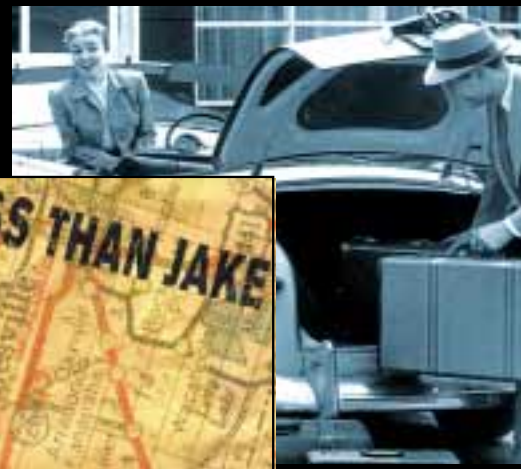
ALBUM I DIN UTE NU!

RING! 08-55513500 för att lyssna på TIMBUKTU
2LP/2CD | JUJU002 | www.jujurecords.com | timbuktu.fanglobe.com

LESS THAN JAKE

Borders
&
Boundaries

New CD/LP

Produced by:
Steve Kravac &
Less Than Jake

Mixed by:
Bill Stevenson
Stephen Egerton
Jason Livermore

www.lessthanjake.com

NEW
SICK OF IT ALL
"YOURS TRULY"
AVAILABLE ON
DIGIPAK CD / LP

SONIC

Fria idéer vid brofästet

text: Fredrik Eriksson • bild: Johannes Giotas

Experimental Jet Set Trash and No Star. Namnet på denna skiva slår egentligen huvudet på spiken. Bandet är experimentella och de är indierockens jet set med högar av trasiga gitarrer bakom sig. Ändå kommer de aldrig att bli några megastjärnor.

YOUTH TRASH

– Är inte svart lite för intellektuellt, för konstnärligt? Lee Ranaldo rycker lite försiktigt i den svarta backdrop någon valt ska rama in kvällen.
– Detta är väl en teater, ni måste väl ha ett par andra fonder?

Det ser ut som han ställer frågan rakt ut i luften, utan någon som helst baktanke. Ingen svarar heller. Kim Gordon och Thurston Moore talar lite lågmält om att de nog borde vara beredda på att spela ett par låtar och inte bara improvisera, arrangörerna har ju faktiskt annonserat med bandet "Sonic Youth". Steve Shelley har fullt schå med att montera upp sina trummor som någon vänlig Jim blixtkört upp ifrån Holland. Från en av scenlogerna hörs underliga tjutanden och skulle jag inte veta att det var Jim O'Rourke som satt där och värmde upp sin vintagesynt, skulle jag tro att någon glömt ett larm på.

– Skulle du vilja titta på någon?

En vänlig scenarbetare förbarmar sig över Lee sedan han en lång stund vankat fram och tillbaka och stirrat i taket.

Sonic Youth har alltid balanserat på gränsen till det pretentiösa avantgardet och popmusikens dagligvarukaraktär, utan att för den skull vara det ena eller det andra. Bara det faktum att de efter att ha turnerat med Pearl Jam i USA åker till en veckas improviserande i Ystad säger det mesta. Ifrån post-grungekids till svartklädda smånickandes medelålders män. Detta paradoxala tillstånd avspeglas självklart i deras musik som spänner över glimrande gitarrpop till stycken av nutida avantgardskom-

positörer. Det som förenar ytterligheterna är gitarren. Hos Sonic Youth är den stor, vrålande, kaotisk, dissonant och tårdrypande vacker. För varje ny skiva förundras jag över hur detta torftiga instrument fortfarande kan erbjuda så mycket överraskningar. Den enklaste poplåt eller punkdänga blir efter att laborerats av Thurston, Lee och Kim ett stycke konst. En fri improvisation så ändlöst vacker eller punkigare än den samlade hardcore-elitens kraftalster.

På senare tid har skillnaden emellan det "konstnärliga" och det "kommersiella" Sonic Youth blivit mer tydligt då de parallellt med sina skivsläpp på storbolaget Geffen kompletterar med utgivningar på det egna bolaget SYR (Sonic Youth Records). En serie skivor som säkert ligger Ystadsframträdandet närmast.

Just det, Ystad. Dagen efter deras inledande konsert för temaveckan "Öppen musik" möter jag Steve Shelley, Thurston Moore och Kim Gordon. Naturligt nog i en utställningshall på Konstmuséet. Lee Ranaldo har försovit sig, likaså nye medlemmen Jim O'Rourke.

Thurston och Kim har egentligen planerat en utflykt men ett småkyligt grått dis förstör de planerna. Planering verkar överhuvudtaget vara något som görs i sista stund eller rent slumpmässigt. Vad de egentligen kommer att göra de dagar som varje medlem blivit tilldelad sig är uppe i det blå. Steve pratar om att han ska återge the Whos rockopera *Tommy* på trummor.

Kulturbro är tänkt att vara en vartannat år återkommande biennial för konst, musik och kultur i Öresundsregionen. Naturligtvis spökar det faktum att Sverige och Danmark från och med i år har fast förbindelse, men tveklöst räcker inte denna gigantiska betongmanifestation till för att knyta samman svenskar och danskar. Därför bildades fonden Kulturbro 2000. Ur denna fick ett antal institutioner, muséer, gallerier, teatrar och högskolor, önska och formulera sina drömprojekt.

Thomas Millroth, chef för konstmuséet i Ystad och svag för experimentell improvisationsmusik, tänkte sig en smältdegel av konstnärer, musiker och performanceartister. Det skulle stå deltagarna fritt vad de ville göra och vilka de i sin tur valde att bjuda in. Genom saxofonisten Mats Gustavsson lyckades Thomas Millroth komma i kontakt med Sonic Youth och fick möjligheten att presentera sin idé. Nyckelord i sammanhanget var öppenhet och en allmänt opretentiös hållning. Det fick bli vad det blev. Tack vare en massiv arbetsinsats från den lokala musikföreningen, pengar från Kulturbro 2000-fonden och de deltagande artisternas och konstnärernas positiva inställning lyckades projektet inte bara ros i hamn utan även ta en ordentlig galasegls rakt över hela kultursverige. Allt finns dessutom dokumenterat i Black Box, en låda med konst och liveinspelningar från hela veckan utgiven i en upplaga av 100 exemplar.

Medverkande i Black Box är: Carl Fredrik Reuterswärd, Clara Hall, Sven-Åke Johansson, Frauke Eckardt, Barbro Ravander, Roza Czulowska, Lotta Melin, Sofia Kroon, Mats Gustavsson, David Stacknäs, Kim Gordon, Thurston Moore, Lee Ranaldo, Leah Singer, Jim O'Rourke, Sonic Youth, Zeitblom & Uwe Warnke, Martin Klapper & Herman Müntzing, Loren MazzaCane Connors, Conny C. Lindström & Christian Falck.

SONIC YOUTH

Thurston har i sin tur ägnat ett par timmar åt att spela in skånska gäss och visar stolt upp en kassett med *Swedish Goose Chant*. Även gårdagens setlista bestämdes bara någon timme innan konserten utifrån den gitarr varje medlem tagit med sig.

Konserten, som hölls i Ystads teater och inledde hela temaveckan, bjöd på en snabb genomgång av deras karriär. Med början i atonalt gitarrkaos i *She's All Alone* via powerrock i *Kool Thing* och 100% till årsaktuella *New York City Ghost and Flowers*. Den sistnämnda med ett droneingparti fick den över hundraåriga teatern att vibrera i alla sina bladguldsdekorer. Det är just så jag väntar mig att det ska vara. Men i Ystad tar även den fria experimentlustan lika stor plats och andra halvan av konserten bjöd på en timmes lång improvisation med förutom de fem Sonic Youthmedlemmarna, också svenske demonimprovisatören Mats Gustavsson, den minst sagt egensinnige bluesmannen Loren MazzaCane Connors och slagverkaren/performanceartisten Sven-Åke Johansson. Den sistnämnde aggerade också förband, då han med stråke, handduk och gurkor improviserade på besynnerligt sammansatta slagverk.

– Detta blev väldigt speciellt eftersom vi inte hade vår vanliga utrustning, scenljus och filmer med oss, berättar Thurston. Alla hade varsin gitarr, vi som brukar ha typ tio var. Så det blev utslagsgivande för vad vi valde att spela. ”Jag kan inte spela den och den låten för jag har inte den och den gitarren med mig... jag kan definitivt inte spela den där...”. Men jag tycker att det gör en egentligen mer koncentrerad att spela under sådana förutsättningar. Inte så förutsägbart, en mycket större utmaning. Sedan blev det ett rätt underligt urval av låtar...

– Det gör en mer öppen för andra grejer att inte ha någonting färdigt, fortsätter Steve. Man måste vara beredd på att allt kan hända. Jag kan inte bara sitta där bara spela trummor.

– Ikväll blir det antagligen samma set... Kanske kan vi göra *Confusion is Sex*?

– Bara låtar från 1981?

– Vi har ju faktiskt spelat *She's All Alone*, kommenterar Kim, och *Burning Speers* spelade vi nästan

Steve Shelley

hela förra året. Alla utan Jim.

– Varför inte spela någon som jag aldrig spelat, till exempel *The Good and the Bad?*, frågar Steve lite lakoniskt.

– Ja, det skulle vi kanske? Thurston börjar nynna på gitarr-riffet. Det är i sådana här situationer som man minns hur det var 1981. Det är som om de sista 20 åren aldrig existerat.

– Så här var det när vi turnerade då, nästan ingen som hjälpte oss med grejerna, ingen soundcheck, ibland inga egna instrument...

– Vi hade faktiskt nästan alltid en eller två som åkte med oss, avbryter Kim som plötsligt verkar lite irriterad över Thurstons nostalgitripp.

– Men det var väldigt roligt under den tiden. Vi brukade stämma om gitarrerna på scen och alla var alltid väldigt irriterade på att höra det nästan lika länge som vi spelade en låt. Men jag tyckte det lät bra [Thurston fortsätter att illustrera hur det låter att stämma en gitarr], fast jag kan förstå att de blev uttråkade. Det var då vi började med att spela kassetter mellan låtarna. Jag tror att vi började spela Stooges. Man kan höra det på skivan *Bad Moon Rising*, för vi tänkte att det är sådan musik som vår publik kunde relatera till. Det som vi eftersträvar var att det aldrig skulle vara tyst.

– Efter det började vi spela annan samtida pop-musik som Madonna, Bangles, Rat och temat från Miami Vice, fortsätter Kim.

Kim Gordon

– Jag hade ett band från en telefonsvarare med Jon Spencer som skriker ”Pick upp the fucking phone you fucking asshole”. Det var ett väldigt bra och användbart band. Men vi är lite snabbare mellan låtarna nu, så det känns lite onödigt med sådana grejer. Sedan var det flera andra band som började göra samma sak. Jag tror Lou Barlow i Dinosaur Jr började använda band på ett väldigt slickt sätt. Han hade en pedal som han timade exakt när låten var slut med exempelvis Beach Boys, och klickade av det precis innan nästa började.

– Fast han tog det till en annan nivå sedan med Sebadoh, fyller Steve i. Det blev liksom en del av showen.

– Yeah, fuck Lou Barlow...

– Men du använde en 8-spårs bandare och en mikrofon och förstärkare, upplyser Kim, bara för att göra underliga saker. Varför slutade du med det? – Saker och ting går sönder... då tappar man lusten att fortsätta. Och så ha vi Jim nu som liksom fyller den rollen ganska bra.

Thurston berättar att den synt Jim använder sig av är av samma modell som Brian Eno brukade använda i Roxy Music, vilket också speglar hans roll i Sonic Youth.

– Vi har alltid väntat oss en Eno i bandet. Vi har aldrig letat efter en Eno utan vetat att en dag kommer en Eno till oss. Jim är bra, han fyller den platsen väl. Vi har också spelat en del med slagverkaren

Thurston Moore

Jim O'Rourke

Lee Ranaldo

William Winnaunt, en gammal vän till oss.

– Vi gick i high school tillsammans, lägger Kim till.
– Han var den som i början tog initiativet och gjorde förundersökningar till *Goodbye 20th Century* och spelar också lite på *New York City Ghost and Flowers*. Många gånger är han också en av John Cages slagverkare. Han har också spelat med oss då och då under åren och är en löst knuten medlem i bandet. Men det skulle bli för mycket med två människor med dåliga matvanor. Jim har väldigt, *väldigt* dåliga matvanor.
– Det blir mer och mer så att vi arbetar med folk som inte har med rock att göra, fortsätter Thurston. Som till exempel Mats Gustafsson som vi spelar med här i Ystad. Jag hade hört honom på vissa experimentfrijazzskivor och alltid föreställt mig honom som en äldre europeisk gentleman, träblås och så där. Men så såg jag honom spela i New York och han visade sig vara en ung kille. Det var lite märkligt.

Vi fortsätter att tala om hur väl blåsinstrument passar i Sonic Youths annars så gitarrdominerade ljudbild och att även Kim plockat fram en trumpet.
– Jag är nybörjare än så länge. Gillar faktiskt mer att använda den till gitarren som slide...
– När jag först mötte Kim, fortsätter Thurston, så var hon väldigt involverad i gallerier och gjorde utställningar och så. Lee var också med, men inte lika mycket som Kim. Nästan alla jag kände och

spelade med sysslade med konst eller var på något sätt engagerad i den världen.

– Det gavs inget annat utrymme för oss som sysslade med konstig musik att spela på några andra ställen än på gallerier, fyller Kim i.
– Allt kändes mer som en småstad, downtown New York, vid den här tiden. Mycket mindre av den genomkommersialiserade miljön som är där idag. Över huvudtaget var hela No Wave-scenen väldigt liten.
– Fast det fanns ju mycket mer än vad som är representerat på Enos No Wave-skiva *No New York*, betonar Kim. Hela den grejen var ju Lydia Lunchs åsikt om vilka som var bra.
– Men hon kanske hade rätt. Jag gjorde en singel med exempelvis Red Transistor, men den sålde slut och jag kan förstås inte trycka några fler eftersom de är totalt galna. Vilka nästan alla var. Det är kanske därför det finns så lite dokumenterat. Alla var freaks.
– En sak med som verkligen utmärker No Wave var att det var väldigt många kvinnor, berättar Kim. Eller rättare sagt, det gjordes ingen skillnad om det var en man eller kvinna som spelade.
– Fantastiska kvinnor som Pat Place, Lydia, Ikue Mori, fortsätter Thurston. Och de var två stycken i Mars.
– Egentligen är det något som punken förde med sig. Du vet "alla kan spela", det var i alla fall det

som fick mig att börja.

– Nej, punken var mycket mer en manlig grej, säger Steve som stuttigt tyst ett tag. Punken var mer reaktionär än vad man kanske vill tro.

Sonic Youth firar nästa år tjuogoårsjubileum, vilket enligt Thurston förhoppningsvis inte innebär någonting alls. Helst ska de inte spela någonting alls under hela året. Men en turné i Japan är redan inplanerad. Kim skvallrar också om att de pratat om att göra en rockcoverplatta som motvikt till *Goodbye 20th Century*.

– Vi får väl försöka använda året till att lyssna igenom alla de kassetter vi fått från en massa knäppjockar världen över, föreslår Thurston.
– Ja, vad du än gör, snälla skicka inga kassetter, utropar Steve. Vi måste ha tonvis i vår replokal.
– Vissa är faktiskt bra, flikar ändå Thurston in. Ringde faktiskt upp en kille i Italien som hade spelat in sig själv i sitt sovrum när han satt och slog på en massa saker. En del är väldigt inspirerande att lyssna på. Det är från dom vi hämtar alla våra idéer! Egentligen är hela Sonic Youth en bluff!

Ett par timmar senare efter det, milt uttryckt, märkliga framträdandet av Sven-Åke Johansson kliver Sonic Youth upp på scenen som förvandlats till en romantisk skogsglänta hämtad ur en Jane Austen-roman. Absolut mer konstnärligt än vad Lee någonsin kunde föreställa sig.

Glänsande tonhuvud

text: Gary Andersson • bild: Mattias Elgemark

Från att ha varit en rockmusiker i mängden har Peter Kvint producerat flera listettor. Hans arbetsplats: ett gammalt mentalsjukhus.

Låten som öppnat alla dörrar är *Glorious*, artisen Andreas Johnson. Peter producerade Andreas storslag-na platta *Liebling* som förde med sig en omfattande turnésväng utomlands. Ett roligt men självdödande liv, och förra vintern sa Peter stopp. Han ville tillbaka in i studion. Och arbete fanns det gott om.

När vi besöker den varma och opretentiösa studion i hjärtat av Söder i Stockholm sitter Peter och Andreas och arbetar på nya låtar. En akustisk gitarr har huvudrollen. Andreas tar tillfället i akt och går ut och handlar mat medan Peter berättar om Jailhouse Studio. – Jag har haft studion i drygt två år. Från början var huset ett fängelse, på 1700-talet fungerade det som sjukhus och sedan som mentalsjukhus på 1900-talet. Hermann Göring satt inspärrad här.

Jag blir alldeles för perplex för att kunna kontra med en smart eller rolig kommentar till denna historiska anekdot, så jag beundrar istället alla dyrbara och exklusiva gitarrer som hänger på väggarna.

Innan producentkarriären tog fart förra året hade Peter Kvint figurerat som medproducent på en

Pineforest Crunch-platta och även jobbat med Joakim Niels. Förutom att frontat poptrion Melony vill säga. Melony gör okomplicerad biläkarpop med vassa gitarrer och smittande refränger. Fartig musik. Musik lätt att ta till sig.

Det stora genombrottet kom efter att Peter hoppat med som steel-gitarrist i Andreas band. – Det blev snabbt uppenbart att han skulle producera plattan också, säger Andreas över lite sushi. Vi gjorde några demos och allt bara funkade.

Den något bombastiska, eller i alla fall storslag-na, singeln *Glorious* spelades sedan oavbrutet i alla tv- och radiokanaler i Europa under en lång period. Denna framgång fick artister att kontakta Peter. Han skaffade sig en agent.

Första producentjobbet blev en singel med franske sångaren David Hallyday i januari i år. – Han ville ha ett orkestralt och brittiskt sound, förklarar Peter. Det var rätt roligt när han var här för han är en riktig playboytyp och hade flera skivbolagsmännskor i släptåg, jag fick inbilla honom att det var en cool East Village-stämning här. Singeln har sålt i 100 000 ex i Frankrike så han är nog nöjd. Han vill i alla fall att jag ska göra hans nästa album.

Studion är nog lite väl anspråkslös för en medlem av Europas jetset, bara ett rum och kök. Mikrofonen står en dryg meter ifrån producentstolen. Ingen plats

att gömma sig således. Men detta har enligt Peter aldrig varit något problem.

Sedan kom sommaren. Peter sov på ett hotellrum i Finland när kompiserna och teknikern Simon Nordberg ringde och väckte. I halvdvalan fick han reda på att Magnus Uggla ville ha honom som producent. Efter en stund somnade Peter om och när han vaknade visste han inte om han drömt alltihop.

– Jag var tvungen att ringa tillbaka för att kolla, skratrar han lite förläget.

Det två månader långa arbetet inleddes med skivlyssnarkvällar där det spelades Clash, Mott the Hoople och Sweet.

– Grundtanken var att gå tillbaka till ett 70-tals-sound och då fick vi ta på oss den kostymen.

Uggla har sagt i intervjuer att han ville ha ett mer macho sound?

– Det är mer gitarrer i alla fall, sen om det är macho är väl upp till honom. Jag har aldrig lyssnat så mycket på hans skivor men alltid gillat hans attityd, han är inte alltid politiskt korrekt.

Vad driver dig som producent?

– Jag vill kunna tillföra något, göra det bättre. I ett band sitter man fast i mallen, jag vill jobba nära artisen hela vägen. Och så gillar jag lekstugesituationen i studion. Turnélivet är för slitigt tycker jag.

Gillar mjuka klappar

text: Per Lundberg G.B.

• bild: Max Sarrazin

Att sikta lågt och träffa mellan benen. Det verkar vara Bob Log III:s grej. Från Tuscon, Arizona – en märklig man och hans musik.

Första kontakten med Bob Log III var ett foto. En man i rymdhjälm, ståendes på huven till en gul skolbuss, pekandes på något i horisonten. Svårt att inte bli intresserad av en sån bild. Att sen Bob Log III låter som ett kärnkraftverk nära en härdsmalta gör inte saken sämre. Två plattor på Fat Possum håller på att bli tre.

– Du vet där du provskjuter din pistol? I en sån där tunnel i underjorden? Jag har byggt upp min studio i en sån tunnel. Det var det billigaste stället vi kunde hitta, gratis typ. Jag använder skottsäker väst, skrattar Bob Log III.

Skrattet är aldrig långt borta för denne märkliga musiker. Han skämtar om allt möjligt, högt och lågt.

– Jag brukar hota min fot med pistol ibland när den inte kan uppföra sig som jag vill. Min fot har gjort en solo-platta.

Vad heter den?

– Skivan har inget namn ännu, foten vägrar prata med mig. För att vara exakt så är det inte ett album utan en solokassett, min fot är inte speciellt rik, gapskrattar Bob Log III. Om man skulle jämföra min kommande platta med en bok så har jag kommit till kapi-tel tre.

Hur lyder de första raderna?

– En dansant historia jag kallar *The Wiggeling* och så fortsätter det med *The Log Bomb* som är en stor hit i Japan. Det finns inte så mycket mer att säga om det, menar Bob Log III.

Live är Bob Log III en upplevelse. Iförd rymdhjälm, sittandes på en stol med gitarren i knät frenetiskt slidande och ena foten på basstrumman och den andra på effektboxarna.

Bob Log III

– I Boston fick jag inte säga clap your tits i radio. Men dom lät mig säga clap your clits. Jag hade lite svårt att svälja det. Jävla dubbelmoral. Jag gör uni-sexmusik. Om jag inte får säga clap your tits blir det ju orättvist, skämtar Bob Log III.

Den turné Bob Log III nyss varit ute på var den bästa han gjort. Publik- och spelmässigt. Fast han säger att den kommande europaturnén ska bli ännu bättre.

– Sist jag var i Sverige [Arvika i somras] hade jag pinkeye. Stort, rött och så rann det hela tiden. Så det enda jag gjorde i Sverige var att skrämna skiten ur barn.

I nästa nummer av Groove:

**Monster Magnet
Latin Kings
Offspring och Fugazi
R.L.Burnside
Bad Cash Quartet
Evan Dando
med mera...**

Ute 6:e december!

göteborg enligt groove....

Andra Långgatans Skivhandel
Armadillo
Bengans Centralen
Bengans Stigbergstorget
Blenda
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Svea
Bönor och bagels
Café Espresso
Café Hängmattan
Café Napoleon
Café Sprängkullen
Café Systrarna Mozart
Café Vasa
Caféstugan
Cafeva
CD-specialisten
Country Rock Specialisten
Dirty Records
Fever
Filmtajm Järntorget
Fiorucci
Flygarns Haga
Freddans Secondhand
Gillestugan
Hagabion
Humanisten
Italienska skafferiet
It-palatset Viktoriagatan
Jacob's café
Java kaffebar
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Johan Skoglund
Jord
Journalisthögskolan
Kaffemoster
Kafé Japan
Kafé Krokodilen
Kafé Lyckan
Kafé Publik
Kafé Zenith
Karltext Clothes
Karltext Shoes
Klara Kök och Bar
Kläfinger
Krasnapolsky
Kåren
Le petit café
Lime-light Records
Madhouse
Marilyn video Karl Johansgatan
Marilyn video Linnéplatsen
Marilyn video Vasagatan
Marilyn video Vågmästarplatsen

Meeths Unga Salonger
Moms
MUG
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Rocks Fredsgatan
Rocks Nordstan
Satisfaction
Skivhugget
Skivfyndet Avenyn
Skivfyndet Backaplan
Skivfyndet Olskroken
Skivhugget
Skivhuset Avenyn
Skivhuset Kungsgatan
Smula
Stadsbiblioteket
Sticky Fingers
Studs
Sweet Coffeebar
Tapas
Tre små rum
Trädgår'n
Videohuset Vasagatan
Weird Sounds
World Music

Lund

Ariman Café
Blekingska Nationen
Folk & Rock
Doolittle
Graffiti Café
Gräddhyllan
Livin' in the past
Love Your Records
Lunds Nation
Mejeriet
Palladium
Repeat Records
Smålands Nation
Teatercaféet
UFF

Malmö

Barbarella
Basement
Cosmic One Records
Deli House
Flying A
Folk & rock
Fremans

Gecko Wear
Graffiti Café
Interpool
Impala Streetwear
Jukebox
Kajplats 305
Konsthallen
Malmö Högskola
Musik och konst
Möllan
OneOff
Paddy's
Panora
Pelles Café
Retro
SMF
Skivhuset
Rocks
Surfers Paradise
Tempo
UFF
Yell

stockholm

Andreas skivor
Atlas CD-börs
Beckmans skola
Bordertown
Boutique Sportif
Café Blåbär
Café Sirap
Café Soda
Café String
Café Tabac
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Got To Hurry Records
Gåsgränd 4
Haga Skivakademi
Halkan's Rockhouse/Old Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar & Mat
Hot Wook Cafe
Hysj Hysj
Jam
Jeriko
Jus Design
Kafé 44
Kanel
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno

Lava/Kulturhuset
Lisa Larsson Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås Restaurang
Marquee Records
Mellotronen
Mickes serier CD & vinyl
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Gallerian
Mix Skivor Globen
Mix Skivor Haninge
Mix Skivor Jakobsberg
Mix Skivor Skärholmen
Mix Skivor Solna
Mix Skivor Sollentuna
Mix Skivor Vällingby
Nalen
Nitty Gritty
Norrandskantin
Nostalgpalatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Hunter
Record Palace
Restaurang East
Roberts Coffee
Sjögräs Restaurang
Skivhuset
Sneakers'n'stuff
Svart kaffe
Tantogården
Tranan
Trix
Ungdomsmottagningen
Vilse i Garderoben

sverige

Banana moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten, Borlänge
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten, Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg
Ej's, Lidköping
Folk & rock, Helsingborg
Folk & rock, Luleå
Garageland, Umeå
Get Back, Linköping
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan
Jay's, Västerås
Kringlan, Södertälje
Lasses musik, Kristianstad

Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz, Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Linköping
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutik, Gävle
Skivbutik, Sundsvall
Skivbörsen, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhuset, Halmstad
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Halmstad
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder Cd, Helsingborg
Tower music, Kungälv
Troij's, Norrköping
Tropéz, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Östmans musik, Örnsköldsvik

På andra sidan pilregnet

text: Peter Sjöblom

Jason Ringenberg är ett alternativ till alternativcountryn, Ensam med en stråhatt och en akustisk gitarr rockar han idag lika mycket som för femton år sedan.

Med mini-LP:n *Fervor* släppte Jason & The Scorchers 1984 lös en krakatauansk energi i Dylan-covern *Absolutely Sweet Marie*. Men Jason visade också att han själv var en ädel låtskrivare. Scorchers finns fortfarande lite vid behov, men i år har han turnerat solo med en lagom ostämd gitarr, handplockade publikfavoriter och material från senaste soloplattan *A Pocketful of Soul*.

Är det inte läskigt att plötsligt stå ensam på scen?

– Jag har aldrig haft scenskräck, men första kvällen solo var jag fullkomligt skräckslagen. Efter alla dessa år med världens bästa rock'n'roll-band, vilket Scorchers helt enkelt är, var jag skitskraj för att folk skulle tycka att, ”näää, Jason är helt kass utan sitt band”. Men det gick bättre och bättre för

varje kväll och nu tycker jag bara att det är jätteroligt.

Förr var du lite av countryns ”bad boy”.

Hur ser folk på dig idag?

– Jag tror att en del ser på mig och bandet som nån sorts pionjärer för att vi ingjöt en otrolig energi i rotcountry. Eller om vi nu ingjöt en stor dos rock'n'roll i countryn, vilket det nu var, haha! Jag tror att countryvärlden kan uppskatta det idag, även om jag *aldrig någonsin* kommer att spelas på countryradion. Det jag gör och alltid har gjort är en helt annat grej än vad countrybranschen vill ha.

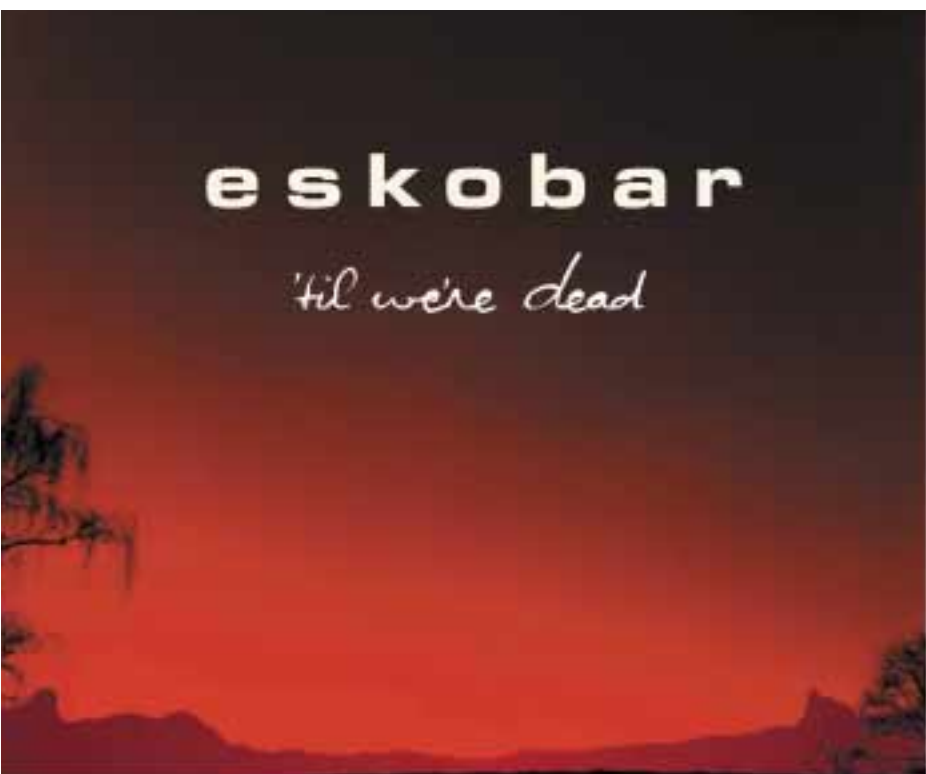
Ser du dig själv som en upphovsman till dagens alternativcountry?

– Inte som upphovsman kanske, det finns fler som förtjänar ett sänt erkännande.

Men vi var definitivt med i förtrupperna och bar fanan högt under en lång tid, också när ingen annan gjorde det. Det var hårt ibland. Som med dom amerikanska pionjärerna som fick pilarna på sig först. Vi fick ta en del pilar vi också, inget snack om saken. Men visst kan jag höra en del av det vi gjorde på särskilt *Fervor* i dagens alternativcountry. Jag blev så glad när jag såg att du gör *Guadalcanal Diarys gamla Trail of Tears* på nya plattan!

– Va?! Hahaha, du måste vara den enda i Sverige som minns den låten! Precis som du har jag alltid älskat den låten, det är en av 80-talets bästa låtar och jag tyckte att den borde återuppväckas ur glömskan. Och den passade så bra in på plattan med sitt cherokee-tema eftersom några av låtarna har sin grund i södra Appalachernas historia. Folk måste inte hört plattan för att ta till sig den, låten är så omedelbar. Helt suverän!

Eskobar europa-turnerar med Grandaddy i december.
Har du inte upptäckt dem tidigare - gör det nu!

WWW.ESKOBARVONK.COM

Solomon fyller glappet mellan Gaye och Gadd

WWW.SOLOMONKONK.COM

Vinyl

Äntligen kommer det en ny EP från **Boards of Canada**. Och ja, den är jättebra. Bandet har inte utvecklat musiken mycket sedan senaste albumet, men det gör absolut inget. *In a Beautiful Place out in the Country* (Warp/Border) är fyra små mästerverk, långsamma hiphop-inspirerade beats och mjuka retro-elektroniska melodier, vemodiga på ett väldigt upplyftande sätt.

Ännu längre än på Boards of Canada har vi väntat på något nytt från **Daft Punk**. Väntan var dock meningslös, nya singeln *One More Time* (Virgin) suger fett. Inget av fornstora dagars magi finns kvar. Det samplade 70-talsbeatet är ovanligt trött och den poänglösa sången är totalt söndermanglad av Cherocoder. Det lät inte bra när Cher gjorde det, det lät ännu värre när de där danska gubbarna gjorde det, och när Daft Punk gör det är det definitivt dags att ta fram kråkhinken.

Betydligt bättre sång hörs på **Goldfrapps** *Utopia Remixes* (Mute/Playground). **DNA** gör en rätt förutsägbar snålldansant version, medan **Plaid** överraskar med någonting liknande en vriden upptempo-poplåt från mitten av åttiotalet. Kul!

Det är visst dags för (ännu) en Easy listening-revival. **Heeds** snygga men intetsägande *Manual #29* (EMI) har begåvats med två remixar. **Electromagnetic Beams** version gör varken från eller till, medan **Plod** slänger på lite intrikat trumprogrammering och gör det hela betydligt intressantare.

Bolaget **Fat Cat** (Border) har en tid gett ut delade tolvor, och är nu uppe i nummer elva. Första sidan har två låtar av **Matmos**, *Freak'n'You* är en rätt cool sak byggd på korta, avhuggna samplingar som trots komplicerad struktur lyckas bli dansant. *Rigged Seance* är däremot mest en irriterande samling dissonanta klang-ljud. Okej, det låter som en seans i en dålig B-film, än sen? På andra sidan hittar vi tre låtar av **Motion**, som sammanställt en bunt ljud utan rytm eller riktning. Gäsp.

Henrik Strömberg

Melinda Wrede släpper snart sitt album men först tolvan *Det som* (Street Level/Sony) vars a-sida är en smidig Native Tongue-doftande sak som visar att även Melinda kan ta ett steg tillbaka. Givetvis biter rimen lika hårt ändå och på B-sidans *MC på tio* är Melinda tillbaka med attitydstark rap om rimteknikens vedermodor till Breakmechanix beats av ypperlig klass.

Nigo, mannen bakom det japanska klädmärket A Bathing Ape, fortsätter på *March of the General* (Mo' Wax/Playground) att bygga upp filmiska stämningar, brutal old-school och toksvängiga breaks. Den här gången instrumentalt och definitivt värt att kolla upp om du gillar smutsig klipp-och-klistra-musik.

Björn Magnusson

Iranättade **Hamish** från Karlstad bjuder på tolvan *Hamillennium* på grym hiphop som påminner om göteborgska smatterbanden **MBMA**. Ett par spår är ljummet producerade av **Masse** ute i Redlinestudion, men a-sidans *Sju års olycka* och *Ayatollah Hamish* är råa som sushi. Otroligt kaxigt och attitydstarkt. En oslipad diamant.

Samtidigt som **Timbuktu** släpper sin dubbel-CD kommer singeln *Naked Lunch* (Juju Records), ett samarbete tillsammans med **Promoe** från Loop Troop som alltid lyfter tunga vikter. Över stadiga beats blir de två en dynamisk duo i klass med Batman & Robin. Hörde jag världsklass, någon?

Som smakprov på fullängdaren *X Marks the Spot* (Platform/MNW) släpper **Spot Runnaz** skrikiga *The Verdict*. Lite ospännande och mallat trots att Break Mekanix producerat. På samma bolag släpper **Martin Bentancourt** *Bländaren*, en Petter-inspirerad låt utan riktig stake.

Gary Andersson

www.

DUSTY RECORDS .se

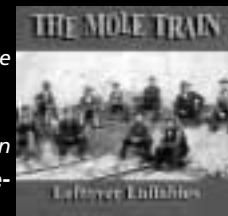
"... bland det bästa svenska jag hört i altcountry-genren."
Göteborgs Posten

"... träffar på pricken rätt ..."
Norrköpings Tidningar

"... rapp country-rock ..."
Groove

"... jordnära och bra ..."
Östgöta-Corren

"Stundom helt igenom strålände."
Arbetsbladet, Gävle

129:-/st

Country Rock Specialisten

Box 4171 • 400 40 Göteborg
Karl Johansg 22A • 031-240331

www.countryrockspecialisten.se

Gratis katalog!!!

Stor sortering independent

Ljudtekniker utbildning

2 terminer
i samarbete med
Musikhögskolan Göteborg

www.hisvux.se/aktuellt
eller ring 031-731 72 00
för ansökan

HISVUX
VUXENGYMNASIUM

GÖTEBORGS LÄRO
UTBILDNING

något bättre musik i vinter...

Bright Eyes
First and Last

Ett litet mästerverk!
Kolla in om du gillar ledord som mellan-
koli, sårbarhet, vackert och originellt.

Her Space Holiday
Home is Where You Hang Yourself

Her Space Holiday har beskrivits som
"Spiritualized om de hade legat på Warp
Records". Kanske kan ge en fingervis-
ning om vad det handlar om.

Monster Magnet, Solace, Godspeed
The Fall of the Sun

Medlemmar från Monster Magnet, Solace
och Godspeed är tillbaka med denna deras
andra platta. Jammig rock för fans av
nämnda band och Kyuss, Nebula m fl.

California
Postcard Landscapes

Band från Kalifornien som tar upp tråden
där Pink Floyd tappade den vid Meddle/
Atom Heart Mother. Kolla in!

Sparks
Life

Javisst! Helt nytt material från legendariska
Sparks. De återvänder till 2000-talet med
ett nytt "clubbigt" sound.

Project
Life

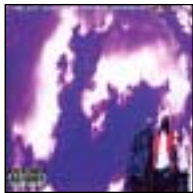
Andra utgåvan i detta projekt där vinsten
går till aidsforskning i San Francisco.
Exklusivt material med Melissa Auf Der Mar,
Kristin Hersh m fl.

FATBOY SLIM
**"Halfway Between the Gutter
 and the Stars"**
 Skint/Sony

Fetpojken har hittat en fungerande formel: tag en cool men poänglös textrad och upprepa den in absurdum. Sedan sitter låten i skivköparnas skallar fastare än ett homofobars på Pridefestivalen. Men fetpojken nya album innehåller mer än bara självklara hits, bland annat gästspel från Macy Gray och Bootsy Collins. Bortsett från att Slimline slaktar oskyldiga låtar för att bygga sina egna, så är det här albumet en rätt trevlig bekantskap.

Henrik Strömberg

PHI-LIFE CYPHER
"Millennium Metaphors"
 Jazz Fudge/Playground

Rapparna Si Philii och Life utgör tillsammans med producenten Nappa engelska gruppen Phi-Life Cypher. De skapar intensiv, infallsrik och intellektuell underground-hiphop som känns inbjudande men inte innovativ. Rappen går ofta på överväxel medan beatsen är slöa, spänningen som skapas däremellan är njutbar men det är svårt att lyssna igenom hela CD:n utan att önska sig att ljudbilden ska skifta lite mer. *Millennium Metaphors* är väldigt stark men när ändå inte hela vägen fram.

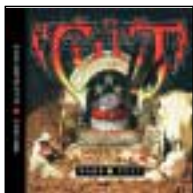
Gary Andersson

BEAUTIFUL SOUTH
"Painting It Red"

Go! Discs/Universal
 Beautiful South må vara Paul Heatons enda alternativ till att spendera dagarna på någon pub i Hull, mumlandes "I used to be in the same band as Fatboy Slim". Han borde ändå inse att Beautiful South är ett band som förlorat mycket av sin charm. Heaton/Rotheray har alla sina stora låtar bakom sig. De skrev *A Little Time* och ett dussin andra fantastiska brittiska 90-talsevergreens. De är hjältar. De borde inte hålla på och göra skivor som bara är okej.

Thomas Nilson

COSMIC ROUGH RIDERS
"Enjoy the Melodic Sunshine"
 Poptones/Border

Det börjar med två spikraka utropstecken, *Brothers Gather Round* och *The Gun Isn't Loaded*, som lika osannolikt som obekymrat blandar brittisk folkmusik med orientalska ornamenteringar och Crosby, Stills & Nash. Sedan byts den psykedeliska pulsen mot glittrande harmonier som leder tankarna till ett akustiskt dominerat Green Pajamas på bästa Byrds-humör. *Revolution (in the Summertime)* är klockren pop. Njut av det melodiska solskenet!

Peter Sjöblom

SICK OF IT ALL
"Yours Truly"
 Fat Wreck Chords/Border

Det bästa med Sick of It Alls musik är att de kör sitt race. De har alltid låtit så här. Hardcore i sann östkustanda. *Yours Truly* kommer inte att skaka några grundvalar. Man vet vad man får. Det kan vara tryggt i tider som dessa.

Per Lundberg G.B.

THE CULT
"Best of Rare Cult"
 Beggars Banquet/Playground

En fest eller en festival utan att lyssna på The Cult existerar inte! Trots detta känns bandets återförening efter bara fem år tidig. Tyvärr har knappast skivbolag den inställningen utan vräker nu bokstavligen talat ut material. Först ut var *ColourSound*, sen *Pure Cult* med samlade singlar, lägligt nog dök även den tråkiga soloplattan med Ian Astbury upp följt av singeln (dessutom en cover) till actionfilmen *Gone in 60 Seconds* och nu släpps *Best of Rare Cult*, där b-sidor, annorlunda mixar och tre outgivna låtar är samlade.

Innan jul kommer även en maffig box och som kronan på verket, en nya platta nästa år.

Är då *Best of Rare Cult* något att ha? Tja, det som är mest intressant är att *Peace*-plattan äntligen ska ges ut och finns representerad med tre spår, *Love Trooper*, *Zap City* och *Love Removal Machine*. *Peace* skulle följa upp mästerverket *Love* från 1985 och var egentligen inspelad och klar men bandet var inte nöjda och gick istället till Rick Rubin. "Kanonbra låtar, men vilket sound", var hans kommentar, vilket resulterade i att bandets psykedeliska hippiegotth ersattes av rak rock'n'roll i AC/DC-facket. Och de outgivna spåren skulle platsa på svulstiga och arenarockande *Ceremony* från 1991. Nej, jag väntar hellre på boxen.

Thomas Olsson

R KELLY
"TP-2.COM"

Jive/Zomba
 Att R Kelly fått för sig att göra en uppföljare till *Twelve Play* är lite märkligt. På de sju år som passerat mellan *Twelve Play* och *TP-2.COM* har han kommit jävligt långt. Nu påstår han att han egentligen bara är en "R'n'b Thug /.../ tryin' to get some ass" och flickor "if you're horny say Ooh Ooh Ooh, Aah Aah Aah". Märkligt. *TP-2.COM* är lika hopplöst snuskig som sin föregångare. Musikaliskt är den ett steg tillbaka sedan småfantastiska dubbelalbumet *R*. men ändå riktigt bra. Det är ju faktiskt R Kelly. De två versioner av singeln *I Wish* som finns med på skivan är ghettohymer lika magnifika och rörande som TQ:s *Westside*. Stor soulmusik.

Thomas Nilson

V-TWIN
"Free the Twin"
 Domino/MNW

Glasgow rymmer numera otaliga mer eller mindre intressanta musikaliska konstellationer. V-twin är ett löst hållet kollektiv som förvaltar det tunga arvet efter Jesus and Mary Chain och Primal Scream och stundom gör det med den äran. Det svänger rätt hårt och även skivans remixar är inte bara genomrökta utan också för än gångs skull någorlunda roliga. Det har rotats flitigt bland pedaler och analogsyrnar, ljudbilden är emellanåt otroligt tjock men molntäcket spricker då och då upp och en stillsam gitarrdänga glimmar fram. Resultatet är dock lite för ofokuserat även för en relativt liberal lyssnare som mig, men det reder sig säkert med tiden.

Fredrik Eriksson

RICHARD BUCKNER
"The Hill"

Overcoat/Border
 Dystre Richard Buckner har tonsatt dikter ur Edgar Lee Masters *Spoon River Anthology* och följdriktigt nog heter låtarna till exempel *Willard Fluke*, *Reuben Pantier* och *Mellie Clark*. Med hjälp av Giant Sands ambulerande rytmsektion Joey Burns och John Convertino skapar Buckner en kärv och stundtals lätt experimentell ljudbild. *The Hill* är kanske det bästa jag hört med Richard Buckner även om hans vokala Richard Thompson-manér fortfarande blir lite tröttsamma.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER
"Fuse Presents Hell"
 Music Man/Border
MATTHEW HERBERT/DIV. ARTISTER
"LetsAllMakeMistakes"

Tresor/Border
 DJ-mixade samlingar blir allt vanligare. Dessa två skiljer sig dock från mängden. För det första är båda mycket bra mixade, med snygga och/eller kul övergångar mellan låtarna. Båda har också ett bra urval, fast väldigt olika. DJ Hell blandar friskt

olika stilar, nytt och gammalt. Låtlistan innehåller så olika artister som Maurizio, Donna Summer, Dopplereffekt, Tuxedo Moon, Frankie Goes to Hollywood, Carl Craig och Sparks. Hell mixar ihop dem coolt utan att det känns det minsta fel. Matthew Herberts mix är betydligt mer homogen, mycket beroende på att han gjort flera av låtarna själv. Det är finurlig och funkig techno/electro/house för hela slanten och Herbert drar sig inte från att vrida på effektknapparna. Sammantaget, två riktigt bra samlingar (Obs! Endast CD-versionen av samlingarna är recenserade. Vinylen är omixad och har färre låtar).

Henrik Strömberg

SOLESIDES
"Greatest Bumps"
 Quannum Projects/Playground

Quannum är kollektivet som består av en hel drös hjältar inom undergroundhiphop med rötterna på västkusten. DJ Shadow är den som är mest känd och med sig har han bland andra Latyxx och Blackalicious. Quannum, eller Solesides som de kallade sig när de i början av 90-talet började ge ut skivor, bär på en stor skatt för de som är trötta på slickad dussinproducerad hiphop. Här finns en helt ny värld att upptäcka för de som inte noggrant skärskådar importbackar med vinyl. *Greatest Bumps* erbjuder ett alternativ och glädjen, de galna upptågen och kvalitén talar för sig själv. Och om inte Latyxx *Lady Don't Tek No*, som komprimerar alla old school-hits i en låt, blir en massiv hit nu när den återutges finns det ingen rättvisa.

Björn Magnusson

VANESSA PARADIS
"Bliss"

Barclay/Universal
 Arabiska toner bakom Vanessas sexiga röst är precis perfekt. Zigenarkänsla och mystik likaså. Och så inleds *Bliss*. Men när Vanessa sen ska göra popmusik blir hon könlös. Och det är synd. När plattan innehåller sköna chansons om *Que fait la vie?*. Och spröda ballader som *St Germain*.

Gary Andersson

TRANS AM
"Red Line"

Thrill Jockey/Border
 Amerikanska Trans Am fortsätter att experimentera och blandar tung rock med lugna elektroniska inslag. Resultatet blir en väldigt spretig upplevelse även om det hela vinner på ambition och lekfullhet. Jag är dock inte särskilt förtjust i den här skivan utan lyssnar mycket hellre på den mer sammanhållna och tillbakalutade *Surrender to the Night* från 1997.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Points in Time Volumes 7-9"
 Good Looking/Goldhead

Dessa mixade drum'n'bass-kompilationer ifrån LTJ Bukems bolag närmar sig nu tvåsiffrigt. Som vanligt är det en uppdatering av egna artisters material, i det här fallet mixade av Nookie, och som vanligt ligger skivorna i snäv linje med de föregående volymerna. Visst, bolagets nytillkomna artister har säkert glädje av att nå en bredare marknad genom sin medverkan, för skivorna är mycket prisvärda och lätta att lyssna på, men projektet är knappast och har aldrig varit den definitiva guide till d'n'b som LTJ vill få det att framstå som.

Johannes Giotas

BRIGHT EYES
"Fevers and Mirrors"
 Wichita/Border

Det är svårt att gömma sig för känslan av accelererande panik i *Fevers and Mirrors*. Conner Oberst sång är både hyperintensiv och skakig på gränsen till sammanbrott. Som sprattlande spindlar mot trumhinnan. Ångesten är som naglar som klöser mot

svarta tavlan tills nagelbanden söndrigats. Skrammelpop – i akut brist på ett bättre ord – låter sållan så här. Och det är jag glad för, för det som dröjer kvar länge efter att de många bra låtarna tystnat är den minst sagt olustiga känslan av ett rakblad fläckt av blod som ännu inte hunnit stelna.

Peter Sjöblom

RHAPSODY "Dawn of Victory"

LimbMusic/Playground

Rhapsody är italiensk förstklassig symfonisk power/speed metal med neo-klassicistiska inslag. Första gången jag hörde bandet var på *Symphony of Enchanted Lands* och jag föll som ett höstlöv – vilket sound! Aldrig tidigare hade jag hört något så stort slaget. Körerna, de klassiska arrangemangen, det snabba melodiska gitarrspelet och som kronan på verket, drivet i låtarna. Mästare som Vivaldi, Paganini, Bach och neo-klassicismens grundare Yngwie M är alla stora influenser. Jag lyssnade nog på plattan tio gånger i rad.

På bandets tredje platta är de orkestrala inslagen lite nedtonade, vilket även gäller speed metalen och det bombastiska soundet. Låtarna känns rakare. Jag kan ha överseende med att Luca skriver fantasytexter som kretsar runt riddar-temat, men att helt sakna självdistans känns bara fäligt. Luca och Alex gör *allt*; stråkararrangemang, texter, basgångar, gitarrmelodier – de andra i bandet är bara nickedockor. Många låtar är bra, speciellt singeln *Holy Thunderforce*, men en hel platta blir väl mättande.

Thomas Olsson

THE LATIN KINGS

»Mitt kvarter«
Redline/Virgin

Ingen lyckas blanda tuffa beats, snirkliga hookar, melodier, raka rhymes och pondusfyllda texter på samma lekfulla, politiskt medvetna och självklara sätt som Dogge, Chepe och Salla. Ibland balanserar texterna på platthetens brant men i nio fall av tio skapar TLK något eget och rakryggt jag inte vill vara utan. Allvar, lekfullhet och erotik passar alla in i TLK-puslet. På samma sätt som en solande elgitarr.

Introt *TLK Live* är en perfekt minimalistisk ögonblicksbild som inleder denna formidabla platta och *Skön väg* följer den röda tråden från *Välkommen till förorten*. *De e knas* och *Blend dom* är självklara radioplågor, *Va e mina ca\$h* och *Ainaziz* är öppenhyrtiga berättelser medan *Digger din stil* är en skön kärleksförklaring till tjejer. *Mitt kvarter* har således allt. Förutom en gästande rap- eller soultejt som skulle kunna tillföra en dimension. Men hon finns kanske med på nästa platta som förhoppningsvis inte dröjer flera år.

TLK är den svenska hiphopens ursprung. Och TLK är fortfarande kungar. De problematiserar den svenska verkligheten på 2000-talet. *Mitt kvarter* är en platta som du bara ska ha i din CD-hylla. Det är så enkelt.

Gary Andersson

DAVIDSSON "The Craze"

A West Side Fabrication

Till en början undrar jag om Davidsson inte vill bestämma sig. Jag tycker att det är fragmentariskt och förvirrat innan jag inser att det är produktionen som inte håller sig inom de ramar jag satt upp. I början av 90-talet släpptes några skivor med denna typ av produktion, med klara akustiska gitarrer, pianon och stråkar som vävs ihop till någonting som väl närmast kan kallas arenapop. Det är stort, på gränsen till svulstigt, men Davidsson klarar sig undan de flesta fallgroparna. På något sätt låter det som tidlöst svenskt sent 1900-tal.

Lite Athletic Arabs och lite Raoul Luft. Det är mer fascinerande än bra, men fascinationen upphör inte i första taget.

Magnus Sjöberg

CATCH 22 "Alone In A Crowd" Victory/Border

Svängig skapunk med allt vad det innebär. Bas, blås och fotbollskörer. Det som gör *Alone In A Crowd* värd lyssningen är att de varierar mellan lugna och ösiga låtar. Snyggast är titelspåret, en riktig snyftare.

Per Lundberg G.B.

RED RAT "I'm A Big Kid Now" Greensleeves/MNW

Det var med låten *Tight Up Skirt* som Red Rat lyckades nå internationell uppmärksamhet, det är tydligt att man velat försätta på denna väg med uppföljaren. Med på skivan finns en cover av Sister Sledges *Thinking of You*, den låt som bäst bevisar att det går att göra musik med influenser från båda världar. På *Island Boy* kör Red Rat och flickvännen Italee däremot formligen över avdankade hiphopstjärnan Treach från Naughty By Nature.

Red Rat har en intensiv och gäll röst som skiljer honom från de flesta andra. Han kastar sig mellan hysteriska utbrott, väsanden och galna utspel likt en akrobat. Ibland låter faktiskt hans klassiska Ooooh Nooooo som riktiga plågoskrin. Den speciella stil och humoristiska framtoning Red Rat står för är han nästan ensam om i genren med undantag från kompin Goofy som även hjälper till med en låt.

Trots att ett flertal producenter medverkat känns skivan homogen, vissa av låtarna hänger ändå bättre ihop än andra. Ward 21 utmärker sig som vanligt med sitt minimalistiska och digitala sound. Dock är det inte de som stått för produktionen på de bästa spåren *Put Your Hands Up*, *Buddy She Want* och *Little Miss Buffett*. *I'm A Big Kid Now* är en hel skiva från en av Jamaicas mest innovativa deejays som du borde ge en chans.

Josefin Claesson

HEFNER "Residue" Inertia/MNW

Det blir förvirrande när två skivaktuella artister har samma namn. Det här är alltså inte poptrion Hefner från London utan solokillen Hefner, en duktig musikmakare som egentligen heter Lee Jones. När han nu albumdebuterar blir resultatet både egensinnigt och genreöverskridande. Egentligen är jag inte alls förtjust i r'n'b men när soul blandas med jazz, breakbeats och techno på ett så här skickligt sätt går den inte att motstå. Jones är en hejare på rytmprogrammering och skapar luftigt innovativa ljudbilder som vid några tillfällen får sällskap av José Hurlocks vackra stämna. Hefner är med andra ord en producent att hålla ögonen på.

Robert Lagerström

PETER DOLVING "Just Cause You Can Talk Don't Mean I Have to Listen"

Efter några akustiska demos tar gamle Mary Beats Jane- och Haunted-sångaren saken i egna händer och släpper sin solodebut själv. Uppbackad av ett hopplockat band levererar han fyra låtar med en energi som ger associationer till en ännu grön Billy Bragg. Det behövs någon som Dolving, någon som faktiskt vågar stå för någonting och som dessutom använder sig av bra låtar för att visa det. *Here's to All* blir snabbt en favorit.

Peter Sjöblom

RUSSELL SIMINS »Public Places« Grand Royal/Playground

Blues Explosion-trummisen Russell Simins går på *Public Places* vidare och utforskar rockenrollens uppfuckade bakvatten där allt är bångstyrigt, lekfullt och elektriskt. Gitarrerna är distade, trummorna organiska, men melodierna kan ännu vara förvånansvärt poppiga. Funk, träskboogie och indie möts på *Public Places* som är en intressant och mjukt levande platta precis i min smak. Smart alternativ rock som klarar sig utan en stor hitlåt.

Gary Andersson

HARRY NILSSON "Harry" "Nilsson Sings Newman" "Skidoo" "The Point" "Son of Schmilson" Camden Deluxe/BMG

Harry Nilsson är mest känd för att ha hängt runt med beatlarna och festat kräftigt med John Lennon i Los Angeles i början av 70-talet. Detta ledde till ett samarbete med Lennon som producent och Ringo och George som studioinhoppare. Ett gäng plattor har nu äntligen återutgivits med en av popens mer underskattade låtskrivare. Nilsson hade ofta humor och distans till det han gjorde och även om det genomgående är ganska ojämt så glimmar det ofta till.

Harry från 1969 har den typiska Beatles/Kinks-känslan. Det finns gott om sympatiska små poplåtar som *The Poppy Song* och mer sorgsna som *Mother Nature's Son* med ljudliga stråkar.

På *Nilsson Sings Newman* (1970) tolkar han Randy Newman och som Nilsson så ofta bevisar har han en förmåga att göra något helt eget av andras låtar.

Skidoo (1968) och *The Point* från 1970 är två filmsoundtracks där tidens tand gnagt lite väl hårt. *Skidoo*s musikaliska känsla är inte så kul idag. *The Point* har låtar som *Poli High* och *Everything Got Em* som tar Nilsson tillbaka till pophimlen.

I början av 70-talet började Nilsson få allt mer inflytande i popvärlden även om kritikerna inte ofta var på hans sida. På *Son of Schmilson* (1972) experimenterar han med country, rock'n'roll och tjusiga ballader. Efter detta kraftprov gick det stadig ut för mer karriären och han har egentligen aldrig fått något erkännande varken hos skivsammlare eller rockskribenter. En sorgligt förbisedd artist!

Jonas Elgemark

FREDDIE WADLING "Skillingtryck och mordballader" MNW

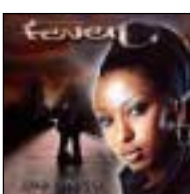
Vilken magnifik triumf efter den halvhjärtade *En skiva till kaffet!* För när Freddie sjunger morbida skillingtryck och mordballader istället för schlagers är textgestaltningen prickssäker, oavsett det gäller det burleska eller ömsinta, det lustiga eller sorgliga. Till exempel spelar jag *Månvisa* tre gånger i rad och får en klump i halsen varje gång. Freddie lyckas till och med att över en Arbetet & Fritid-liknande bordun befria *Lasarettvisan* ur sin drypande gråmildhet. Men allra, allra bäst är nog ändå *En irländsk ballad*, skriven av Tom Lehrer och översatt av Per-Anders Boquist – genuint kuslig folkskydelia i molom!

Wadling och bandet blåser museidammet från visböckerna, snor showen från allsångstrubadurerna och placerar ett stycke musikhistoria mitt i det levande nuet. Knappast någon kunde gjort det bättre. Tack, Freddie!

Peter Sjöblom

FEVEN "Hela vägen ut" Bananrepubliken/BMG

Feven är först ut på Petters skivetikett och har precis som flertalet debuterande rappare ett gediget förflutet i hiphopsveriget

slutna värld. Men tiden som doddas är definitivt över. Inte för att *Hela vägen ut* är ett fulländat album på något sätt, men med en handfull starka låtar och texter som smidigt väjer för klyschor kommer hon att stanna länge. Feven är en modern feminist med ett starkt budskap förpackad i en musikalisk kostym som jag inte riktigt kan ta till mig. Trots att Fevens insatser är i det närmaste oklanderliga består musiken ofta av ett väl utstakat svenskt hiphop-sound. Lite nytänkande i producentleden hade inte skadat även om jag givetvis kommer att komma att få på nosen rent försäljningsmässigt.

Björn Magnusson

CHILLY GONZALEZ "The Entertainer" Kitty-yo/Border

Chilly är sannerligen en galning! Beatsen är sjuka, rappen infekterad och texterna lepra-anfträta. Och ändå kan jag inte annat än älska *The Entertainer*. Allt låter gammalskligt, festligt, avslappnat, sexigt och hjärnsläppt – precis som det ska vara. Jag har aldrig hört något liknande. Som en blandning mellan Biz Markie, och Frank Zappa, eller en Eminem utan \$-tecken i ögonen. Ett slitet uttryck som "för en riktigt annorlunda upplevelse" känns i detta sammanhang som en underdrift. Chilly Gonzalez är bara bäst!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "WIR"

Ladomat/Playground
I Hamburg finns Ladomat. Här ägnar man sig åt att sprida easy listening förklädd till house, men också till electro och ambient techno – och man gör det med snille och smak. På den här dubbeln bidrar Turner, Sand 11, Forever Sweet, Popacid, Sensorama, Egoexpress till att skapa en avslappnad blandning lyssningsdisco med massor av glimt och en hel del nu-jazzflirt. Dels en progressiv, delvis pumpande technolektion som tydligt markerar ut norra Tyskland på kartan. Den här skivan tillsammans med den nya (också suveräna) samlingen från Kompakt borde hålla mig igång fram till jul i alla fall.

Pigge Larsson

KLUTE "Fear of People" Certificate 18/MNW

En gång i tiden spelade Tom Withers skatepunk. Men efter att ha kommit i kontakt med technon köpte han en trummaskin och började göra elektronisk musik istället. Den drum'n'bass-baserade albumdebuten skedde för ett par år sedan och nu tar Klute musikformen ett steg till. Men trots innovativa grepp och svängiga rytmer blir *Fear of People* en ganska enförmig skiva som vinner på att upplevas i små doser. Bäst är det kommande singelspåret *Moving Finger*.

Robert Lagerström

DJ CRAZE "The Nexxsound" DMC/Goldhead

The Nexxsound är en mix-platta av DJ Craze med bland annat tre utgivna spår från de engelska bolagen Freeform, Moksha och CIA. Den här 23-åringen från Miami har inte bara vunnit respekt för sitt arbete, utan nyligen också prisats som vinnare i DMC World DJ Championships för att med sin skicklighet och sina cut-ups "ha fört drum'n'bass vidare till en ny nivå". Det är rätt snyggt. Det går undan. Det är hyfsat hårt.

Johannes Giotas

LEMMY, SLIM JIM & DANNY B "Lemmy, Slim Jim & Danny B" SPV/Playground

Tre tuffa killar gör tuffa covers tillsam-

mans. Lemmy behöver ingen presentation. De andra har lirad med rockabillybandet Stray Cats. Lemmy spelar akustisk gitarr och munspel och låter sockerlen och snygg. Låtarna är klassiker – Buddy Holly, Elvis och Carl Perkins är ett axplock. Det märks att man haft kul för det finns en speliglädje som inte går att ta miste på. Skivan passar perfa till 30+ festen eller till er som hört *Ace of Spades* för många gånger.

Per Lundberg G.B.

REGULAR FRIES "War On Plastic Plants" V2

Tidigare har jag tyckt att Regular Fries varit ett av de mest urbotna tråkiga band att någonsin blivit hypade. Jag ska erkänna att jag inte hade höga förhoppningar på detta nya album, att jag ändå till viss del är positivt överraskad, men att det tidigare intrycket kvarstår. Framför allt släpar bandet på någon form av brittisk tråkighet – en tråkighet få band innehar, men som blir konkret och manifest i Regular Fries musik. Sedan är det ytterligare en stor besvikelse: trots att bandet anlitat Dave Fridmann, känd för sitt samarbete med Mercury Rev och Flaming Lips, lyckas de inte bryta sig ur gräheten. Bortsett från små brottstycken, exempelvis den alltför korta *Voodoo*, tycker jag fortfarande bara att det är tråkigt att lyssna till Regular Fries.

Magnus Sjöberg

FLANGER "Midnight Sound" Ntone/Playground

Atom Heart och Burnt Friedman har båda en bakgrund inom techno och ambient. Båda har också på senare tid ägnat allt mer tid åt mer traditionellt akustisk musik, Atom med Señor Coconut's djupdykning i sydamerikansk musik, och Burnt med The Nu Dub Players. *Midnight Sound*, duons andra album som Flanger, är inspelat i Atoms nuvarande hemland Chile. Det är en skön resa genom lätt-jazzens förlövade land Easy Listening. Den sydamerikainspirerade cocktailjazzen har ett härligt sväng som inte alla förminkas på albumets få mer uppenbart programmerade partier. En lättviktig skiva – och det menar jag inte negativt.

Henrik Strömberg

GARDENIAN "Sindustries" Nuclear Blast/MNW

I bakvattnet av Dark Tranquillity och In Flames kokar det av intressanta aspiranter där Gardenian nu, med sin tredje platta, fullkomligt kokar över. Redan på förra plattan anade jag vad som var på gång, deras Gothenburg Sound-ångande death metal och de melodiska gitarrerna skapade en ljudbild som både var vidsträckt och enormt dynamisk. Producenter gör Herr Tägtgren vilket hörs, lyssna bara på låtarna *Long Snap to Zero* eller *Sonic Death Monkey* som känns som en blandning av Pains techno-hårdrock och Hypocrisis stenhårda death metal, vilket inte är menat som kritik. Annars känns Gardenian mer självsäkra nu vilket går igen i både sångaren Eric Hawks sätt att sjunga och hur musiken numera tillåts att andas.

Thomas Olsson

SATANIC SURFERS "Fragments and Fractions" Bad Taste Records

Namnet är hårdare än bandet, i alla fall hårdare än musiken. Texterna däremot är hårdare än sten. Det ligger tanke bakom det här. Mycket tanke. Ibland drar låtarna på lite och får en mer aggressiv känsla som i *Pulling the Strings*. Man skulle kunna tro att det behövs för att det ska bli bra men det är faktiskt inte särskilt nödvändigt. Texterna lyfter upp låtarna och gör att de

skulle slå in i hjärtat även om det var ännu mer poprock. Något för er som inte gillar skrik men vill ha musik med mer mening än hos Backstreet Boys. Det här är värt att lyssna på och inte bara rata när man hör första tonen. Hårt är det inte, men bra är det.

Tove Pålsson

ALL SAINTS "Saints and Sinners" Warner

1997 var året då tjejband blev ett begrepp och bland alla mer eller mindre ointressanta band som försökte rida på Spice Girls-vågen framstod All Saints som begävede och faktiskt lite svängiga. *Never Ever* var en bra låt som välförtjänt toppade listorna. Ett smakprov från uppföljaren kom i februari i år med låten *Pure Shores*, led-motivet till filmen *The Beach*. Också det en bra låt som låg etta i femton länder men som tyvärr inte alls är representativ för hur *Saints and Sinners* låter.

Resten av plattan är totalt blodfattig. Urvattnat MTV-mjåk med svaga låtar och stämsång som blir otroligt enerverande i längden. Sen kan det vara hur himla Orbit-producerat det vill.

Karin Lindkvist

DIVERSE ARTISTER "Music for Chaise Loungues" Sonic Scenery/MNW

Det här är en alldeles utmärkt samling coola och tillbakalutade tongångar. Bästa fungerar spåren med Thievery Corporation och Alex Cortiz, Tosca och The Cinematic Orchestra, även om samtliga låtar håller hög klass. En skiva att njuta av.

Robert Lagerström

MORPHINE "Bootleg Detroit" Rykodisc/MNW

Visserligen står det "bootleg" redan i titeln, så man borde vara beredd på vad man får ljudmässigt, men... Inspelningen är gjord av ett fan i publiken på avstånd från scenen, och ljudet är typiskt odynamiskt DAT-igt. Verkligen synd, då den här konserten från 1994 i sig är väldigt bra. Morphine hade förtjänat ett mer ständsmässigt avsked.

Peter Sjöblom

LLOYD PARKER "Faster" Slask/Border

Stämmningsfullt och vackert. Som att promenera i nysnö. Ambienta tongångar. Sparsmakad ljudbild snyggt förpackad. En perfekt skiva för dig som inte måktar med radions skval eller MTV:s epileptiska blinkande. Lloyd Parker gör dig hel igen.

Per Lundberg G.B.

THE MILLENNIUM "Again" CURT BOETTCHER "Misty Mirage" JOEY STEC "Album"

Poptones/Border
Curt Boettcher var en trollkarl i studion och en kreativ arrangör vars snille och smak hjälpte till att göra 60-talsprojekten Sagittarius och The Millenniums skivor till vad de blev. The Millennium gjorde egentligen bara en platta, *Begin*, men lämnade ett antal bandrullar utgivet efter sig. *Again* är den andra CD:n med sådant. Mycket av det låter visserligen ofärdigt och är bara rudimentärt arrangerat, men det skymmer inte att flera av låtarna är riktigt bra sommarpop. Dock finns här ingen ny *Karmic Dream Sequence*.

Men av större intresse är *Misty Mirage*, Boettcher-samlingen med arkivmaterial, som trots sitt övermått av instrumentversioner är ovanligt konsistent. Vissa låtar är undersköna, som titellåten som hade platsat på 60-talsgruppen

Gandalfs megallitiska mästerverk.

Liksom Boettcher sjöng Joey Stec i The Millennium and Joey var under en kort period också medlem i Blues Magoos, men hans soloplatå är inget mästerverk. Trist poprock från mitten på 70-talet med en ofrisk mängd Saturday Night Live-saxofoner och flanger-gitarer.

Törs man hoppas på en platta med ohört Sagittarius-material nu också?

Peter Sjöblom

SCARFACE
"The Last of a Dying Breed"
Priority/Sony

Scarface är tung som en knogmacka på en glaskäke. Han är jävligt tuff helt enkelt. *The Last of a Dying Breed* går också rakt på mål utan knussel. Obönhörligen pumpar musiken på. Rappen är i Tupacs klass, Scarface har pondus som hösten har regn. Ändå känns låtarna återhållna och sluga. Bäst bland gästerna är Daz, Kurupt, Jay-Z och snuskhumern Too Short. *The Last of a Dying Breed* kan vara höstens tyngsta hiphop-platta, jag försöker komma på någon som kan konkurrera. Det är svårt.

Gary Andersson

THE BROTHERHOOD OF ETERNAL LOVE

"Green Morning Baby"
Garageland

Trogna Groove-läsare minns hur Jens Onosson i Spacious Mind berättade om ett av sina egna projekt. The Brotherhood of Eternal Love åkte omkring i lågstadieskolor och dagis i Umeå och spelade psykedelia för de storögd barnen. Nu finns det på platta och jag vet inte vad det ska bli av de barn som får uppleva denna tripp. Men det kan säkert vara ett nyttigt alternativ till Britney Spears och Markoolio. Ett drygt 72 minuter långt mantra fyllt av sitarer, orglar, gitarrer och tablas som tar dig med till minst tre av universums dimensioner, minst två mörka skogar med älvor och tomtar och minst åtta gräsängar med sol och hippies. Ett smygande och rysande mästerverk, endast för barn, kom ihåg det...

Jonas Elgemark

SLASH'S SNAKEPIT
"Ain't Life Grand"
Koch/Edele

Under cirka sju-åtta år gjorde Guns N' Roses rent hus med sin sleaziga rock'n'roll. Men skandalerna, drogmissbruket och de musikalska meningsskiljaktigheterna gjorde slut på rocksagan i mitten av 90-talet. Slash hade då redan haft coverbandet Slash's Blues Ball men kända att det inte riktigt var rätt. Istället lyckades han samla ihop Matt Sorum (The Cult) på trummor, Mike Inez (Alice in Chains, Ozzy) bas, Gilby Clark (Guns N' Roses) gitarr och sångaren Eric Dover. Tillsammans släppte de plattan *It's Five O' Clock Somewhere* 1995. Tyvärr blev jag inte imponerad, hur mycket sångaren än klättrade på högtalarna var det endast Slashes gitarrspel som drog uppmärksamheten till sig. Med detta i bakhuvudet var jag därför inte dönyfiken på nya plattan men blev faktiskt positivt överraskad, åtminstone till en början.

Med en bluesinriktad sångare i Rob Jackson och en glamrockande gitarrist i Kerri Kelly (Pretty Boy Floyd) rockar *Been There Lately* and *Just Like Anything* igång riktigt bra och förnekar knappast Guns N' Roses-riffen, men när sen dinosaurier som Aerosmith, Rod Stewart och nya Mötley Crue tar steget in i matchen är det plötsligt inte lika kul. Lyssna bara på smörbal-laden *Back to the Moment*, en låt som Roddan lugnt kunde skaffa sig ännu en tårdrypande coverhit med, eller *Landslide* som både Steven Tyler och Vince Neil önskar de gjort. Resterande låtar lunkar på i

en mainstream- och AOR-inspirerad gång vilket varken behagar eller intresserar mig.

Thomas Olsson

WOOKIE
"Wookie"
PIAS/Playground

Jason Chue, alias Wookie, käkade reggae till frukost och gjorde r'n'b till kvällsfikat, men i slutet av 90-talet började han göra drum'n'bass. Nu nämns Wookie i samma andetag som two step-akter som Craig David och Mj Cole. Själv kallar han sin musik New Soul och förvirringen är total. Jag väljer nog helt enkelt att kalla det fantastiskt musik, för Wookies debut är om inte revolutionerande så ett gigantiskt steg för brittisk musik, och äntligen kommer alla klädaffärer att få en ny skiva att spela när de kört Craig David för miljonte gånger.

Wookie spelar definitivt i en hårdare liga än många av sina gelikar med en bas som är aldeles för tuff för att passa som bakgrundsskval. För omedelbar övertygelse om Wookies storhet bör man lyssna på den latinodofande och givna hiten *Get Enuff*, men även *What's Going On* som lånar element från Soul 2 Souls *Back to Life* ger full tillfredsställelse, och förhoppningsvis när Wookie klädkonsumenter såväl som inbitna vinylnördar.

Björn Magnusson

BOOMISH
"Clearance Sale"
ESC/Border

Det är alltför sällan det kommer någon intressant drum'n'bass. Men Boomish är precis så skitiga, humoristiska och aggressiva som behövs för att örönen ska öppna sig av nyfikenhet. På *Clearance Sale* finns det ingen gräns för vad som blandas in i musiken. Mexikanska trumpeter, vilda jazzpianon, vansinnesgarv, släpiga delaygitarrer och ännu släpigare rap fyller ut eventuella luckor och lyser upp denna kompakta d'n'b som annars hade varit otäckt dyster.

Pigge Larsson

MINE
"Freedom Gone Mad"
Stockholm Records

Min första reflektion när jag hörde *Freedom Gone Mad* var att jag brukar ha svårt med sådana här rena, nästan sterila, produktioner. Men allt eftersom låtar och arrangemang sveper förbi luckras mitt motstånd upp. Diskret svävande stråkar och syntar lyfter ljudbilden där den annars skulle sväva iväg och bli radiovågor. Smygande sångmelodier bjuder in resten av komp och arrangemang att flyga. Det är mycket nattkänsla över plattan, sådär lagom jazzsouligt utan att bli tradigt. Så även om det inte är en av årets bästa plattor, så är den i alla fall trygg att ha i förvar när natten faller på.

Magnus Sjöberg

HEATHER SMALL
"Proud"
Arista/BMG

När jag lyssnar på *Proud* får jag för mig att Cher smugit sig in i en studio för att göra en gospel/soul/truckin'-platta. Ibland gillar jag de smäktande körarrangemangen jag hör (som i titelspåret) eller det dramatiska upplägget (*Don't Look For Love*) för att sedanäcklas av den pompösa käckheten (*Holdin' On*). Men uppenbart är att tejen har själ och det positiva intrycket stannar kvar hos mig längst – storslagenhet kan verkligen funka. Heather, du är inte alls liten!

Gary Andersson

DEEP
"Pieces of Nothing"
Pavement/MNW

Här sparar man inte på krutet, med en blandning av death metal-inspirerad tung rock, aggro metal och The Gothenburg

Sound sitter vissa låtar direkt.

Inspirationen kommer från många håll men låter sig inte domineras av någon speciell, melodiska stycken framförs av flinka gitarringar och sångaren pendlar mellan mörk darkwave och mer death-aktigt growl-sång. Soundet och drivet är både profsigt och medryckande vilket gör låtar som Machine Head-doftande *Hear Their Own*, Pantera-vältaren *Point* eller bombastiskt dubbla-baskaggar-smattrande *Peril of Life* till givna favoriter. Övriga låtar är helt okej men sätter sig inte nämnvärt, men denna bandets andra platta lovar gott inför framtiden.

Thomas Olsson

TONI IOMMI
"Iommi"
Virgin

Gamla Sabbath-gitarristen har plockat in en rad stjärnor som sångare på sitt första soloalbum. Skunk Anansies Skins skönt hårda röst passar utmärkt till den mörka *Meat*, Dave Grohl får *Goodbye Lament* att framstå som en Foo Fighters-låt med *Planet Caravan*-känsla. Ian Astbury gör *Flame On* en tjänst med sin nästan överdrivet dramatiska sång och Henry Rollins försöker ta fram sin demoniska sida i *Laughing Man* men faller pladask. Höjdpunkterna på plattan förutom Iommis ondskefulla riff är Billy Idol och Ozzy Osbourne. *Into the Night* med Idol på sång är mitt i prick, han sjunger ju super! *Who's Fooling Who* till sist med Ozzy på sång är så bra som bara Sabbath kan bli, stämningssättigt skulle låten kunna vara med på *Heaven and Hell*. Ozzy's sång är inte helskäpigt och han tar sig knappt upp till de högre registren men låten är en milstolpe.

Okej, sammantaget ett kommersiellt knep av Iommi att plocka in rockens stora namn, men så länge det är bra gör det inget.

Jonas Elgemark

PJ HARVEY
"Stories From the City,
Stories From the Sea"
Island/Universal

Polly Jean lyckas fortfarande formulera möten, känslor och funderingar i korta musikstycken som får mig att stanna upp. Jag ryser, jag skruvar på mig. Jag lever. Låtarna förvandlas till titthål in i en mänsklig själ som försöker överleva och kanske njuta av vad livet kan erbjuda. Varsig det är stökigt och högljutt som i *This is Love* eller eteriskt och inbjudande som i sagolika *You Said Something*.

Många låtar består av höftvickande melodier och sökande texter. Sängen växer till en besvärjelse över en längtan efter närhet på flera plan, och tillsammans med gästande Thom Yorke flyger PJ ut i bana runt ofödda vokalisternas strålgångs – *Beautiful Feeling* är en stilla återhållen musikalisk orgasm och *This Mess We're In* ett varmt och innerligt omfamnande. *Stories From the City*, *Stories From the Sea* är trösterik när det behövs som mest.

Gary Andersson

JOHNNY CASH
"American III: Solitary Man"
American Recordings/Sony

Det är när Johnny Cash närmar sig de 70 som han gör sin allra bästa musik. Denna tredje Rick Rubin-producerade platta är liksom den första av dem akustisk.

Solitary Man är uppbyggd av både egna låtar och covers. Låtar av U2, Tom Petty och Neil Diamond (som skrivit den alltid lika suveräna titellåten) framförs med en sådan distingerad pondus att de lika gärna kunde varit Cash-original. Också molokne Will Oldham bara måste rökas i sitt inre av att till och med få *medverka* på den innerliga versionen av hans egen *I See A Darkness*. För att inte tala om Nick

Cave som visserligen inte är med på skivan, men som får höra idolen Cash göra en briljant *Mercy Seat*.

Jag skulle kunna rabbla fler titlar, men det är enklare att konstatera att *Solitary Man* har ytterst få svackor. Om alls någon egentligen.

Peter Sjöblom

U2
"All That You Can't Leave Behind"
 Island/Universal

Då var den här då. Skivan som alla har väntat på. Skivan med stort S. Första singeln *Beautiful Day* slog mig med häpnad. Kunde det vara så? Att U2 gått tillbaka till *Joshua Tree*, skivan som blev det definitiva genombrottet. Skivan som gjorde U2 till allas egendom.

U2 ska premieras för att de vågat. Vågat experimentera. Ta *Zooropa*, med alldeles för mycket loopar och dansanta rytmer enligt många. Ta *Unforgettable Fire* som med sitt sound var långt före sin tid. Genom att inte lämna saker bakom sig går U2 framåt.

Tempot är aningen långsammare på *All That You Can't Leave Behind*. Här finns inga *Electric Co.* eller *Gloria*.

Producenterna Eno, Lanois och Lillywhite är tre personer U2 har mycket att tacka för och här är de tillbaka. Och visst låter det U2. The Edges snygga reverbdistade gitarrer ges mycket utrymme. Bono sjunger klokkrent och bländande. Uppbackade av Larrys trummor och Adams bas är U2 ett band. Soundet är enkelt. Bas, trummor, gitarr och sång med en touch av synt ibland. Mer behövs inte *All That You Can't Leave Behind* är inte U2:s bästa. Å andra sidan gör inte U2 dåliga plattor, de har en hög lägstanivå. Men visst har skivan sin svaga punkter. Avslutande *Grace* med text av Salman Rushdie och *Wild Honey* borde inte varit med. Resten av materialet växer sig starkare för varje lyssning. *Elevation*, *Walk On*, *Kite*, *Beautiful Day*, *In a Little While* och *Peace on Earth* är alla starka låtar som förmodligen blir livefavoriterna.

Per Lundberg G.B.

Capitol/EMI

Soft amerikansk rock. Visserligen svänger det loss rätt bra ibland, men blir rätt fort tröttsamt. Det finns goda ansatser i många låtar, det känns som att det gått att göra mer med dem, men det är alldeles för vanligt för att engagera. Ungefär som om The Presidents of the United States of America fått Bryan Adams-valium. Och en anpassad cover av Van Morrisons *Brown Eyed Girl* ger inte mer än ett igenkännande höjt ögonbryn följt av glömska. Liksom resten.

Magnus Sjöberg

TRICKY

"Mission Accomplished"

Anti/MNW

The Tricky Kid är tillbaka med nytt bolag i ryggen och en fyrsparig EP för att göra upp med Polygram en gång för alla.

Hårdare och bitvis råare än tidigare och som vanligt är det ohämmat, utan restriktioner eller pretentioner. Det patenterade Tricky-maneriet finns med andra ord närvarande i soundet, även om brytningen med Martina, vars självfyllda motvikt till Trickys väsende och raspande, gör sig påmind. Om Tricky inte faller av sin egen vagn på under resans gång så bådär det gott inför framtiden.

Johannes Giotas

THE HAUNTED

"Made Me Do It"

Earache/MNW

Årets upplaga av Distfestivalen bjöd bland annat på en kanonspelning av The Haunted som levererade den ena mangelkaskaden efter den andra. Många i publiken körde head-spins och själv kastade jag mig in i trashvirvlar. Marco Aro (Face Down) har tagit över sången efter Peter Dolving och Per Jensen (Invocator) trumstockarna. Adrian spelar numera med vampyrgoterna i Cradle of Filth.

The Haunted's nya platta känns rakare än sist samtidigt som de riffande och melodisnickrande gitarrerna firar stora triumfer, speciellt i låtar som *Trespas* och *Hollow Ground*. Rötterna i form av legenden som Testament, Slayer och givetvis en smula At The Gates, framstår närmast som självlysande. Bandets ramar har breddats i form av death metal-rykande *Silencer* och varierade *Under the Surface* som med sin melodiosa refräng tillhör plattans bästa spår. Minuset får bli på Aros röst som blir en aning påfrestande och onyanserad i längden. Men som helhet är plattan riktigt bra, nästa kan bli en klassiker.

Thomas Olsson

TEENAGE FANCLUB

"Howdy"

Creation/Sony

Teenage Fanclub bara håller på, år efter år, med samma sak. Helt otrendiga och ovilliga till att experimentera går skottarna loss på ännu en platta med ljuv pop och de verkar vara gladare än på länge. Låtar som *Happiness* och *The Sun Shines From You* talar sitt eget språk – mycket Ba-ba-ba, ba ba ba ba. Många artister verkar oroa sig över sin utveckling, de känner pressen att pröva nya instrumenteringar och ta in nytt folk. Men Teenage Fanclub tänker inte så, de litat på sig själva och sina låtar. Skönt.

Jonas Elgemark

THOU

"Put Us In Tune"

PIAS/Playground

Så fort jag ser namnet John Parish på en skiva känner jag att jag måste ha den. Och när jag ser att han har producerat Thou blir jag förvåntansfull. Och som vanligt går det inte att bli besviken. Det här är ett mycket trevligt band som faller Parish på läppen. Deras mestadels lågmälda och kärva rock spänner från PJ Harvey till Pavement och svänger, spretar och lugnar omvärtannat.

Som smutsig bomull i öronen.

Pigge Larsson

COCTEAU TWINS

"Stars and Topsoil"

4 AD/Playground

Ibland tar Cocteau Twins musik mig till en annan värld. En väldigt drömsk och vacker sådan. Det har ingen av deras efterföljare lyckats med. Cocteau Twins hör till banden på 80-talet som lade grunden till det som senare kom att kallas för indiepop. Idag verkar deras 80-talsproduktion ha fallit i glömska. Då kan man kanske tycka att det är en bra idé att släppa samlingen *Stars and Topsoil* från denna tidsperiod, som är deras starkaste. Frågan är bara om det fungerar med en samling i Cocteau Twins fall. Elisabeth Frazers fantastiska och fågelliknande sång håller ändå ihop denna samling så pass att den får godkänt. Men det mäktiga helhetsintrycket från fullängdsp Plattorna går förlorat. På Massive Attacks *Mezzanine* medverkar Frazer på några spår och med *Tear Drop* fick de en världshit som säkert det flesta har hört, och i den låten ekar det mer Cocteau Twins än Massive Attack. Vill man ha mer av den varan så kan man göra en djupdykning i någon av 80-talsplattorna istället för att satsa på den här splittrade samlingen.

Johnny Jantunen

DIVERSE ARTISTER

"New Beats From the Delta"

Fat Possum/MNW

Det sägs att inspirationen till *New Beats From the Delta* kom från den moderna ljudbilden på juke joint-gamlingen R.L. Burnsides skiva *Come On In* från 1998. På *New Beats From the Delta* anordnar ett antal undergroundartister inom hiphopen blueslåtar och gör om dem. Ett samarbete som för tankarna till soundtracket till filmen *Judgement Night* och dess sammansmältning av hiphop och tuff hårdrock. Bluesartisterna vilkas låtar används är Johnny Farmer, Cedell Davis, Junior Kimbrough, Asie Payton och T-Model Ford. På flera av spåren känns idéerna stela, men T-Models *Waiting For You* lyfts till en ny nivå med Big Oomps hjälp, intressant eftersom T-Model inte alls gillar hiphop. Och hur Shrive Alive lyckats få T-Models inspelning av underbara *If I Had Wings* att gå i takt med trummaskinen är ett mysterium. Dessutom är *Ooh Baby* med Payton och Go Gittas Camp är råcool. Inledande, och avslutande, versionerna av Farmers *Death Letter* är en bra inramning av detta intressanta försök att skapa mervärde genom synergi. Jag tror banne mig att plattan växer för varje lyssning också.

Gary Andersson

JAZZANOVA

"The Remixes 1997 - 2000"

Compost/Border

K7 hade en massiv succé med Kruder & Dorfmeisters *K&D Sessions*, och allt pekar väl på att det kommer att gå samma väg för Compost nu när producentkollektivet Jazzanova släpper sin motsvarande remixsamling på två CD eller fem LP. Helt välförtjänt är det också. Under tre år har Claas, Jürgen, Alex, Axel, Stefan och Roskoe hunnit remixa storheter som Ian Pooley, Incognito, 4Hero, Trüby Trio, allt gjort med stor kärlek, entusiasm och professionalism.

Jazzanova samlar här 20 spår som bevisar att de hittat en egen stil. Remixarna är gjorda på originalmaterial i väldigt skilda stilar, men det finns en linje i allt Jazzanova gör. Det intressanta är att de behåller precis tillräckligt mycket av de komponenter som gör en låt igenkännbar – och på det viset får de plattan att hålla rakt igenom. Det är just det som utmärker en bra producent till skillnad från en DJ som remixar. På alla dessa punkter är

TIMBUKTU

"T:2 Kontrakultur"

JuJu/MNW

Timbuktu har stått med ena benet i underjorden och det andra i mainstream-land genom medverkan på bland andra Petters och Antiloops senaste plattor. Jag hade innan *T:2 Kontrakultur* landade i min CD-spelare inga större förväntningar men Timbuktu gör i det närmaste rent hus från början till slut. Den musikaliska fonden som kokats ihop av Break Mecanix är helt enkelt oemotståndligt fet, funkig och noddvänlig. Efter endast ett par genomlyssningar står det klart att *T:2 Kontrakultur* tillhör det starkaste som gjort i hiphop-Sverige. Flytet och de genomtänkta rimmen med samhällskritiska uppercuts och den sympatiska tonen hos Timbuktu gör det omöjligt värja sig. Timbuktu gör i en tid när Sverige överöses av svensk hiphop det enda rätta och ger ut en platta som visar hur bra det kan låta istället för att snacka skit. På *ettan*, *Det räcker* och *Pendelparanoia* med sin träffsäkra betraktelse av bägge sidor av rasism tillhör höjdpunkterna i en lång lista av favoritspår.

T:2 Kontrakultur är i ursprungsutförande en dubbel där den andra delen av albumet är på engelska med låtar från redan släppta tolvor. Timbuktu missar där i direktitet och den fungerar i mina ögon mer som en bonus-CD. Men låt inte det hindra dig ifrån att upptäcka en svensk hiphop-klassiker.

Björn Magnusson

EVERCLEAR

"Songs From an American Movie Vol. One: Learning How to Smile"

samlingens likheter med *K&D Sessions* slående. Den enda stora skillnaden är att Jazzanova tagit material från en längre period, och att många av spåren alltså känns ganska uttjatade. Ändå, det här är bland det närmaste ett obligatoriskt köp vi kommer i höst.

Pigge Larsson

BLUR
"The Best of"
Food/EMI

När Blur tog sina första stapplande steg under rådande Manchesteryra var det svårt att se att de skulle leda utvecklingen inom pop. Förra riktiga albumet *13* var ett enda stort långfinger åt alla som trodde att de visste var de hade Blur. På föregångaren *Blur* gjorde de fortfarande tvångsmässigt låtar med vers och refräng men på *13* raderade Blur härddisken. *Music is My Radar* är den enda nya låten på *Best of* och är även den otvungen, skruvad och lysande.

På köpet får du också de bästa låtarna från de tidigare plattorna och det finns egentligen inte mycket att säga. Blur är ett genialiskt popband och givetvis kommer musik-konservatorer att muttra om Kinks och att allting var bättre förr men det är precis som det ska vara.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER
"Plus 8 Classics 1990-1997"
Novamute/Playground

Tioårsjubilerande skivbolag tycks ju stå som spön i backen. Och även om Plus 8 inte gav ut några skivor 1998-99 så är det trots allt tio år sedan bolaget startades. De var i början av 90-talet ett av de tongivande bolagen inom techno. Baserat i kanadensiska Windsor, bara några meter från technomusikens huvudstad Detroit, med artister som Fuse, Speedy J, Kenny Larkin och Psyance. Plus 8 stod för ett mer teknologiskt och hårdare ljud jämfört med samtida bolag – namnet Plus 8 kommer givetvis från hur mycket man maximalt kunde snabba upp en DJ-skivspelare. Det är därför rätt naturligt att *Plus 8 Classics* fokuserar på åren 90-93, med bara några få spår från senare år, som de fenomenala *O.I.d.* vs *N.e.a.u* av The Kooky Scientist och *Patterns (remix)* av Speedy J, båda från 1997.

Med tanke på att Richie Hawtin var med och grundade bolaget, tillsammans med John Acquaviva, så är det inte direkt förvånande att han varit med och skrivit en stor del av samlingens låtar. Antingen själv, under namnen Fuse eller Plastikman, eller tillsammans med andra, som States of Mind, Final Exposure, Cybersonic och Fuse vs LFO (ett samarbete som verkar inkluderas på alla sådana här samlingar). *Plus 8 Classics* är två CD med bra techno, det mesta känns lika relevant nu som då.

Henrik Strömberg

SUNNA
"One Minute Silence"
Virgin

Ibland snubblar man över musik som man inte ens i sin vildaste fantasi kan förklara varför man gillar. Sunna spelar sådan musik. Basen ligger i någon form av post-grunge, popmusik med sång och komp som mer härstammar från rockmusik. Det som jag dock mest av allt tycker är intressant med Sunna är de små arrangemangsdetaljerna, de små styckena av kvasipsykedelia, de ibland oväntade ljudbilderna och de ibland maniskt mässande musikaliska eller vokala partierna.

One Minute Silence är inte ett enastående och unikt album, men det finns något här som är för tilltalande för att bortse från.

Magnus Sjöberg

SCOTT DUNBAR

"From Lake Mary"
Fat Possum/MNW

I oktober 1994 avled Scott Dunbar. En händelse som inte betydde ett dugg för de flesta. Son till en före detta slav. Levde och dog i Natchez, Mississippi. Arbetade som fiskeguide. Fru och barn. En helt vanlig man som spelade blues. En blues han förmedlade genom sin gitarr och genom att stampa takten i trägolvet så spånet yrde. *From Lake Mary* är inspelad 1970. Det har ingen betydelse, skivan skulle kunnat varit inspelad 1930. Han berättar historier ur livets hårda skola. Om arbete, fylla, sorg och glädje. Jag rekommenderar inte Scott Dunbar till dig som inte i vanliga fall lyssnar på blues. Börja med något lätt istället, B.B. King kanske. *From Lake Mary* är naken. Scott Dunbar är benmärg.

Per Lundberg G.B.

SPICE GIRLS
"Forever"
MELANIE B
"Hot"
Virgin

Var det någon som förväntade sig något annat än att Spice Girls comeback-skiva skulle låta modern, dyr och – för att komma till saken – djävulskt tråkig? Det är klart att de var tvungna att sabotera allt som var tilltalande med Spice Girls och göra en medioker r'n'b-platta istället. Idioter. Om 25 år kommer *Spice Up Your Life* fortfarande vara en lika smaklös som oemotståndlig popsingel och *2 Become 1* en lika naiv som förtjusande ballad. Däremot kommer inte en jävel vilja veta av den här skivan. Rodney Jerkins medverkan kommer på sin höjd tillägnas en fotnot i Darkchild-boxens booklet.

Forever kommer att bli Spice Girls sista skiva. Melanie C och Victoria behåller sin stjärnstatus – som popstjärna respektive fotbollsspelarhustru – medan Emma och Melanie B blir kvinnliga Andrew Ridgeleys. Jag misstänker att det kommer bli jobbigt för Mel B. När Spice Girls startade var det ju meningen att hon och Geri skulle vara gruppens stjärnor. Idag har hon blivit Loser Spice som viker ut sig i brittiska killtidningar och gjort en meningslös soloskiva som ingen kommer att bry sig om. Det hjälper inte att det står Jimmy Jam och Terry Lewis i några av låtskrivarparanteserna. Innan Jimmy och Terry släppte in Loser Spice i studion lät de nämligen Janet Jackson gå igenom låtmaterialet och välja bort alla låtar hon själv möjligtvis skulle kunna tänka sig att spela in – som bonus på någon singel eller så. Det som blev över till stackars Melanie var inte så upphetsande. Det måste fan ha gått till på det sättet.

Thomas Nilson

YNGWIE J MALMSTEEN'S
RISING FORCE
"War to End All Wars"
Dream Catcher/Playground

Yngwie är sin genre trogen, med allt vad det innebär. Säkrare investering går inte att få i det avseendet, eftersom en vildsint experimentlusta inte direkt är hans adelsmärke. Så inte heller på *War to End All Wars*. Pudelrock är förnamnet, och gitarrhalsonani efternamnet. Men så chockar han ändå i avslutningsspåret *Black Sheep of the Family* med en renodlad reggaeutflykt. Förvisso rent löjväckande dålig, men det är kul att gubben i alla fall försöker.

Niklas Simonsson

ELEPHANT MAN
"Coming 4 You"
Greensleeves/MNW

Det tunga artilleriet har dragits fram för att producera denna debutskiva från en av Jamaicas största – Shocking Vibes, Ward 21, Mr Vegas, King Jammys och Steely & Cleevie. Resultatet *Coming 4 You* är en

modern reggae-skiva med okomplicerade beats, fullspäckad av för det gängna årets klassiska rytmer som Scareface, New Ride och Doorslam.

Det var som den läspande medlemmen i Scare Dem Crew Elephant Man började sin karriär. I Sverige är han dock mest känd som gästartist på Teddybears låt *Throw Your Hands Up*. Elephant har inte samma frenesi och attack i soundet som Capleton eller Sizzla. Han kännetecknas snarare av en släpig röst och stor refrängkänsla. Produktionsbolaget Shocking Vibes med Patrick Roberts i spetsen står för låten *Replacement Killer*. Den och *Mama*, en duett med Beenie Man, är de som sticker ut mest. På *Replacement Killer* och *Truth Hurts* vråker Elephant ur sig spydigheter om hela det jamaicanska musiktablissemanget, trots det medverkar en stor del av det på skivan.

Som nästan alla skivor från Jamaica är denna inte producerad som ett album utan varje låt är gjord för sig. Resultatet blir en skiva som inte känns rolig att lyssna på rakt igenom. Med detta taget i beaktande är skivan dock bra och bör inte missas!

Josefin Claesson

STRAIGHTFACED
"Pulling Teeth"
Epitaph/MNW

Oj, oj, oj, wow, wow, wow, säger jag bara. Det här är vad jag kallar riktig musik. Hardcore så bra att man ryser ända in i själen. Johnny Millers skrapiga röst får en att flyga på moln hela vägen till en revolution. Det är underbart skrikigt och helt vansinnigt. Kan det bli bättre? Ja, det blir bättre och bättre ju oftare man lyssnar.

Straightfaced låter dig följa med på en underbar resa genom ilskans land. Det här är vacker hardcore, men det är inga rena mjuka toner som viner genom högtalarna. Det är hårt, vridet och hest. Jag är i himmelriket som Straightfaced just skapat.

Tove Pålsson

MARK B & BLADE
"The Unknown"
Source/Virgin

Tidigare i år medverkade producenten Mark B och rapparen Blade på utmärkta brittiska hiphopsamlingen *Word Lab* med speedade låten *Don't See the Signs*. Aktuella fullängdsdebuten *The Unknown* är en funkig sak med stor dansgolvspotential där basen ligger långt fram i ljudbilden och skapar kraftigt gung. Ljudet är klatschigt och från den gamla skolan medan rappen flyter som en ivrig ängermanländsk sommarälv. *The Unknown* får mig på bra humör och skapar ett festzug som är svårt att ignorera. Mitt råd: ge efter!

Gary Andersson

BURNING ROME
"Soundtrack for 'Chaos Theory in Practice'"

Circumvent/import
Circumvent är ett nytt skivbolag från Austin, Texas. Bolaget sysslar enligt ägarna med musik, och enbart musik. Experimentell elektronisk sådan, för övrigt. Är det därför skivorna släpps utan omslag, förpackade endast i en fiffig liten rund behållare av halvhård plast? Mer attraktiva skivor har jag sett.

Näväl. Burning Rome är amerikanen Mark Kolmar. Hans skiva består av ett 45-minutersverk skapat till ett videokonstverk av Sofia Bogdanovich. Det fungerar dock utmärkt på egen hand som suggestiv ljudmatta. *Soundtrack for 'Chaos Theory in Practice'* är ett loop-baserat verk där olika rytmiska loopar flytande avlöser varandra, ackompanjerat av ett dovt elektroniskt hummande. Det händer hela tiden nya saker i verket som håller intresset uppe. Särskilt mittenpartiet, som nästan helt består av små, små bitar samplade röster,

imponerar med sin komplexa enkelhet. Det är svårt att tro det, men det svänger. Mark Kolmar kan vara värd att hålla ögonen (och öronen) på.

Henrik Strömberg

MYSTIKAL
"Let's Get Ready"
Jive/Zomba

Han låter som en blandning mellan väckelsepredikant och James Brown. New Orleans-sonen Mystikal fräser och spottar rim lika hårda som det kreolska köket är att smälta. Ibland är det nästan omöjligt att hänga med i Mystikals verbala flöde. När man väl urskiljer hans rap inser man att det inte är några nallebjörnsrim som kommer ur hans mun, men han visar också att även han är guds son och att tragiska händelser som hans systers död biter på honom. Även musikaliskt rör sig Mystikal i rakt nedstigande led från James Brown och i subtila titlar som *Shake Your Ass* och *Come See About Me* gör Mystikal något som måste vara det smutsigaste och funkigaste som gjorts i år. Plus också till producenterna Neptunes som står för höjdpunkterna på *Let's Get Ready*.

Björn Magnusson

TERRY LEE HALE
"The Blue Room"
Glitterhouse/Amigo

Terry Lee Hale har tack vare producenten – Walkabouts Chris Eckman – återgått till det helt akustiska på *The Blue Room*. Ett bra drag, för låtarna får mer utrymme att andas när de framförs med bara gitarr, munspel och sång än med ett stompigt rockband som Blind Doctors på förra plattan. Sångern som *I Still Want You*, *Withered Bouquet* och *Texas Rose* är alla högklassiga, jag kan med gott samvete säga att *The Blue Room* är Terry Lee Hales bästa platta sedan *Frontier Model*.

Peter Sjöblom

MONSTER MAGNET
"God Says No"
A&M/Universal

För mig framstår bandets platta *Spine of God* från 1992 nästan som den bästa platta som någonsin gjorts. Psykedelisk flummig 70-talsrock helt utan ramar – Hawkwind, Sabbath, MC5 och Stooges drog ner sig och börjar spela. Men numera är soundet mer återhållsamt och uppstyrt. Även om förra plattan *Powertrip* innehöll många kanonlåtar kändes den innehållslös och klatschig.

Nya plattans inledningsspur *Melt* är det närmaste bandet kommit *Spine of God* på mycket länge, det är plattans bästa spår och bör avnjutas på hög volym. Även *Powertrip*-doftande *Doomsday* får godkänt vilket också gäller Queens of the Stone Age-influerade *My Little Friend* men sen tar det roliga slut. Huvuddelen av låtarna känns såvliga, oinspirerade och intetsägande, trots att refrängerna bitvis glimtar till. Var är de starka melodierna, de giftiga riffen och de riviga refrängerna? Istället för att överraska lånar bandet numera från sig själva, de som kan sin Monster Magnet kan tävla om att hitta originalet. Plattan är en blandning av pop, kitschig hårdrock och en smula psykedelia medan gitarrsoundet är kapat och allmänt nedtonat. Vissa låtar stupar på sina skarpa ramar, ta bara *Down In the Jungle* som egentligen både sparkar, river och vill ut, men istället hålls tillbaka, skruvas ner, spänns fast och slutligen lobotomeras. Nej, Dave – om du skulle sparka ut producenten Matt Hyde och sköta sparkarna själv istället.

Thomas Olsson

LIMP BIZKIT
"Chocolate Starfish and the Hot Dog Flavored Water"
Flip/Universal

Ett kontinuerligt utgivande av album är ett

initiativ värt mycket beröm. Men med sitt tredje på lika många år tappar Limp Bizkit rejält i kvalitet, nya plattan känns mer som ett försök att snabbt mätta en hungrande massa efter fjolårets succé *Significant Other*.

De öppnar med att direkt spela ut en tänkbar singeltriss med *Hot Dog*, *My Generation* och *Full Nelson*. Resterande dussinnet låtar känns mer som hafsverk med en trave hotjarvänliga refränger. Vid första anblick känns *Take a Look Around* från *MI-2*-soundtracket rent överflödigt, men efter några genomlysningen fäster den fortfarande bäst. Gruppens livslängd är oundvikligt förlängd i något år till. Deras formkurva är dock i stadigt dalande.

Niklas Simonsson

THE FRANK & WALTERS
"Glass"

Setanta/Playground
The Frank & Walters är mest kända i sitt hemland Irland och i Storbritannien. Noel Gallager har sagt "Utän dom skulle jag vara byggnadsarbetare i Manchester idag", och enligt Colin Greenwood i Radiohead så är The Frank & Walters en av anledningarna till att Radiohead fortfarande existerar.

Glass är bandets fjärde skiva och kan karaktäriseras som ordentligt 80-talspopigt och trallvänligt. Vi utanför Storbritannien kommer säkert att få höra mer om The Frank & Walters än vad vi hittills gjort under bandets tioåriga karriär. Trevligt och lätt tillgängligt med skicklig pop i grunden och en tillräckligt stor portion originalitet för att vara intressant.

Johannes Giotas

DIVERSE ARTISTER

"Scandnavia Vol. 1"

Tea Productions/Virgin

Svenska Natural Bond med Petter i spetsen har skapat en nordisk hiphop-union tillsammans med Tommy Tees posse i Norge och fantastiska danskarna Clemens och Tjes Boogie. På denna samling mönstras manskaperet och i mina öron låter danskarna fortfarande skarpest. Förutom norra Botkyrkas kungar som medverkar med sin hit *De e knas* och coola norrmanerna i Tungtvann (*Faen*) och Gatas parlament (*Asfaltevangeliet*). Den nordiska versionen av *Så klart* med Diaz och Clemens känns också rätt så kul.

Fler samarbeten kommer framöver, bland annat med fler av finnarna. Jag ser fram emot att höra hur rörelsen växer sig stark i 2000-talet.

Gary Andersson

R.L. BURNSIDE

"Wish I Was In Heaven Sitting Down"
Fat Possum/MNW

R.L. Burnside har vuxit upp. Den nu 73-åriga ynglingen från Mississippi ger ett annat intryck än vad han gjort förr. Tonen är inte lika rå som på tidigare alster. Istället är tempot lugnare. Låtarna välproducerade. De får färg av elpiano, scratch och körer. Fler personer har varit inblandad. Texterna är fortfarande härresande historier. Utdrag ur Burnsides dagbok. Sångern om hur livet varit hårt mot honom. Efter att ha varit hjärtsjuk en längre tid så kanske det här blir R.L. Burnsides sista skiva. En mer passande titel kunde den knappast ha fått.

Per Lundberg G.B.

GRANADA

"Granada"
Sprinkler/Universal

Vad är det som är så speciellt med lågmäld countrydoftande poprock? De senaste åren har svenska band och artister stått på kö för att haka på trenden, och etern fylls med allt från Sophie Zelmanis asplövssång till Grand Tone Musics kärleksfulla mästerverk, eller för den delen Kristofer Åströms lysande soloskiva från förra året.

Debuterande Granada har definitivt förlýsnat sig på både Nick Drake, Stina Nordenstam och Belle and Sebastian och sämre förebilder kan man ju ha. Och för att fortsätta det oundvikliga att referera till andra band måste också Honey Is Cool, Heather Nova, Ron Sexsmith och Tanya Donnelly nämnas. Granada når inga rekordhöjder vad gäller originalitet, men oj vad vackert det är. Och kanske viktigast av allt, mitt i all sötman vilar det en svag kärvhet i framförandet, den där lilla skillnaden mellan ett tänkande band och ett kännande, som gör att även lyssnaren börjar känna och slutar tänka.

Pigge Larsson

SONGS: OHIA

"Ghost Tropic"

Secretly Canadian/Border

Jason Molina har kastat av sig de flesta av sina Will Oldham-komplex, och lärt sig att självständigt behärska de molande känslornas epik. Hans musik är inte lika katatonisk som Oldhams fortfarande kan vara, utan rör sig utåt mot öppnare sfärer. *Ghost Tropic* har en illavarslande skönhet – ibland får den mig att associera till Godspeed You Black Emperors apokalyptiska visioner, även om den aldrig blir lika vredgad. Visst skulle det gå att nämna enskilda låtar, men det vore inte riktigt rätt mot plattan, då den bygger på flödet och den allt större laddningen. *Ghost Tropic* bör intas hel och hällen, först då inser man dess vidd.

Peter Sjöblom

AMEN

"We Have Come For Your Parents"

I Am Recording/Virgin

"Allt är föräldrarnas fel." Orden kommer från sångaren Casey Chaos i superhypeade Amen. Det anspelar på att dagens unga amerikaner lever i ett förljuget samhälle. Casey, den felande länken mellan Iggy Pop, Kory Clarke och Henry Rollins, färdas i en N.I.N./Marilyn Manson-liknande metallisk aggro-bil. Casey och hans mannar är frusturerade och speedade. De är redo att förklara krig mot det amerikanska samhället. Gåsp.

När debuten bjöd på punktrash lutar nya åt kaotisk punk metal för det nya millenniet, musiken kränger, spretar och visar finger åt allt och alla, precis som äkta punk ska. Även denna gång producerar Ross Robinson (Soufly). Men trots att Amen garanterat är en enorm adrenalin-kick live, verkar aggressionerna viktigare än att skriva starka låtar.

Thomas Olsson

KUTMASTA KURT

"Masters of Illusion"

Rapster/Goldhead

Det finns en del röster som det är svårt att få nog av. Kool Keith som rappar på Kutmasta Kurts debut *Masters of Illusion* tillhör onekligen en av dem. Rappar gör också Motion, som bland annat var med på DJ Vadims senaste platta, och tillsammans bildar de en duo som måste vara de största spån som fastnat på band.

Kool Keith är omvitnat helknas – i en intervju lär han ha sagt att han har en fjärrkontroll hemma där han kan styra männen – men nu har han också fått en vapenbroder i de abstrakta rimmens sköna konst. Ofta består deras rap av vrickade horder av ord som rör om som taskigt crack i skallen. Kutmasta Kurt har gjort beatsen och de är lika skitiga, fulla med scratch och självsvängande som vanligt.

Björn Magnusson

SAVATH + SAVALAS

"Folk Songs for Trains, Trees and Honey"
Warp/Border

Den här amerikanen har tagit sig två alias och det är helt befogat eftersom Scott Herren låter som ett helt band. Jämförelser

kan närmast göras med John McEntire och hans Tortoise. Formen är alltså väldigt fri, ändå är det så genomtänkt. Alla o ljud, alla de jazziga harmonierna, alla blåsinstrument och alla små melodislingor kretsar trots komplexiteten kring ett fåtal ganska enkla loopar med trummor och bas å la Fridge. Och precis som med Tortoise är det hur behagligt som helst att lyssna på – samtidigt som hjärnan kittlas till bristningsgränsen.

Pigge Larsson

EUROBOYS "Getting Out of Nowhere" Virgin

Det finns två sätt att förhålla sig till Euroboys tredje platta. Dels kan man se det som att de utvecklats sin instrumentalmusik och lagt till en ny dimension, nämligen sång, och därmed fått ny kraft och vinner ny publik. Man kan också se det som att de låtit sina spännande instrumentallåtar bli ordinära britpoplåtar och därmed tappat sin identitet helt.

Första intrycket var negativt eftersom jag alltid gillat grejen att köra instrumentalt och dessutom tyckte att Euroboys gjorde det förträffligt med sina Steely Dan-, Sabbath- och Curtis Mayfield-influenser. Varför lägga till sång när musiken talar för sig själv? Men jag blir till slut såld på några av låtarna.

Inledningen är magnifik, *All of My Money* har ett sugande bas- och trumdriv med Charlatans-liknande sång, *Dirty Hole* har årets hittills bästa refräng och samplingarna från *Dom kallar oss mods* i låten *Stockholm* känns bra.

Man får helt enkelt acceptera denna plattan, det känns som Euroboys jamar fram sin musik och lägger på sång i efterhand vilket brukar vara ett bra sätt att slippa alltför uppenbara britpopkänslor. De kan unna sig ett långt gitarrsolo och spännande ljudmattor. De gamla influenserna finns kvar och det räddar normmänen.

Jonas Elgemark

TIED & TICKLED TRIO "Ea1 Ea2 Rmx"

Morr Music/import

Tied & Tickled Trio är inte alls någon trio. Det är en samling musiker, med saxofonisten Johannes Enders i spetsen, som spelar postrock/jazz, och visar vissa likheter med band som Tortoise. På *Ea1 Ea2 Rmx* har sju olika artister remixat material från bandets skiva från förra året, vilken givetvis hette *Ea1 Ea2*.

Opiate och Console gör båda om bandets material till snygg clicks+cuts-inspire-rad techno. Christof Kurzmann gör tvärt om och producerar en imponerande låt som låter som om Red Snapper skulle spela fri-forms jazz. Thomas "Max Ernst" Brinkmanns två bidrag försöker skapa minimalistisk techno av kallmaterialet, men lyckas tyvärr under förväntan. Då är Kandis varma, Boards of Canada-liknande bidrag desto bättre. Avslutande spåret från argentinska Gustavo Lamas har en hel del gemensamt med Basic Channel-gängets brusiga dub-techno. *Ea1 Ea2 Rmx* är en rätt bra samling remixar, om än något splittrad. Fler bra spår än dåliga.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER »Disco Not Disco« Strut/Goldhead

Undertiteln till denna samlingsplatta kunde lika gärna vara »Free-flowing artistic funk from the New York underground« som den faktiska »Leftfield disco classics from the New York underground«. Blandningen är följande: artister som Ian Dury, Steve Miller Band, Was (Not Was), Yoko Ono och örnögappan Don Cherry presenterar flexibel musik som stimulerar hjärtat mer än hjärnan. Lite svepande, lite flaschigt och delvis disco. Den tillbakalutade varianten

av disco. Konversationsdisco.

Gary Andersson

BERTRAND BURGALAT »The Ssound of Mmmusic« Tricatel/Virgin

Eggstonekompisen Bungalats musik är väldigt fransk. Det låter sofistikerat, distingerat och sådär kontinentalt svalt som vi häruppe i karga Norden har svårt att ta till oss. Mycket av materialet är också instrumentalt. Jag skönjer ändå en rejäl dos värme och en del sprallighet i *The Ssound of Mmmusic* som bör göra den till en smidig mingelplatta.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER »Back to Mine – Faithless« DMC/Goldhead

Rollo och Sister Bliss från Faithless har sammanställt denna mixplatta som går i mjukhetens tecken. Spår från bland andra Alex Gopher, Mazzy Star, Rollos eget projekt Dusted, Bomb the Bass och Adamski får tillvaron att verka vänligare och bättre än vad den är. Näkast är Didos inledande spår *My Life* och Tindersticks *Another Night In*, coolast är Aaron Nevilles svala *Hercules* medan Shineheads version av *Billie Jean* är mest skruvad. Rollo har mycket cred i min bok.

Gary Andersson

UNsung HEROES

»Unleashed« 75 Ark/MNW

Jag gillar Unsong Heroes. De verkar vara folk man kan lita på. *Unleashed* är nämligen en mångfacetterad och givmild platta där en mängd vokalisterna flyter över hemtrevliga beats, långt ifrån de välkända gangstermiljöerna. I många av spåren släpar sig musiken fram och rapparna svänger sig med självklart tungvrickande och jag bara njuter. I underjorden för Unsong Heroes utveckligen framåt. I många år får vi hoppas.

Gary Andersson

CARL THOMAS

»Emotional« Bad Boy/BMG

Om du låter honom kan Carl Thomas vara den som breder smör på dina frukostmackor och när du äter popcorn håller han mycket smör i skålen, men om du inte ger honom chansen så går livet vidare ändå.

Gary Andersson

SPACE TRIBE

"Religious Experience" Spirit Zone/Border

Med senaste tranceplattan *Religious Experience* från Olli Wisdom förflyttas man direkt ner till strandpartiet på Koh Phangan. En lång rad nya vänner flyter förbi tills solen når zenit. Då lugnar man ner sig lite. Sen träffar man Olli och vänerna igen. Och igen.

Gary Andersson

SOLOMON

"Make It" V2

När jag för några år sedan hörde Mathias Johansson sjunga i urstarka projektet Black Moses väntade jag mig stordåd av honom. "När han släpper solomaterial måste det bli kanon" var ett typiskt uttalande. Denna inställning baserades på hans fantastiska röst. Och den är fortfarande exceptionellt självfull och närvarande. Problemet är att Solomons musik är alldeles för slätstruken och konventionell för att Mathias sång ska komma till sin rätt. Man har hört låtarna förut, om man säger så. Om man jämför med Kaah, en annan svensk souldebutant, så förstår ni vad jag menar. Men jag behåller fortfarande min tro på att nåt bra ska hända, eller för att citera refrängen i titellåten: "I know you still can make it".

Gary Andersson

JAY-Z

"The Dynasty Roc La Familia (2000-)" Roc-A-Fella/Universal

Jay-Z fortsätter att basunera ut att han bygger en hiphopdynasti, numera fungerar egna plattorna mer som promotion för andra Roc-A-Fella-artister som snart släpper egna plattor. Beanie Sigel och Memphis Bleek ges därför stort utrymme utan att imponera nämnvärt.

Bestående intrycket är att Jay-Z har hög lägstaniåva men att han är mer intresserad av business-sidan av musiken. Vissa låtar känns ändå viktiga, *Guilty Until Proven Innocent* tillsammans med R. Kelly, storslagna *1-900-Hustler* och *This Can't Be Life* lever vidare.

Gary Andersson

RACHID TAHA

"Made in Medina" Barclay/Universal

Orientaliska och afrikanska tongångar blandas på *Made in Medina* med rockkomp och viljestark sång och upplevelsen blir svårtolkad. Emellanåt är jag imponerad, men mestadels förvissad. Mina öron och hjärna får inte ihop det. Rachid Taha själv måste se detta som något slags experiment. Kanske kan det utmynna i något bra i framtiden.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

»MTV Ibiza 2000« Play it again Sam/Playground

Inte helt oväntat fungerar en sån här dubbel-CD-samling på 156 minuter avsevärt sämre i hemmiljö än på ett dansgolv med tusentals danstörstande vattendrickare. De flesta spår känns fattiga, slingor och melodier är grovt tillyxade med storsynten men på partyön Ibiza är det ingen som bryr sig om såna detaljer. Party on dude!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

»Slowburning« Glasgow Underground/Playground

Denna samling svävar på målet. Houselåtarna är drömska, långsamma och inte speciellt gripande. Bra att ha en bakfull söndag skulle jag gissa.

Gary Andersson

TONI ESTES

»Two-Eleven« Priority/Virgin

Skönsjungande flicksnärtan Toni gillar r'n'b. Hon gör musik som är så välsminkad och sockerspunnad att jag blir rastlös. Kärleksdrömmar som håller eller spricker är som vanligt på tapeten, inget får avvika från mallen. *Two-Eleven* spelas med fördel i hissen.

Gary Andersson

ELVIS PRESLEY

»Swedish Hit Collection« BMG

Denna samling innehåller som titeln hintar låtar som funkade extra bra i Sverige. Listettor som *In the Ghetto*, *King Creole*, *Return to Sender*, *Devil in Disguise* och *Good Luck Charm* finns med bland de 60 låtarna på denna dubbel-CD. Elvis låtmateriale kommer ju inte att utvidgas direkt så vad kommer härnäst; *The Jungle Room Series*, *Jump Suit Favorites* eller *On Dope – The Complete Collection*?

Gary Andersson

FUNKSTAR DE LUXE

"Keep on Moving (It's Too Funky in Here)" Edel Records

Ett faktum att bekräfta i sammanhanget är att danske Funkstars remix på *Sun is Shining* är Bob Marleys högsta listenträ i England någonsin. Att Funkstar sedan går vidare med fler Marley-låtar är väl bara logiskt. Men även Grace Jones, Mary J. Blige, Tom Jones och Anita Ward passerar genom housemixern. Sämst är ändå

omgörningen av Bob Dylans *All Along the Watchtower*. Då stänger jag av.

Gary Andersson

JEFF MILLS

"Metropolis"

Tresor/Border

Få technoproducenter avnjuter större respekt än Jeff Mills, en verklig veteran inom okommersiell, hård techno. På senare tid har hans skivor dock varit några snäpp lugnare, och *Metropolis* är inget undantag. Med bara två-tre låtar som ens kommer i närheten av hans hårdare alster är det nog många av hans gamla fans som undrar vad det är frågan om. *Metropolis* är Jeff Mills nyskrivna filmmusik till Fritz Langs klassiska stumfilm från 1926. Tillsammans med filmen tror jag Mills musik skulle fungera bra, och blir någon sådan video- eller dvd-utgåva tillgänglig kan den utgöra ett intressant inköp. På egen hand klarar sig musiken sämre. Ljudbilden är väldigt syntetiskt syntetisk och känns gammal. Många låtar består mest av hårda, karga ljud utan vare sig melodi eller rytm. De mer traditionella technolåtarna är bra, men de är, som sagt, i minoritet.

Henrik Strömberg

KARIN INDE

"Short Walk"

Imogena

Visst kan man höra Karin Indes ursprung i jazzen, men hennes sånger omfattas av ständigt annorlunda arrangemang. Ena låten är electronica, den andra popballad, den tredje någon sorts visa och så vidare. Oräddheten i stilblandningen är berömvärd, men musiken i sig är lite för avmätt för att jag ska gå loss på den.

Freddie Wadling sjunger förresten med i *The Love of Prince Paris*.

Peter Sjöblom

ANJALI

"Anjali"

Wiiiija/Playground

Efter några EP-skivor kommer Anjalis första fullängdare, en minst sagt egensinnig blandning av så kallad triphop, filmmusikestetik och exotica. Ovanliga arrangemang med bland annat softjazzigt mässingsblås, besynnerligt eteriska beats och Anjalis fjärrlätta sång skapar en genomsiktig helhet. Chill-out, minst sagt.

Peter Sjöblom

TODAY IS THE DAY

"Live Till You Die"

Relapse/MNW

Kanske är detta årets mest bisarra stilblandning. Today Is The Day kastar sig handlost mellan brutal hardcore och akustiska låtar med en touch av östeuropeisk folkmusik. Egna låtar blandas med covers på Bad Company, Beatles och Chris Isaak (!). Normallånga låtar varvas med tokfall på bara några sekunder. Halsbrytande lyssning men onekligen rätt osammanhängande.

Peter Sjöblom

DAVID SYLVIAN

"Everything and Nothing"

Virgin

Everything and Nothing är varken en greatest hits eller en best of såsom publiken skulle definiera det – varken *Forbidden Colours* eller *Red Guitar* finns med. Det närmaste man kommer en "hit" är Japans *Ghosts*. Istället är den en överblickande skiss över Sylvians karriär från hans eget perspektiv, tecknad med många tidigare utgivna låtar och alternativa inspelningar – några äldre inspelningar slutfördes så sent som i år.

Enkelt uttryckt blir det åt helsike för mastigt med en fullmatad dubbel (plus en kort bonus-CD med remixar). Fastän många låtar verkligen är jättebra, så är Sylvians uttryck endimensionellt. Soundet känns också ohjälpigt passé. Tänk bara

hur detta hade kunnat låta med enbart det rena ljudet av en stråkkvartett, i stil med Elvis Costellos *The Juliet Letters!*

Annars bockar jag för *Blackwater* och *Every Colour You Are* som än en gång påminner mig om Japans suveräna återföring som Rain Tree Crow i början av 90-talet.

Peter Sjöblom

MAGAZINE

"(Maybe It's Time to Be Nervous Now)"

Virgin

Tiden har inte varit nådig mot Magazine. I vissa fall har den varit rent brutal. Howard Devoto lämnade Buzzcocks för att han lessnade på alla new wave-ismer. Han startade Magazine som snabbt definierade postpunkens på ett personligt sätt. Det fungerade i sin egen tid, men tagen ur sitt sammanhang blir den som bäst anakronistisk – särskilt med tanke på det datummärkta soundet. Mitt leende till *The Light Pours Out of Me, Shot by Both Sides* och *A Song from Under the Floorboards* är mer av nostalgi än lyckligt återseende.

De tre CD:na i (*Maybe It's Time to Be Nervous Now*) berättar historien anekdotiskt i form av singellåtar, livespår och alternativversioner, och det är knappast att visa Magazine från deras mest fördelaktiga vinkel. Det bästa i den lilla boxen är tredje CD:n med Peel-sessioner, men det räcker inte för att göra (*Maybe It's Time to Be Nervous Now*) essentiell för andra än de mest hängivna fansen. Hur många sådana det nu finns kvar är 2000.

Peter Sjöblom

JOHNNY DOWD

"Temporary Shelter"

Munich/Playground

Förra plattan *Pictures from Life's Other Side* hade både suveräna låtar och var övertygande neurotisk. *Temporary Shelter* kommer inte ens i närheten.

"Galenskapen" har blivit konstlad som en överspelad grimas, och låtarna som i vissa fall börjar bra saknar egentliga melodier. Postrockposen *Vengeance Is Mine* är inte heller särskilt klädsam.

Peter Sjöblom

ANDERS WIDMARK

"Carmen"

Polar/Universal

Jazzpianisten Anders Widmark är djärv när han ger sig på att tolka Bizets *Carmen* med hjälp av en trio och en klassisk slagverkare. Mycket kan gå fel på vägen, men han lyckas skala bort det vidlyftiga i operan och kvar blir lyriska små melodier i folkton. Det är omöjligt att inte komma att tänka på Jan Johansson, både i lägmåldheten och tonhanteringen. Associationerna till legenden blir möjligen lite för många, och jag får väl erkänna att jag föredrar min jazz mer all dente än hursom Widmark tillagar sin, men jag har ändå en stark känsla av att han lever upp till sin egen intention. Och det, liksom modet att överhuvudtaget ge sig på att göra någonting som det här, förtjänar beröm.

Peter Sjöblom

BEVEL

"Turn the Furnace On"

Jagjaguwar/Border

Drunk-medlemmen Via Nuons företrädesvis akustiska soloplatta som Bevel får mig att associera åt många skilda håll. Tom Rapp och Robin Williamson. Will Oldham och Nikki Sudden. Det är väl den där sköra vingligheten – rösten slinter som Bambi på isen, ibland så mycket att melodin nästan löses upp och landar mitt emellan tonerna och man tappar riktningen. Jag sympatiserar med Bevels attityd och vision, men jag är inte helt övertygad om det ljudande resultatet.

Peter Sjöblom

BROADCAST

"Extended Play Two"

Warp/Border

I EP-formatet kan ljudresenärerna Broadcast experimentera med klangcollage och idéer som inte hade platsat på en platta med samma pondus som *The Noise Made by People*. De odlar sin storhet i löndom genom att leka och testa, men kan snava över en riktigt bra låt som *Illumination* medan de håller på. Och banne mig om inte den nya versionen av *Unchanging Window* överträffar LP-versionen!

Peter Sjöblom

GORKY'S ZYGOTIC MYNCI

"The Blue Trees"

Mantra

Man hör fortfarande ekon hos walesarna av Incredible String Band på akustiska mini-CD:n *The Blue Trees*, men lika ofta associerar jag till kanske inte fullt så kända band som Tudor Lodge och Heron. Gorkys folkprog är mild snarare än melanholisk, och formatet med åtta låtar på 30 minuter är alldeles lagom för att jag ska vilja höra det igen.

Peter Sjöblom

ORANGER

"The Quiet Vibration Land"

Poptones/Border

Om Big Star och inte Beatles hade gjort *White Album* och Flaming Lips sedan gjort en cover på valda låtar ur den, hade det kanske låtit något i stil med *The Quiet Vibration Land*. Jo, visst låter det spännande, men faktum är att Oranger inte riktigt rör det i hamn. Låtarna är lite för vaga och de instrumentala utsmyckningarna är inte tillräckligt genomarbetade för att *The Quiet Vibration Land* ska bli lika bra som sina föresatser.

Peter Sjöblom

HER SPACE HOLIDAY

"Home Is Where You Hang Yourself"

Wichita/Clearspot

Titeln är så galghumoristisk att den till och med skulle få Will Oldham att dra på munnen. Musikaliskt är beskrivningen "hur Spiritualized skulle låtit om de låg på Warp" träffande, och man skulle kunna fylla på med "eterisk melankoli i hemmiljö". Rogivande och försiktigt melodiskt, men lite långrandigt.

Peter Sjöblom

NEUROSIS

"Sovereign"

Music for Nations/MNW

Det finns absolut likheter mellan *Sovereign* och Steve Von Till's soloplatta *As the Crow Flies*, men Neurosis är givetvis tyngre och skönheten i musiken brutalare. De fyra låtarna på EP:n rör sig långsamt och med en skräckinjagande tyngd. Forna dagars aggression har förfinats med ett mer precist uttryck. *Sovereign* är blott en halvtimme lång, men icke desto mindre svåremot-sägligt kraftfull.

Peter Sjöblom

SUPERFLU

"Tchin Tchin"

Le Village Vert/V2

Egentligen är det helt följdriktigt med ett franskt band i Tindersticks-anda och som sjunger på sitt modersmål, eftersom Tindersticks själva har ett slags fransk atmosfär. Superflu tar konsekvenserna av vad förebilderna skapat, och lyckas dessutom ta konceptet ett steg längre än vad originalen själva klarar av nu för tiden. Bra låtar som smyckas fint med vibrafon, stråkar, klockspel och tuba, med en lätt romantisk ton av besivelse som är svår att ta miste på även om man inte behärskar franska. *Tchin Tchin* bör också kunna tilltala fans av Sophia, Walkabouts och svenska Mole Session.

Peter Sjöblom

JOHAN BORGSTRÖM

"Smile and Be Serious"**Caprice**

Göteborgske saxofonisten Johan Borgström blandar jazz med funkiga grooves, men dessvärre ger allvaret mig sällan anledningar att le. *Smile and Be Serious* låter som en serie tankar om jazz som aldrig riktigt tar steget ut till en livlig kommunikation med lyssnaren. Musiken går runt liksom i sig själv och det är egentligen överflödigt att påpeka att jag tycker att det blir rejält tråkigt.

Peter Sjöblom

GEOFF MULDAUR**"Password"****Hightone/Playground**

Veteranen Muldaur fortsätter söka i traditionerna in i det nya millenniet. Här finns blues, country, jugband och lite gospel. Det är helt följdriktigt att Van Dyke Parks medverkar, liksom systrarna McGarrigle, John Sebastian och David Lindley. Tillsammans gör de *Password* till en behaglig liten skiva, men som med så mycket som är bara behagligt blir det också lite trist efter en stund.

Peter Sjöblom

TEXAS**"The Greatest Hits"****Mercury/Universal**

Om *The Greatest Hits* är ett försök att kompensera publiken för den senaste riktiga plattan vet jag inte. Säkert är i alla fall att även om Texas är ett rätt mediokert radiatorockband, så svänger det bra mycket mer om den här hitparaden än om den erbarmerliga *The Hush*.

Peter Sjöblom

TIM HUTTON**"Everything"****Pias/Playground**

Tim Hutton har gått via punk, funk och acid house innan han stannade vid *Everything*. Den rör sig i en singer/songwriter-tradition, fast uppdaterad med avvägda samlingar och ett modernt sound. Själv säger han att han ville göra något experimentellt inom ramen för klassiskt låtskrivande, ungefär som Roy Harper och Cole Porter. Stora ord, och svåra att riktigt förstå när man hör plattan. Visserligen är låtarna välgjorda, men *Everything* låter alldeles för avmätt, stel rentav, för att verkligen angå mig.

Peter Sjöblom

JERKER LINDSTRÖM**"April in Täby"****Caprice**

Jerker Lindström har arrangerat, spelar tenorsax och leder Radiojazzgruppen genom ett antal egna kompositioner, en del vokala, andra helt instrumentala. För de är just det, kompositioner. Man hör musik-högskoleaula. Man ser notpapper framför sig. Svarta prickar med streck och flaggor som aldrig riktigt tar steget ut i livfullheten. Bara i de alltför korta improvisationsspartierna drar musiken andan lite häftigare och glömmar den avmätta sakligheten. Höjdpunkten är när Per "Texas" Johansson spelar basklarinet i *Glöd*.

Peter Sjöblom

WAGON**"Beauty Angel Queen"****Glitterhouse/Amigo**

Wagon är ett band som jag länge haft känslan av att de en dag slår till och gör något stort. Men med tredje plattan börjar jag tappa hoppet. Man vet hur deras alternativcountry kommer att låta redan innan man hört plattan. Och låtarna blir inte heller bättre av det sömniga framförande. *Beauty Angel Queen* är bara ännu ett av många tättkommande exempel på att alternativcountryn just nu ligger nere för räkning. Och att den fällde sig på eget grepp.

Peter Sjöblom

SHANNON CURFMAN**"Loud Guitars, Big Suspicions"****Arista/BMG**

Vi har hört det här förut, inte minst hos Bonnie Raitt. Bluesig brudrock med ballar som tror att ett tecken på kvinnlig självständighet är att få håriga karlar i Texas att upphetsat frusta ölen ur vrångstrupen. Shannon Curfman gör ingenting för att försöka vara annorlunda. Däremot hinner hon med att gapa sönder The Bands gamla *The Weight*.

Peter Sjöblom

DENNIS LOCORRIERE**"Out of the Dark"****Eagle/Playground**

Namnet kanske inte säger något, men jag vågar nästan lova att de flesta har hört Dennis Locorriere. Det var nämligen han som skrev och sjöng flera låtar i Dr. Hook, däribland *Sylvia's Mother*. Utslättningsränder går nu inte ur så lätt, och *Out of the Dark* låter som en helt tandlös blandning av Van Morrison och ett sömnigt The Band.

Peter Sjöblom

RIAN MURPHY & WILL OLDHAM**"All Most Heaven"****Domino/MNW**

Det blir ju inte buskis, men Will Oldham skojar till det redan på omslaget. Den ovanligt uppslupna stämningen fortsätter så smått på de fyra låtarna. Kan det vara Rian Murphy som muntrar upp honom? Eller det övriga sällskapet med bland andra Jim O'Rourke, Bill Callahan eller Stereolabs Laetitia Sadier? Låten *Song of All* är hur som helst jättefin. Trivsamt, men ingen klassiker.

Peter Sjöblom

THE WALLFLOWERS**"Breach"****Universal**

Genetiskt sett är förstas Jakob Dylan son till Bob, men musikaliskt har han betydligt mer av Tom Petty bland kromosomerna. Ingalunda förvånande att Heartbreakers-gitarristen Mike Campbell medverkar på *Breach*. Det gör Frank Black och Elvis Costello också, men jag har ändå svårt att finna *Breach* intressant. Färuksägbar radiatorock är ju sällan det.

Peter Sjöblom

TEDDY THOMPSON**"Teddy Thompson"****Virgin**

Teddy är son till Richard Thompson, men vänta er inte en platta i brittisk folklon med glödande gitarrer bara därför. Melankolin verkar visserligen ärfällig, men musikaliskt har Teddy Thompson mer att göra med Ron Sexsmith eller Joe Henry (som också har producerat denna debut). Pappa gästar dock, liksom självaste Emmylou Harris och en annan musikerson, Rufus Wainwright. Välgjort utan att sticka ut.

Peter Sjöblom

THEATRE OF TRAGEDY**"Musique"****Nuclear Blast/MNW**

Från början var norska Theatre of Tragedy ett inte helt oävet goth metal-band, men på *Musique* har de utvecklats till någon sorts elektronrockare som förenar det sämsta med metal och det sämsta med synt. Smaklöst!

Peter Sjöblom

JA RULE**"Rule 3:36"****Def Jam/Universal**

Rapparen Ja Rule är en skräpig typ som i längden blir enformig med en röst som påminner om någon som förställer rösten när han busringar. Det är följaktligen när Ja Rule taggar ner som han låter allra bäst. *I Cry* är en klassik gansterballad med en lika klassisk soulrefräng sjungen av Lil' Mo som håller Ja på mattan och även

Extasy där Ja tillsammans med tre pubertala polare bedyrar att de är hejare i sänghalmen funkar, men jag ställer mig frågande till om textrader som "My dick is hard and your ass is soft" är kul.

Björn Magnusson

NICK HOLDER**"Underground Alternatives"****Goldhead**

Under drygt en timme sprider *Underground Alternatives* småbumpande house som inte rör upp en krusning på ett öppet hav. Den behagliga känslan är ändå angenäm och Nick Holders fascination för filmiskt låtstruktur och rullande percussion har hög trivselfaktor.

Björn Magnusson

THE FREQUENCY BENDERS**"Tuning In"****Creative Soul/Border**

Ur spillrorna av indiebandet Cloudberry Jam bildade förra året Jörgen Wärmström och Henrik Sundqvist tillsammans med Whales Obaka The Frequency Benders. Målet var soul och närliggande prylar som svängde. Visst har de hittat ett sound som är troget föresatsen men trots att ljudet är besudlat med "rätt" förstärkare låter det i mina öron burkigt demo om det mesta och vad som skulle kunna vara intressant, spännande och lysande hamnar i acid jazz-träsket när det är som tristast.

Björn Magnusson

RUFF ENDZ**"Love Crimes"****Epic/Sony**

Vill man vara elak skulle man kunna likna duon Ruff Endz vid ett Piff och Puff hos Sikta mot stjärnorna som slåss om vem som ska vara Michael Jackson och Stevie Wonder. Men jag är en snäll kille och jag gillar faktiskt Ruff Endz. De sjunger fantastiskt och inledande *No More* har jag haft väldigt svårt att sluta spela. Som vanligt i r'n'b-skolan är det klockren och klinisk produktion med beats som återanvänts otaliga gånger. Och som vanligt kryllar det också av ballader och jag som inte direkt tillhör målgruppen sorgsna tonåriga tjejer hade givetvis föredragit fler up-tempo-låtar. Jag har trots mina invändningar inte ett hjärta av sten och balladen *Where Does Love Go From Here* är en magisk sista-dansen-låt.

Björn Magnusson

KREIDLER**"Kreidler"****Wonder/Border**

Den här trion från Hamburg matar in lika delar 80-talsinfluerad electro och positivt avantgarde-pop typ Tarwater i sina minimalistiska loopar. De gör det snyggt och eget, men den där lilla extra udden saknas. Allt kretsar kring enheter om fyra loopvarv, aldrig någonsin händer något oväntat. Med lite mer experimentlusta hade Kreidler antagligen kunnat vara hur bra som helst.

Pigge Larsson

HEFNER**"Residue"****Intertia/MNW**

Ja, inte Hefner alltså, utan Hefner. Hefner som spelar smöjjazzambientfunk. Hefner som låter som om en ovanligt blasé Sade skulle ge sig på att tolka 2step producerad av en nerrökt Peter Kruder hemma hos Incognito. Teoretiskt en intressant stilkombination kanske, men ack vad trist det låter. Slickt och polerat, och fullständigt ointressant.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER**"Critical Mass"****Metropolis/Border**

Nåd, Herre! Bespara mig från all tranceig ondskefull industrisynt! Det här duger inte ens som soundtrack till *Cybernetic Armageddon Death 3000*.

WADE

"Cybergenic Rockstar Profile"
A West Side Fabrication

Redan då visste vi att powerpopen var död, men så kom Carpe Wade från Norrland och bevisade motsatsen med sina Elvis-hyllningar. Nu har de tappat förnamnet och uppenbarligen också all smak. Powerpopen försöker de fortfarande hålla liv i, men likt första klassens bonnläppar (alternativt pubtrubadurer) försöker de övertala oss om att det är coolt med "cyber". Dessutom är låtarna mindre välskrivna och alltför plastigt välproducerade för att det ska finnas någon trovärdighet kvar. Man kan bara hoppas på att de fortfarande är bra live.

Pigge Larsson

RUBBEROOM

"Architechnology"

Subverse Music/Playground

Om man är intresserad av mörk industriell undergroundhiphop och tycker det är viktigt att man rappar om allvarligare ämnen än pengar och brudar, då är Chicagobaserade Rubberoom definitivt en grupp att hålla ögonen på. Gillar man dessutom svårlyssnade och långa låtar rekommenderas debuten *Architechnology* varmt. Själv kommer jag nog aldrig att lyssna på den här plattan igen. Det är givetvis kul att det kommer hiphop från andra ställen än New York och L.A., och som låter annorlunda, men det känns som om Rubberoom satsat mer på att sticka ut än att göra bra låtar. Tydligen har de spelat tillsammans med storheter som KRS-One och The Roots så det finns säkert de som inte delar min uppfattning om Chicagokvintetten. När nästa platta kommer kanske mina öron också har vant sig vid den här musiken och jag är villig att ge dem en ny chans.

Daniel Severinsson

KIDS ARE SICK

"Kids Are Sick"

Lowlife

Stenhård punkrocktrio från Stockholm debuterar med denna trettonspårs-CD efter att tidigare ha släppt några vinyl singlar. Inspelad i klassiska Sunlight-studion håller givetvis ljudet hög klass, och för att tillhöra den här genren är plattan riktigt nyanterad med flera låtar som sätter sig efter första genomlysningen. Vill man bara ha en skiva med fett ös för stunden är det här definitivt värt att kolla upp. Tyvärr kan det vara svårt att hitta skivan utanför Stockholm, men om man har tillgång till internet kan man kontakta bandet på www.kidsaresick.com.

Daniel Severinsson

PARADOX

"Collision Course"

AFM/MNW

Det verkar som om gitarristen Charly Steinhauer rotat bland sina gamla vinylplattor igen, när förra plattan *Heresy* inte erbjöd lika mycket trash som debuten är det nu ordning på torpet igen. För precis som på *Product of Imagination* från 1987 innehåller även nya plattan många Metallica-influenser, lyssna bara på *Decade of Sorrow*, *Path of Denial* eller *Blamed for Nothing* utan att tänka på husgudarna. Efter mer än tio års uppehåll återvänder nu Mr Steinhauer återigen till trashscenen och har dessutom med sig bröderna Holzwarth i bagaget. Både Oliver och Alex imponerades stort av Charleys nya låtar och trots att de fortfarande spelar med sina respektive band, Blind Guardian och Rhapsody, beslutade de sig ändå att hänga på. Musikaliskt bjuds det på välspelad och dynamisk teknisk trash med en uppdaterad ljudbild vilket bevisar att det inte bara är Destruction som lyckats komma tillbaka.

Thomas Olsson

LABERINTO

"Live"

Mascot/MNW

"Free your mind" vrålar MTV ut dagarna i ända och nu har du chansen – blanda ihop Living Colour, Fishbone, Infectious Grooves hardcore metal och allsköns rap metal med latinska sambarythmer, percussion, blås, skumma taktyten samt skenande gitarrsolon, då har du Laberinto. Musiken pendlar kraftigt mellan enorm intensitet, blåsektioner, aggro metal och sambapartier, soundet kräver mycket att komma in i men utmaningen lockar. Efter några fullängdare kommer nu en liveplatta inspelad på Melkweg i Amsterdam inför en entusiastisk publik, tyvärr tycker jag nog att det blir för mycket trummande, dålig sång och för lite låtar även om *You're Dead* nästan tangerar Infectious Grooves *Civilisation*.

Thomas Olsson

EARTHONE9

"Arc'tan'gent"

Copro Production/MNW

Hmm, intressant. Eftersom plattan är producerad av Andy Sneap (Machine Head, Stuck Mojo) är soundet maffigt och gitarrerna rejält feta. Detta är bandet tredje platta och bevisar att deras ställning gentemot Deftones, Tool och Faith No More kvarstår. Utan att låta sig fångas i någon speciell genre känns deras sound okontrollerbart och svårdefinierat, både stämningar, aggressivitet och melodi spelar lika stor roll. Ett band att hålla ögonen på.

Thomas Olsson

POWDER MONKEYS

"Lost City Blues"

White Jazz/MNW

Under vinjetten *Where the Action Is* turnerade förra året Powder Monkeys tillsammans med Hellacopters, Nomads och Wayne Kramer, ett maffigt rock-paket. Många tycker kanske det är charmigt att ha väckt upp de gamla rockrövarerna i Powder Monkeys ur sitt gryt, eftersom det var tre år sedan de släppte sin förra platta. Personligen tycker jag de kunde slumrat vidare. För även om de är inspirerade av både Motörhead och Stooges känns de trötta och passé samt saknar det gnistrande drivet. Nej då håller den skandinaviska rocken högre klass.

Thomas Olsson

ORATORY

"Illusion Dimensions"

Limb Music/Playground

"Neo-klassisk melodisk power metal" vill dess portugiser kallas sitt förstlingsverk där sången rättvist delas mellan man och kvinna. Tyvärr är Ana Laras röst både trist, svag och rent ut sagt dålig, vad det gäller Marco Alvers klarar han sig lite bättre och placerar sig någonstans i 80-talets Europe-träsk. Bandets sound lutar lite åt Stratovarius men med mycket sämre musiker. Kanske skulle det låta bättre om de bytte ut trummisen och sparkade Ana, men framförallt saknas låtarna.

Thomas Olsson

SHADOW KEEP

"Corruption Within"

Limb Music/Playground

Gillar du Fates Warning och Crimson Glory borde dessa engelsmän falla dig i smaken. Ja, så står det åtminstone i pressreleasen. Själv är jag inte speciellt imponerad eftersom både gaphalsen Rogue M och bandets progressiva utflykter fortfarande känns alltför omogna.

Thomas Olsson

HATEPLOW

"The Only Law Is Survival"

Pavement/MNW

Är du sugen på en rejäl dos av grindcore och death metal bör du spetsa öronen. Nu kommer nämligen Phil Fasciana och Rob Barrett tillbaka med uppföljaren efter

debuten *Everybody Dies*. Smattrande dubbelkaggar, stenhård och pardonlös oldschool death metal gör att sambo-förhållandet Malevolent Creation och Cannibal Corpse håller i sig.

Thomas Olsson

THERAPY?

"So Much For Ten Year Plan – A

Retrospective 1990-2000"

Universal

Jag kommer ihåg i början av 90-talet då irländarna i Therapy? kändes superfräscha med sin uppkäftiga punkinspirerade rockmusik med popkänsla. Låtar som *Teethgrinder*, *Turn* och *Opal Mantra* gick först och bredde vägen för den suveräna *Troublegum*-plattan från 1994, som till och med håller i dag. Men detta var många år sedan och intresset för bandets senaste plattor har minst sagt varit lågt. Tyvärr kvarstår fakta, bandet är slut, något som ingen samlingsplatta i världen kan ändra på.

Thomas Olsson

ROSE TATTOO

"25 to Life"

Steamhammer/Playground

Dinosaurierockarna från Australien har återvänt till slagfältet för att återigen sprida sin bluesiga AC/DC-rock. Intressant – tja var du såld på Angry Andersson & Co förut så kanske det är lite småkul, annars gör det knappast någon glad. Denna dubbel-live är inspelad på årets upplaga av de återförenade-bandens-egen-festival, Wacken i Tyskland. Gitarristen Pete Wells, som förresten just släppt en soloplatta, fortsätter med sitt karaktäristiska slidespelande, på ett för mig enormt trist och gubbigt sätt. Mr Andersson hestar publiken till allsång i *Nice Boys Don't Play Rock'n'Roll*, som egentligen Guns 'N Roses gör tusen gånger bättre. Bandets inställning är att de gör det för fansen, jag tror de gör det för pengarna.

Thomas Olsson

AXEL RUDI PELL

"The Wizard Chosen Few"

Steamhammer/Playground

Uppvuxen med Ritchie Blackmores, Jimi Hendrix, och sedermera även Yngwie Malmsteens, gitarrspel har Axel fullkomligt spottat ur sig plattor genom åren. Karriären startade i början av 80-talet då han tillsammans med mästaren Yngwie spelade i Steeler, solodebuten kom 1989 och genombrottsplattan *Nasty Reputation* 1991. Musikens röda tråd består av melodisk 70 och 80-tals rock, framförallt då Rainbow/Dio-soundet upplandad med vardaglig AOR-rock. 1992 kom Jeff Soto (Yngwie) med på sång och succén fortsatte, men Jeff blev inte långvarig utan ersattes av Johnny Gioeli som framtrill dagens datum styr skutan tillsammans med Axel och dennes trogne medarbetare, basisten Volker Krawczak. Johnnys mångsidiga röst och Axels gitarrvirtuositet lyckas ibland nå oanade höjder som i kanonversionen av Rainbows *Still I'm Sad* eller den storslagna *The Masquerade Ball*. Även versionen av Deep Purples *Mistreated* får godkänt. Men tyvärr breder mainstream-rocken ut sig för mycket för att jag ska bli riktigt såld.

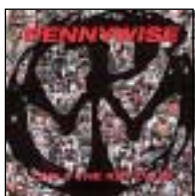
Thomas Olsson

OVERKILL

"Bloodletting"

Steamhammer/Playground

"Tastes like metal, smells like Overkill" är mottot för dessa amerikanska veteraner som nu levererar sin 15:e platta. I tider som dessa då många gamla trashband återigen vaknar upp, typ tyskarna i Paradox och Destruction, fortsätter Overkill att släppa plattor så gott som varje år. Efter förra årets coverplatta där bandet framförde versioner av bland annat *Deuce* (Kiss),

Tyrant (Judas Priest) och *Overkill* av Lemmy och Co var det nu dags för en riktig platta. Att mixningen är gjord av Colin Richardson (Machine Head) går inte att bortse från eftersom det tunga Machine Head-soundet från gitarrerna är mer än markant. Det verkar som injektionen i form av nya gitarristen Dave Links var vad bandet behövde för att gå vidare. Materialet är tätt, intensivt och mycket aggressivt, precis som det borde vara på en äkta trashplatta, även om jag aldrig kunnat med sångaren Bobby Ellsworths nasala röst.

Thomas Olsson

VANDEN PLAS

"Spirit Of Live"

InsideOut/Playground

Efter tre plattor var det nu dags för en live-platta tyckte tyskarna i Vanden Plas och spelade in årets Paris-konsert. Att bandet genom åren turnerat både med Kingdom Come och Dream Theater har automatiskt placerat dem i facket för progressiv välspelad melodisk metal med fingerfärdigt gitarrspel. Tyvärr dräller det av band som både känns intressantare och bättre inom denna genre, typ Pain of Salvation och Symphony X, vilket gör att mitt intresse snabbt svalnar.

Thomas Olsson

ORIGIN

"Origin"

Relapse/MNW

Är du sugen på lite grindcore med en smula Carcass och Dark Angel-ingredienser borde Origin vara ett givet val. Smattrande dubbla baskaggar i halvfart och en growlande sångare, kan det bli roligare?

Thomas Olsson

DELTRON 3030

"Deltron 3030"

75 Ark/MNW

Deltron 3030 består av de tre huvudaktörerna Del Tha Funkee Homosapien, Dan The Automator och Kid Koala som samtliga tillhör hipopens undergroundhjältar. För att göra sin framtidsbetraktelse mer trovärdig har samtliga tagit sig jobbiga alias. Allt för att ge detta temaalbum mer rymdatmosfär. En ödesmättad stämning svävar över hela *Deltron 3030* som om man kan bortse från Dels Kool Keith-imitationer bitvis är riktigt bra. I denna skruvade soppa dyker också Damon Albarn upp med sin lenaste falsettröst på *Time Keeps On Slipping* och det känns nästan överkligt att höra Damon som normalt sett gör så urvitt musik i detta sällskap. Galenskapen på *Deltron 3030* är givetvis också underhållande. *Virus* där Del smider planer på att framställa ett virus som tvingar på oss Dire Straits är både ett kul och skrämmande tankeexperiment.

Björn Magnusson

BLACK EYED PEAS

"Bridging the Gap"

Universal

Black Eyed Peas från Los Angeles har med *Bridging the Gap* gjort ett av årets mest självvägande hiphop-album. Att de har mer än en sak gemensamt med A Tribe Called Quest stör inte nämnvärt och *Bridging the Gap* känns som ett album som skulle kunna locka lika stor publik som Fugees med sin omfattande attityd.

Björn Magnusson

PENNYWISE

»Live @ The Key Club«

Epitaph/MNW

Det som slår mig är att det är ett schysst livealbum. Det låter inte perfekt. Gapigt och skrikigt. En helt OK liveplatta. Pennywise samlar ihop sina bästa låtar. Som en sorts »Jo, vi ska göra en ny platta snart, men först ska vi bara visa att vi är ett grymt liveband«. Snällt mot Pennywisefansen.

Per Lundberg G.B.

DARKTHRONE

"Preparing for War"

Peaceville/Playground

Hade det inte varit för den helt magiska första låten *Transylvanian Hunger* skulle norska Darkthrone redan varit glömda för mig. Sex minuters svävande gitarrer. Med ett tempo så snabbt att allt till sist flyter ihop till vad man skulle kunna kalla för ambient techno. Nu är det så att Darkthrone lirar i black metalgenren och de gör det bra. Lite mer nyanserat än till exempel Immortal. *Preparing for War* är en ojämn skiva. Ömsom skit. Ömsom guld. Fast *Transylvanian Hunger* hamnar definitivt på mitt blandband.

Per Lundberg G.B.

LLAMA FARMERS

"El Topo"

Beggars Banquet/Playground

Andra plattan från detta engelska gitarrockband. *Dead Letter Chorus* från 1999 var ett album med potential. Llama Farmers gör fortfarande bra låtar med vackra melodier, men det räcker inte hela vägen ut. Visst finns det låtar som blixtrar till som *Snow White* och *Same Song*. Skivan som helhet är helt OK och inget mer.

Per Lundberg G.B.

MALEVOLENT CREATIONS

"Envenomed"

Pavement/Luna

Buffalo death metal är okänt för mig. Buffalo death metal kommer att fortsätta vara okänt för mig. Malevolent Creations lämnar mig oberörd. Mer fart än tyngd. Ingen variation eller fitness. En axelryckning.

Per Lundberg G.B.

DESTROYER 666

"Phoenix Rising"

Season of Mist/MNW

Här kommer platta nummer tre från dessa australiska black metalveteraner. Som vanligt är det K.K. Warslut (Corpse Molestation, Bestial Warlust) som både sjunger och står för texterna, sedan sist har trumminen Howitzer lämnat gruppen och ersatts av den supersnabbe mangelpiskaren Deciever. Oftast består musiken av enormt snabb 80-talsmetal inslagen i bandets egna oldschool black metal-förpackning utan inställsamma keyboardslingor. Att den gode Mr Warslut lyssnat in sig på tidiga Bathory är ingen vild gissning direkt.

Thomas Olsson

JAKE E LEE

"A Fine Pink Mist"

Mascot/MNW

En instrumentalist och gitarr-onanist som spelar musikermusik – fy faan va trist!

Thomas Olsson

FREAK KITCHEN

"Dead Soulmen"

Thunderstruck Production/?

Okej, sångaren Matthias Ia Eklund är en bra gitarrist och har till och med en egen gitarrmodell uppkallad efter sig själv i Japan. Och! Efter att nyligen ha bevitnat bandet live kan jag bara skaka på huvudet. Musiken studsar fram och tillbaka – progressiv rock, tunga riff, melodiska partier, navelskådande taktbyten, musikermusik och gitarrsolon i ett stressigt tempo gör mig fortfarande både konfunderad och ointresserad. Att sen Matthias blev framröstad som den åttonde bästa gitarristen i världen av en gitarrtidning i Sydostasien är bara att gratulera till, även om hans musik inte tilltalar mig.

Thomas Olsson

ULI JOHN ROTH

"Transcendental Sky Guitar"

Steamhammer/Playground

Gitarrvirtuosernas gitarrvirtuos är tillbaka med en instrumental musikalisk resa genom århundradena från Mozart, Vivaldi och Bach via Chopin fram till den störste

genom tiderna, Jimi Hendrix. Är då detta verkligen kul att höra på? Nja, klassiska stycken framförda på gitarr känns väl inte alltför spännande, fast Hendrixlåtarna är väl ganska okej, om Uli låt bli att sjunga. Annars kan plattan knappast vara gjord för någon annan än gitarr-onanister och de redan inbitna.

Thomas Olsson

DEVIN TOWNSEND

"Physicist"

InsideOut/Playground

Från sångare på super(tråkiga) gitarristen Steve Vais platta *Sex & Religion* över till gitarrist i röjrockarna i Wildhearts fram till bildandet av det egna bandet Strapping Young Lads är nu slutligen Devin i hamn. Förutom detta har han även startat upp skivbolaget HeavyDevy Records och medverkat på en Front Line Assembly-platta samt tribute-plattor till Judas Priest och Rush. Devin fullkomligt strålar olika metalliska ljudlandskap, speciellt Ministrys. Både runt och omkring sig. Musiken ångar av frustration, electrotechno och ett metalliskt industrisound, ja till och med lite piskande oldschool death, men jag saknar trots allt starka låtar.

Thomas Olsson

LENNY KRAVITZ

"Greatest Hits"

Virgin

En Greatest Hits-samling är, med få undantag, ingenting annat än vad titeln antyder. Femton låtar av Lenny K. Fjorton verifierade hits plus den numera obligatoriska "nya" låten. I det här fallet *Again*, och med facit i hand kommer den säkert inte att utgöra något undantag med relation till de övriga fjorton. Jag tycker att Kravitz är cool, rockstar-cool på riktigt. Ett av de få existerande exemplaren. Jag gillar en del av hans musik också, fast inte tillräckligt för att äga alla skivor, så för sådana som jag finns det en anledning att köpa just den här skivan.

Johannes Giotas

ADD N TO (X)

"Add Insult to Injury"

Mute/Playground

Jag tror jag till slut löst gåtan: vad Add N to (X) gör är att spela punk med hjälp av brötiga analoga syntar och robotröster. Det är främst att de använder en levande trummis som ger punk-känslan. Spår som *Plug Me in* och *B. P. Perino* är riktigt bra, andra spår, till exempel *Peanuts for Eno* och *Brothel Charge*, blir bara jobbiga i längden, de leder ingenstans. Vad som räddar *Add Insult to Injury* och ger betyget godkänt är den underbara *Monster Bobby* – en låt baserad på de "musikala" yttringar man kan höra på en ishockeymatch: sirener, nananaana-mässande etcetera. En helt idiotisk idé som fungerar suveränt.

Henrik Strömberg

GARY NUMAN

"Pure"

Eagle/Playground

Jag var rätt positivt inställd till *Pure*. Kraftfulla låtar som inte så lite påminner om Sisters of Mercy eller kanske Curve – vars trummis, Monti, figurerar på skivan. Det finns en överraskande dynamik i ljudbilden, en sekundär av musiken så lyst att den knappt hörs, för att nästa sekund drämma till med elgitarr och trummor i örönbäövande volymer. Visst är det pompöst, men det är ju inte alltid fel. Som sagt var, jag var rätt positiv till skivan, ända tills jag tog mig tid och satte mig in i texterna. Yrig. Vårre dravel har jag inte skadat på år och dag. I var och varannan text klagar Gary "Goth" Numan på att Gud är dum och/eller frånvarande. Allvarligt talat, textrader som "The one you call Messiah is a lie" eller "If you are my shepherd/ then I'm lost and no-one can find me" är

någonting jag skulle vänta mig av en artionåring, inte en medelålders man. Eller bara det att han poserar korsfäst mot mörka skyar på omslaget – pinsamt.

Henrik Strömberg

ETIENNE DE CRÉCY

"Tempovision"

V2

Första singeln från *Tempovision* var den skönt gungande franska house-dängan *Am I Wrong*, vilken lovade gott inför resten av albumet. Tyvärr infrias inte förväntningarna. Trots nämnda singelspar och den någorlunda roliga *Scratched* är *Tempovision* som helhet en tråkig downtempo-historia utan vare sig fart eller fläkt. Det känns mest som Etienne de Crécy tuggar sig igenom samma idéer. Alex Gopher idisslade på sin förra platta. Vid det här laget vet vi alltför väl att fransmännen kan konsten att sampla enstaka textrader och vrida på filterknappar. Kom med något nytt.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Hi:Fidelity Lounge volume 2"

Guidance/Border

En snygg samling acid jazz, triphop och bossa. Sådan där intetsägande musik som spelas i bakgrunden på cocktailpartyn. Det är välproducerade låtar av kompetenta musiker, men gud vad tråkigt det är. Jag gäspar bara när jag hör sådant här.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Lazy Dog Deep House Music"

Virgin

Lazy Dog är en klubb i London som spelar deep house på det välfyllda dansgolvet. Klubbens hus-DJ:s har här satt ihop en mixad dubbel-CD. Ben Watts CD fokuserar aningens mer på vokallhouse, medan Jay Hannans lutar aningens mer åt latinamerikanskt inspirerad house. Gillar du att gå ut och dansa till house och vill höra sådan musik hemma också är det här CD:n för dig. Själva föredrar jag musik som vill lite mer. Det här engagerar inte tillräckligt.

Henrik Strömberg

RASMUS

"Serious Pranks"

Bolshi/Playground

Vilka musikaliska kvaliteter *Serious Pranks* än har, så överskuggas de totalt av det rejält fula omslaget. Och varför göra ett retro-omslag till en skiva med modern musik? Är det Rasmus sätt att säga att han vet att den musik han gör var populär och rolig för tre år sen, men bara känns förlegad idag? Nå, det kanske var för hårt. Mycket av skivan är helt okej. Men varför får jag hela tiden känslan av att det är en Fatboy Slim-skiva jag lyssnar på? Och är inte likheterna mellan *You & Me & 303* och fetpojken *Everybody Loves a 303* lite väl stora? Näväl, gillar du Fatboy Slim kommer du nog gilla Rasmus skiva. Om du inte tittar på omslaget, vill säga.

Henrik Strömberg

JUNO REACTOR

"Shango"

Blue Room

Det finns en anledning till att Juno Reactor är ett av de mest respekterade goa-trance-banderna. De har gett ut skivor sedan 1993, i en mängd olika stilar. *Shango* är starkt influerad av afrikansk och indisk musik, vilket inte minst märks i den digra listan över gästmusiker. Det mest överraskande övranet är annars steel-gitarristen B J Cole som visar vad han kan på skivans första och bästa låt, *Pistolero* – påminner om The Grids westerntechno. Bra är också annorlunda *Insects* som visar upp en lugnare och mer suggestiv sida av Juno Reactor. Det är annars lustigt hur många av ljuden på årets skiva man känner igen från debutskivan *Transmissions*. Resten av *Shango* känns mindre kul, hur mycket världsmusik-

influenser engelsmännen än klämt in i skivan. I botten ligger ändå den statiskt repetitiva goa-trancen och plattor till det. För att vara goa-trance är det här rätt bra. Å andra sidan finns det massor av andra plattor som är mycket bättre.

Henrik Strömberg

IBERIAN SPLEEN

"Drama'n/base"

Memento Materia/Playground

En teknofierad Marilyn Manson-kopia. En spansk teknofierad Marilyn Manson-kopia. En dålig spansk teknofierad Marilyn Manson-kopia. Nej, jag ser ingen anledning till att någon ska lägga ut pengar på Iberian Spleen.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Sounds of the Geographically Challenged"

The Temporary Residence Limited/Border

Varför släpper man en samlingskiva? Brukligt är att det finns en gemensam nämnare, vanligtvis ett skivbolag eller ett tids- eller geografiskt samröre. De artister som florerar här har det gemensamt att alla de representerade gruppernas medlemmar är bosatta på olika orter (och stater) i USA. Meningsfullt? Nja. Själva konceptet känns tämligen överflödigt men det hindrar inte att det finns många guldkorn att snappa upp. Midwestindie, stillsam gitarrplock och postsliintorgier. Förutom mer namnkunniga artister såsom Songs:Ohia, FUCK och The For Carnation, sticker emocore-skramlande The Sonera Pine och inledande folkpopsvedmodiga Retsin ut. Extremt snyggt förpackat med utskurna hjärtan och små teckningar, nästan värt pengarna bara det.

Fredrik Eriksson

MOVIEZONE

"The Blossom Filled Streets"

Domino/MNW

Många är de som spinner vidare på kombinationen 60-tals easy listning och krautrock. Sterolab och Pram är två, Movietone en tredje. Men där de två förstnämnda stilsäkert hittat sin nisch, såsar Movietone på i ett oftast väldigt förvirrat mishmash. Tunt var ordet, sa Bull. Så trots den inbjudande albumtiteln är Movietone föga upphetsande.

Fredrik Eriksson

GEORGE DUKE

"Cool"

Warner

Det man minns av George Duke är att han spelat med, och gjort låtar åt, de flesta inom jazz och soul. Hans soloplattor brukar dessvärre vara ganska sorgliga historier. Den här sjätte plattan på Warner är inget undantag. Den avslappnade stämningen blir för sömnig och han hamnar lite för ofta i den sliskiga blandningen av r'n'b, jazz och pop. Det roligaste är de maffiga gospelinslagen.

Jonas Elgemark

PAGE

"Så pass! En samling med Page 1980-2000"

SSC/Playground

Ganska ovanligt idag med renodlade syntband som inte kör rå, aggressiv syntmusik. Denna Pagesamling sträcker sig över hela deras karriär som började 1983 och jag kan förstärka ett visst kultvärde med låtar som *Dansande man* och *Blå fötter*. Så där hemskt mycket har dock inte hänt på de 18 år som bandet hållit på. Till och med syntljuden låter likadana, men låtar kan de skriva.

Jonas Elgemark

MAGNUSS UGGLA

"Där jag är e're alltid bäst"

Sony

Det började gå utför redan 1983 med *Välkommen till folkhemmet*. Egentligen är

det bara två Uggla-plattor som fortfarande går att lyssna på, *Bobo Viking* och *Varför ska man ta livet av sig...* Den här gången har producenten Peter Kvint försökt få till något slags gitarrbaserat retrosound men det låter mest fejk-retro å la Jumper eller Wannadies. Uggla fortsätter med lite låtta påhopp på gifta medelålders män och hejacksrefrängerna känner vi igen. På papperet har jag någon slags respekt för Uggla, men när jag väl hör honom är det kört. Jag inser att han borde slutat med musik för länge sedan.

Jonas Elgemark

LYNARD SKYNARD

"Christmas Time Again"

SPV/Playground

Det är inte ens kul när Lynard Skynard släpper en julplatta i oktober, inte heller när de kör *Rudolph the Red Nose Reindeer*. Helt meningslöst alltså, även som en apitretare inför kommande album.

Jonas Elgemark

DAMON & NAOMI with GHOST

"Damon & Naomi with Ghost"

Subpop/MNW

Duon från Galaxie 500 fortsätter att göra melankolisk och drömsk (folk-)popmusik. Den här gången tillsammans med polarna i den japanska trion Ghost. Anslaget är varmsamt och försiktigt men i längden lägger sig de skira stämningarna som bomull kring hjärnan och jag längtar efter lite mer nerv. Damon Krukowski och Naomi Yangs fjärde fullängdare är dock väl värd att lyssna på men står inte på hedersplats i min skivsamling.

Robert Lagerström

WHISTLER

"Faith in the Morning"

Wiiija/Plasyground

Brittisk trio med stor förkärlek för tillbakalutad pop, smart arrangerad men emellanåt väl slö. Det är ömsom svävande och småtrevligt, men oftare planlöst utan ordentlig struktur. Titelspåret och *Watches of Switzerland* är de starkaste spåren. Men tolv låtar utan större variation blir väl enförmigt. Det funkar, men inte i längden.

Niklas Simonsson

THY MAJESTIC

"The Lasting Power"

Scarlet

Temaplattor ska vara väldigt speciella för att hålla. Thy Majestic variant, om ett forntida krig i en fiktiv värld, gör det inte. Och då avrundar jag snällt. *Wings of Wind*, *Sword of Justice* och *Time to Battle*. Ni hör ju själva. Mycket ont finns att säga om den tråkiga genren melodiös 80-talsmetal, men på rak arm klarar jag inte att nämna något som låtit så här överjävt uselt.

Niklas Simonsson

POINT BREAK

"Apocadelic"

Eternal/Warner

Jag har ingen lust att skriva något om det här horribla pojkbandet. Kan jag inte få skriva att Backstreet Boys nya singel är lysande istället? Backstreet Boys nya singel är lysande.

Thomas Nilson

STREBERS

"Blod, svett och tårar 85-92"

Birdnest

Säga vad man vill om svensk punk, men Strebers var väl ett av de första banden som rönt uppmärksamhet hos den större publiken i genren under 80-talet. Framför allt var de ett av de första banden som fann en egen stil, lite av den stil som senare bandets fortsättning Dia Psalma utvecklade. Det är faktiskt riktigt kul att lyssna på denna samling med både tidigare outgivna och bekanta låtar. Även om man till en början tvekar, är det svårt att motsäga Strebers betydelse för det moderna svenska

punkklimatet när man nu lyssnar till dem. Och deras cover på Mikael Wiehes *Flickan och kråkan* minns jag med välbehag.

Magnus Sjöberg

SKYCLAD

"Folkémon"

Nuclear Blast/MNW

Har tyckt att Skyklad varit ett intressant band sedan debuten i början av 90-talet men i och med förra albumet falnade intresset rejält. För *Vintage Whine* var i mitt tycke riktigt dålig. Men i och med *Folkémon* väcks intresset igen. För efter många vilna år i folkloreländ känns det nu som att Skyklad hittat hem. Oftast är det återigen omisskännlig metal i grunden kryddat med fiol och små korn av folkmusik. Inget tilläts helt ta överhanden, vilket gör att spänningen mellan de två musikstilarna åter finns där, något som egentligen inte hänt sedan *Jonah's Ark* kom 1993. Dessutom verkar Martin Walkyrier åter hittat bettet i pennan, för texterna känns lika genomarbetade och ibland så klockrena som de kunde göra tidigare. *Folkémon* är i mitt tycke det bästa Skyklad gjort på många år.

Magnus Sjöberg

(HED)

"Planet Earth"

Jive/Zomba

Jag tyckte mycket om den förra (hed)plattan, och nickar återigen uppskattande åt *Planet Earth*. Det är fortfarande hårt och ilsket, men inte helt unikt ens för genren. Rätt traditionellt hardcoreinfluerat i exempelvis *Rage Against the Machines* anda. Men det finns saker i arrangemang och uttryck som tilltalar. Det märks att det finns en stor musikalitet och vilja att göra något utöver det vanliga hos (hed). Och det gör det hela värt att lyssna till.

Magnus Sjöberg

LOVEBITES

"Exploding Star"

Epitone

Lättsamt som ett söndertuggat Juicy Fruit på en sommarstrand trallar Lovebites runt i hörlurarna medan regnet slår mot rutan här i höstmörkret. Jag kan ha full förstälse för flykt från regn och rusk, men tyvärr är inte Lovebites någon lösning, utan *Exploding Star* blir lika tradig som en novembermånad. Det är lättpop som står och stampar på samma ställe utan att komma någonstans. Ungefär som ett oinspirerat Pineforest Crunch... Och då föredrar jag den kulna verkligheten.

Magnus Sjöberg

ELECTRIC FOLK

"Electric Folk"

Agnas Musikproduktioner

Electric Folk spelar egna folkmusiksinspi-
rerade alster med trummor, bas och elfiol. Och visst finns det en folkmusikalisk ädra på denna debutplatta, men tyvärr saknas det mycket av den närhet och själ som krävs för att det ska kännas helt trovärdigt och bra. Ibland känns det också lite väl utstuderat och kliniskt. Nästan lite för kompetent. Electric Folk säger sig spela folkmusik på ett sätt som ingen gjort sedan genren electric folk myntades på sextiotalet, men nog kändes det mer intressant då. Och när folkmusiken nu på senare tid tagit så många intressanta riktningar känns detta mest oengagerande konservativt.

Magnus Sjöberg

THE PUSJKINS

"Brand New Morning"

Roadrunner Arcade Music

Det finns en del gott att säga om linköpingska Pusjkins. De har medryckande poplåtar med klassiga refränger. Maria Bergström har en bra röst. Fin fast lite undanskymd stämsång. Kvartetten tröttar heller inte lyssnaren med en självförhålligande attityd. Kort sagt svänger det om

Brand New Morning. Hoppas många kommer att upptäcka det.

Peter Sjöblom

LISA EKDAHL

"Lisa Ekdahl Sings Salvatore Poe"

RCA Victor/BMG

Lisa Ekdahl ger sig ut på en engelskspråkig bossa-tripp med låtar skrivna av Salvatore Poe. Men det är svårt att vara en Astrud Gilberto om man låter som en fnissig 13-åring. Att "sitta med benen i kors" är en sak, att sjunga övertygande om "anguished hearts" en annan. Lite väl enahanda låtmateriale också.

Peter Sjöblom

THE WEBB BROTHERS

"Maroon"

News 5/Warner

Engelsk press har gått man ur huse för att hylla debuterande Webb Brothers, men engelsk press brukar ju bli hysterisk över inhemska debutanter. Och jag tycker inte att Webb Brothers riktigt motsvarar lovsorden. Visserligen är *Maroon* en snygg konstruktion, men bortsett från det tycker jag att duons blandning av Elvis Costello och Brian Wilson är tunn. Det är mycket möjligt att Webb Brothers kommer att glöda i framtiden, men de får allt hitta en tändande gnista först.

Peter Sjöblom

KIERAN KANE

"The Blue Chair"

Dead Reckoning/Playground

Kieran Kanes tillbakalutade country puttrar på i ett stilla tempo, utan någonting som river till. Att alla låtar dessutom låter som sådana vi redan har hört många gånger förr, trots att alla utom Van Morrisons *Irish Heartbeat* är nyskrivna, gör inte *The Blue Chair* mer entusiasmerande.

Peter Sjöblom